

HALKIN KURTULUŞU

5 Aralık 1977
400 KURUŞ
85

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

ODTÜ faşist saldırganlara mezar olacaktır

1 Mayıs katliamının, Ümraniye katliamının, Elazığ katliamının mimarları, bu kez de Ortadoğu Teknik Üniversitesi 'nde işbaşındaydılar.

Örgütlü hatta en örgütsüz ve dağınık halk muhalefetini bastırmak, milyonlarca işçiyi ve köylüyü milyonlarca emekçiyi çekilmez hayat koşullarına boyun eğdirmek amaçlarına ulaşmak için gözüdönmüş azgınlar gibi kan dökenler, asla istediklerini başaramayacaklardır.

Emekçi halkımızı 1 Mayıs katliamlarıyla, Ümraniyelerle, Elazığ kıyımlarıyla yıldırmak faşistlerin asla beceremeyecekleri bir rüya olarak kalacaktır.

Binlerce öğrencinin üzerine ateş açan, bombalar savuran faşist katiller, ve onların efendileri, ODTÜ öğrencilerine ve ODTÜ'nün devrimci, demokrat işçilerine ve öğretim üyelerine asla boyun eğdiremeyecklerdir.

ODTÜ öğrencileri ve ODTÜ'deki tüm demokrat ve devrimci güçler, bu üniversitenin hemen hemen bütün tarihi boyunca halkın devrimci mücadelesinin en ön saflarında bulunmuşlardır. ODTÜ öğrencilerinin ve ODTÜ'deki devrimci ve demokrat güçlerin en karanlık zulüm günlerinde bile devrimci mücadeleye, halkın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine bağlı kaldıkları belleklerden silinmemiştir.

Faşist diktatörlüğün gün ortasında, gözler önünde açık açık giriştiği

Dev.sa.7.sü.1'de

Türkiye halkı, bütün emperyalist kölelik anlaşmalarını yırtacaktır

15 Mart 1977'de Sovyet sosyal-emperyalistleri ile Moskova'da imzalanan 10 yıllık "ekonomik işbirliği" anlaşması, geçtiğimiz haftalarda faşist diktatörlüğün MC hükümeti tarafından onaylandı.

Bu yeni anlaşma, alüminyum üretimi, ağır ve hafif sanayi, elektrik üretimi ve elektrik sanayii, demir ve çelik sanayii ve hidroelektrik ve termik elektrik santralleri gibi konularda Sovyet sosyal-emperyalistleri ile Türkiye arasında "teknik ve ekonomik işbirliği"ni kapsamaktadır.

Böyle bir anlaşmanın onaylanması üzerine, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının temsilcisi faşistler, bu ikili anlaşmanın "Sovyetler ile Türkiye arasındaki dostluk bağlarını geliştireceğine", "Sovyetlerin Türkiye'nin kalkınmasına yardım ettiğine" dair beyanatlar veriyorlar. Hakim sınıfların diğer temsilcileri [illegible], TKP, TİP gibi sosyal-faşist örgütler ise, bu anlaşmaya bağıra bağıra övgüler düzüyorlar ve anlaşmanın "halkımızın ve ülkemizin yararına" olduğu propagandasını yaparak, sosyal-emperyalistlerden ülkemize akan emperyalist sermaye ihracını "halktan halka yardım" perdesi ile örtmeye ve Sovyet emperyalist burjuvazisinin yayılmacı siyasetini maskelemeye çalışıyorlar.

Emperyalistler, komprador burjuvazi ve toprak ağaları, özellikle yenisömürgecilik şartlarında emperyalist soygun ve yağmayı halklara hep "yardım" adı altında sunmuşlardır. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler, bizimki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, sermaye ihracı ve diğer yollarla ekonomik bir denetim ve hakimiyet kurmuşlar, ülkeyi ekonomik, mali, vb. bütün alanlarda kendilerine bağlamışlar, halkları ve ulusları köleleştirmişlerdir.

Türkiye proletaryası ve emekçi halk kitleleri, emperyalistlerle imzalanan "teknik ve ekonomik işbirliği" anlaşmalarının ne anlama geldiğini çok iyi bilmektedir. Amerikan emperyalistleri ve Batı emperyalistleri de uzun yıllar, emperyalist yağmalarını ve soygunlarını "yardım" maskesi ile gizlemeye çalışmışlardır. Türkiye halkı, nasıl ki Amerikan emperyalistlerinin ve Batılı emperyalistlerin "dostluk" ve "yardım" maskesi arkasındaki iğrenç suratlarını açığa çıkardıysa, aynı şekilde, bugün de Sovyet sosyal-emperyalistlerinin karşı-devrimci yüzlerini görebilmekte, onların ekonomik yayılmasını etinde ve kemiğinde yaşamaktadır.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, ekonomik buhranı "atlatarak", düzenin "ekonomik ve siyasi" "istikrar"ını sağlamak için, bir yandan emekçi halk kitlelerini açlığa ve yoksulluğa mahkum ederken; bir yandan da ülkemizi Amerikan emperyalistleri-

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Ankara'da işsizlik, pahalılık, gecekondu yıkımı ve siyasi cinayetler protesto edildi

Ankara'da 20 Kasım 1977 Pazar günü, Halkın Yolu ve Halkın Birliği tarafından düzenlenen ve Halkın Kurtuluşu taraftarlarının da katıldığı "İşsizliği, Pahalılığı, Gecekondu Yıkımı ve Siyasi Cinayetleri Protesto Miting ve Yürüyüşü" yapıldı.

Saat 12'de Tandoğan alanında başlayan miting, mitinge katılanların Kurtuluş Meydanına doğru yürüyüşe geçmeleriyle devam etti ve saat 16'da Kurtuluş Meydanında sona erdi.

Polis, daha önceki Ankara mitinglerinde, en son İstanbul mitinginde de olduğu gibi, miting günü baskılarını iyice yoğunlaştırdı. Miting başlamadan önce, miting alanının polislerle ve polis araçlarıyla dolduğu görüldü. Alan çevresindeki bütün taşıtları "sıkı" bir aramadan geçiren polis, daha önceden miting alanına gelenleri de iki kez aramadan geçirdi. Polisin, bu saldırgan ve engelleyici tutumunu, miting ve yürüyüşün bitimine kadar devam ettirdiği görüldü. Miting alanında "Kürt Ulusu Üzerindeki Milli Zulme Son" pankartını taşıyanları ve miting tertip komitesini gözaltına aldı. Sloganları engellemeye çalıştı. Polis şefleri "Kurdara Azadi" sloganını atarsanız mitingi dağıtırız diye tehditler savurdular.

Dev.sa.7.sü.6'de

DEMOKRAT KAMUOYUNU BÜTÜN İŞKENCECİLERİN CEZALANDIRILMASI İÇİN MÜCADELEYE ÇAĞIRIYORUZ

Gazetemiz uzun bir süredir işkencelerin son bulması ve işkencecilerin cezalandırılması konusunda aktif bir kampanya yürüttü. İ.Gökhan Edge yoldaşın Diyarbakır işkencehanelerinde katledilmesinden sonra özellikle yoğunlaşan bu kampanyaya işçiler, köylüler, emekçi halk gençliği ve aydınlar imza göndererek katıldılar. Proleter devrimcilerin önderliğinde yurt çapında düzenlenen "Faşizmi, İşkenceleri ve Siyasi Cinayetleri Protesto" mitinglerine onbinlerce emekçi halk katıldı ve işkencelerin son bulmasını, işkencecilerin cezalandırılmasını istedi.

İşkencelere ve işkencecilere karşı halk kitlelerinin gösterdiği aktif tepki, demokrat kamuoyunda da yankı buldu. Demokrat yazar ve sanatçılar, CHP'li demokrat milletvekili ve senatörler, demokrat ve yurtsever aydınlar, Barolar Birliği ve çeşitli demokratik kuruluşlar, işkencecilerin mahkeme önüne çıkarılmasını ve "işkence" suçundan yargılanmasını istediler.

Ezilen halk kitleleri-

Dev.Sa.7.Sü.5'de

HALKIN KURTULUŞU

Yeni bütçe tasarısı üzerine

İkinci MC hükümeti tarafından hazırlanan, Dördüncü 5 yıllık Kalkınma Planı, 1978 Ekonomik Programı ve 1978 Mali Yılı Bütçesi meclislere verildi.

Planın, programın ve bütçenin meclislere verilmesinin hemen arkasından kamuoyunda faşist MC hükümetinin bugüne kadar izlediği ve bundan böyle izlemeyi "planladığı" ekonomik politikası konusunda yoğun bir tartışma ve eleştiri başladı.

Günlük burjuva basını ve çeşitli partilerin temsilcileri, eleştirilerini temel olarak, MC hükümetinin dördüncü Beş yıllık Kalkınma Planını, 1978 Ekonomik Programını ve 1978 Mali Yılı Bütçesini hazırlarken, büyük bir pervasızlık içerisinde bütün yasaları çiğnediği , bu arada Anayasa'nın 91. maddesini açıkça ihlal ettiği üzerine oturtmaktadır.

Kalkınma Planının, Programın ve 1978 Mali Yılı Bütçesinin meclislere verilmesiyle birlikte, kamuoyunda, mevcut hükümetin geleceği daha yoğun olarak tartışılmaya ve hükümetin ne zaman yıkılacağı konusunda hesaplar yapılmaya, tarihler verilmeye başlanmıştır.

Faşist MC hükümetinin plan, program ve bütçeyi hazırlarken ve bunları meclislere "sunarken" mevcut burjuva yasalarını dahi çiğnediği doğrudur. Bu, MC hükümeti açısından yeni bir durum değildir. Faşist MC hükümeti işbaşına geldiği günden bu yana, attığı her adımda sürekli olarak mevcut burjuva yasalarının dışına taşmıştır. Bu durum sadece MC hükümetiyle ilgili bir sorun da değildir. Bugüne kadar faşist diktatörlüğün hiç bir hükümeti, en "demokratik" görünümlüsünden en koyu faşistine kadar bütün hükümetler, kendisini, mevcut burjuva yasalarının içine hapsetmemiştir. Özellikle ekonomik ve siyasi buhranın derinleştiği, kitle muhalefetinin yoğunlaştığı dönemlerde, faşist diktatörlüğün mevcut hükümetleri, kapitalizmin istikrarını sağlamak, sömürü ve soygun düzeninin ömrünü uzatmak ve kitlelirin yükselen mücadelesini kan ve ateşle bastırmak için, ya mevcut burjuva kanunlarını daha da yetkinleştirirler, ya da varolan yasaların yanında ek "tedbirler" uygulamaya sokarlar.

Faşist MC hükümeti de, işbasına geldiğinden bu yana, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının

Devamı Sayfa 6'da

Hiç bir "karar" Uğur Gür'ün onlarca devrimcinin katili olduğunu gizleyemez

Dava sonunda mahkeme Uğur Gür'ü ve onun gibilerini "suçsuz" buldu. Ama milyonlarca emekçi ve halk gençliği Uğur Gür'ü onlarca devrimci ve yurtseveri öldüren faşist diktatörlüğün gözü dönmüş kiralık bir katili olduğunu çok iyi bilmektedir.

Devrimci yoldaşımız Ökkeş Karayiğit'in katili olarak yargılanan İstanbul Emniyet Müdürlüğü 1. Şube Ekipler Amiri Uğur Gür ve 8 polisin, İstanbul Adliyesinde bir yıldan beri sürmekte olan dava sonunda beraat ettiği açıklandı.

Onlarca devrimci ve yurtseverin katili olduğu

Dev.Sa.7.Sü.1'de

'Kıbrıs halkı artık gerçekleri biliyor'

Eli kanlı faşist Türkeş'in önümüzdeki günlerde adamıza geleceğini öğrendik. Kiralık komandoları aracılığıyla Türkiye'de işçilere, köylülere ve yurtsever devrimci gençlere karşı işlediği cinayetlerden dolayı halkın nefretini kazanmış olan bu kişinin artık Kıbrıs'a da elini uzattığını hepimiz biliyoruz. İstanbul'da öğrenimlerini sürdürürlerken Özer Elmas ve Mehmet Ömer adlı iki yurtsever kardeşimizin, Türkeş'in komandolarınca katledildiklerini unutmadık.

Kıbrıs Koordinasyon Komitesi başkanlığına Türkeş gibi açıkça faşist olan birisinin getirilmesi Türkiye'deki gerici yö

Dev.sa.7.sü.3'de

Zafer Zimbabwe halkının namlusundan çıkacaktır!

Afrika'da emperyalizmin, hızla çöken, ama çöktükçe vahşileşen ve kuduran bekçi köpeklerinden birinden, Rodezya'dan kara ölüm haberleri tüm dünyaya yayıldı.

Rodezya ırkçı faşist diktatörlüğünün hava ve kara kuvvetleri Mozambik sınırını geçerek, Zimbabweli göçmenlerin kaldığı kampları bastılar. Kadın, erkek ve çocuk gözetmeden sivil Zimbabwelileri kurşundan geçirdiler.

Katledilenlerin sayısı, şimdiye kadar verilen kayıplara kıyasla son derece büyüktür. Zimbabwe hal-

Dev.Sa.7.Sü.8'de

1 Mayıs Mahallesinde mücadele sürüyor

1 Mayıs Mahallesi halkı faşist diktatörlüğe karşı verdiği mücadeleyi bugün de 2 Eylül ruhuyla devam ettiriyor.

20 Kasım Pazar günü örgütlü mücadelenin bir aracı olan, fakat yapısı nedeniyle uzun zamandır bu işi göremeyen Halk Komitesini yenilemek, doğru önderlik edecek, kararlı, dürüst önderlerden oluşan bir komite seçmek için toplanıldı.

Seçim günü mahallede bir canlılık vardı. Hava çok soğuk olduğu halde toplantıya 500 kişiden fazla katılan vardı. Kadınların sayısı ise umulandan fazlaydı. Bir çok gecekonducu kadın hasta çocuklarını evde bırakıp geldiğini söylüyordu. Bazıları ise kucaklarında çocukları ile katıldılar. İşini bırakıp gelen işçi arkadaşlar da vardı. Toplantı 3 saat kadar sürdü. Seçim için divan seçildi. Adaylar belirlendi. Eski komitenin üyeleri geçmiş çalışmaların kendilerince değerlendirmesini yaptılar. Adayların tek tek oylanmasında geçildi. Buraya kadar gelebilmek için toplantının yarıdan fazlası gelmişti. Toplantının uzaması, havanın soğuk olması ve devrimciler arasında zaman zaman sürtüşmelerin çıkması kitleyi huzursuz ediyordu. Toplantının havası giderek gerginleşti.

Grup çıkarlarını her şeyin üstünde tutan ve

Dev.Sa.7.Sü.7'de

ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ 1

YAZISI 4. SAYFADA

Tarihin akış yönü değiştirilemez

Güçlü bir porleter devrimci hareketin oluşamaması, buna karşılık 1940'larda ve '50'lerde şahlanan bir Arap milli burjuva anti-emperyalizmi; Arap emekçi yığınlarını uzun süreli tarihi bir yanılgının içine itmişti. Arap emekçi yığınları "Nasirizm" ve Baas akımı gibi güçlü iki milli burjuva ideolojik akımın etkisi altında kalmışlardı. Bu nedenle, anti-emperyalist devrimci atılımlar, sosyal kurtuluş yolunda atılan adımlarla birlikte gelişmedi, ve başta Mısır ve Suriye olmak üzere, komprador burjuvazi ve feodal unsurlar giderek sarsılan durumlarını düzelttiler, emperyalizmin desteği ve yardımıyla zaten emperyalizme karşı teslimiyetçi, emekçi sınıflara karşı düşmanca bir tutum izleyen milli burjuva siyasi iktidarlar, hızla tasfiye edildiler. Şimdi bir iki Arap ülkesi dışında bütün Arap ülkelerinde siyasi iktidar • komprador burjuvazi ve feodal unsurların ellerindedir.

Ancak, milli burjuvazinin sol kanadı ve diğer emekçi sınıflar en başta proletarya hızla gelişmelerini sürdürmektedir.

Petrol dolayısıyla Ortadoğu ve Arabistan'ın olağanüstü önem kazanması sonucunda, buraya yapılan sermaye ihracında hızlı bir artış görülmüş ve bu da geniş bir proletaryanın, hızlı doğuşuna yolaçmıştır. Bugün bütün Arabistan ve Ortadoğu 'da her zamankinden daha güçlü bir işçi sınıf bulunmaktadır. Bu bakımdan, komprador burjuvazi ve feodal unsurların emperyalizmin desteğiyle siyasi iktidarı ele geçirmeleri, taktik bir "ilerleme"den öte bir anlam taşımamaktadır. Bugün Ortadoğu ve Arabistan'daki sınıf çelişkileri dünle, 1950'lerle kıyaslanamayacak derecede şiddetlenmiş bulunmaktadır. Bugün devrimci sınıflar eskiye göre daha güçlü ve olgundurlar. Açılmak üzere olan yeni ulusal kurtuluş mücadeleleri dönemi bu nedenlerle aynı zamanda bir sosyal kurtuluş mücadeleleri dönemi de olacaktır. Ve önümüzdeki yıllarda bu mücadelelere milli burjuvazi değil, Arap proletaryası ve onun müttefiki olarak diğer emekçi sınıflar damgalarını vuracaklardır. Ortadoğu ve Arabistan'da stratejik bir bakış açısıyla bakıldığında, emperyalizmin güçleri ve emperyalizmin karşı devrim cephesi zayıflamakta ve proletaryanın önderliğindeki devrim cephesi güçlenmekte, dünya proleter devriminin safları güçlenmektedir.

Emperyalizmin Ortadoğu'da "taktik" başarılarına her gün bir yenisini kattığı günümüz koşullarında, bu bakış açısını gözden kaçırmamak, Arap proletaryası ve devrimci sınıflarına olan sonsuz inancımızı sarsmamak, varolan durumu evrenselleştirerek oportünizmin batağına düşmemek için son derece gereklidir.

Evet, stratejik bir bakış açısıyla bakıldığında emperyalizm ve onun çevresinde kümelenen emperyalist sistemin her çeşit savunucusu için, gelecek sadece ölümün kara bulutlarıyla yüklüdür.

Enver Sedat'ın şahsında Mısır komprador burjuvazisinin, Amerikan emperyalizminin bölgedeki hegemonyasını, hem diğer süper devlet Sovyetler Birliği'ne ve hem de esas olarak Arap halklarının devrimci şahlanışına karşı koruma girişimleri de, sağladıkları bütün "taktik" avantajlara karşın, olayların genel akış yönünü değiştiremez.

Sedat'ın temsil ettiği Mısır komprador burjuvazisi ve feodal unsurları da Amerikan ve Sovyet emperyalistleri gibi, bütün emperyalist burjuvazi ve uluslararası gericilik gibi çöplüğe, mezarlığa doğru yol almaktadırlar. Bunu durduramazlar.

Sedat'ın "hainliği" de durduramaz bu kaçınılmaz ölüm sürecini.

Çağımızın niteliği değişmemiştir, proletarya devriminin leninist tezleri bizlere hala devrimin yolunu göstermektedir.

Buna uygun olarak, Ortadoğu ve Arabistan'da devrimci buhran şiddetlenmekte, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı gittikçe artan sayıda devrim ve başkaldırma unsuru ortaya çıkmaktadır.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin artan vahşetleri de, zaten bunun bir işaretidir.

Emperyalizmin saldırganlığının artması, onun ölümünün yaklaştığının bir kanıtıdır.

Filistin devrimi zafere ulaşacaktır

Filistin devrimi, tarihinin belki de en zor ve karanlık günlerini yaşamaktadır. Emperyalizm ve onun karşı-devrimci dünya cephesinin en yoğun saldırılarının hedefi olan Filistin halkı, bu karanlık günleri aşarak aydınlığa çıkacak mıdır? Filistin Devrimi bütün güçlükleri aşarak zafere ulaşacak mıdır? Devrim yolunda yürüyen milyonlarca ve milyonlarca emekçi şimdi bu soruları sormaktadırlar. Filistin halkı, karşı devrimin son komplolarını da yerle bir edebilecek midir?

Son aylarda Filistin Devrimine karşı, girişilen saldırılar hem askeri, hem de "diplomatik" alanda alabildiğine yoğunlaşmış bulunmaktadır.

Askeri olarak, Filistin devrimci silahlı kuvvetleri, Lübnan'da Suriye, Lübnanlı falanjist-faşistler ve Güneyden İsrail siyonist kuvvetleri tarafından kuşatma altına alınmış bulunuyor. İsrail siyonistleri, kendisini askeri bakımdan oldukça elverişsiz koşullarda ve coğrafyada üç düşmana karşı korumak durumunda olan Filistin Devrimine karşı askeri saldırılarını giderek sıklaştırmaktadır.

Filistin Devriminin düşmanları, sadece, ona askeri olarak saldıran Lübnanlı faşistler, İsrailli siyonistler ve Suriye hakim sınıfları mıdır? Hayır. Aslında bu yerel karşı-devrimci güçler, emperyalizmin uluslararası karşı-devrim cephesinin birer nefeti durumundadırlar. Filistin Devriminin gerçek düşmanları sadece bunlardan ibaret değildir. Filistin Devriminin en büyük iki düşmanı Amerika ve Rusya'dır. Bunun yanı sıra diğer emperyalist devletler ve tüm Arap gericiliği de Filistin Devriminin tasfiye edilmesinden yanadırlar. Bugün Filistin Devriminin özellikle zor günler yaşıyor olmasının nedeni de zaten emperyalizmin karşı-devrimci cephesini oluşturan karşı-devrimci güçlerin hemen hemen tümünün (aralarındaki bütün çelişkilere karşın) çıkarlarının, bu devrimin bastırılmasından, yenik düşürülmesinden yana olmasıdır.

Emperyalistleri, özellikle iki süper devleti birleştiren nedenler nelerdir?

Bu nedenleri şöyle sıralayabiliriz:

1) Filistin halkının anti-emperyalist mücadelesi, bütün Arap halklarının anti-emperyalist mücadelesinin öncü müfrezesi durumundadır. Filistin direnişi bütün Arap halklarını derinden sarsmakta ve onların hızla bilinçlenerek devrimci mücadeleye atılmalarına neden olmaktadır. Bu nedenle Filistin kurtuluş mücadelesi, Arap halklarının kurtuluş mücadelelerine kopmaz bağlarla bağlıdır ve Filistin Devriminin zaferi, Arap halklarının devrimci atılımı için bir ilk adım olma özelliğini taşımaktadır.

2) İki süper devlet başta olmak üzere bütün emperyalist devletler dünya petrol kaynaklarının % 60-% 75 ini toprakları altında bulunduran Ortadoğu ve Arabistan'ı emperyalist dünya sistemi için hayati bir hammadde pazarı olarak görmektedirler. Özellikle iki süper devlet arasında hızla ve bütün dünya çapında gelişen nüfuz alanları mücadelesinde Ortadoğu ve Arabistan'ın büyük özelliği, dev savaş makinalarını ayakta tutabilmek, emperyalist ülkelerin petrole dayalı dev endüstrilerinin hayatta kalabilmesini sağlayabilmek için, bu bölgenin ürettiği petrole her saat ve her saniye gerek duyulmasıdır. Kuzey Denizinde, Afrika'da ve Alaska'daki son petrol çıkarma çalışmaları özellikle batılı emperyalistler için Ortadoğu ve Arabistan'ın önemini azaltmaktan uzaktırlar. Petrolün ana kaynaklarının ele geçirilmesi için sürdürülen mücadelenin şiddetlenmesine yol açan bir başka etken de petrolün 20-30 yıllık bir ömrünün kalmış olduğunun saptanmasıdır. Sınırlı kaynakların önemi böylece birdenbire artmıştır. Kendine yeterli kaynakları olduğu düşünülen Sovyetler Birliği de hızla Ortadoğu kaynaklarına yönelmektedir. Bazı hesaplara göre 16-20 yıl sonra Sovyetler Birliği de Ortadoğu petrolüne bağımlı hale gelecektir.

Arap halklarının anti-emperyalist mücadelesinin başarıya ulaşması, emperyalizmi için seçeneksiz ve hayati kaynak olan petrolün emperyalist sistemin elinden çıkmasına yolacacaktır. Arap halklarının başarısına doğru giden yolun en ön saflarında Filistin Devrimi bayrağı altında kahraman Filistin halkı yürümektedir; petrolün değeri, kaynakların sınırının daralması oranında yükselmekte ve bu aynı zamanda petrol için özellikle iki süper devlet arasındaki rekabeti şiddetlendirmektedir.

Esas olarak bu iki neden, yani bir yandan Arap halklarının anti - emperyalist mücadelelerinin hızla yükselmesi, ve bunun Ortadoğu ve Arabistan üzerinde emperyalizmin tahakkümünü tehdit etmesi; diğer taraftan petrolün kaynaklarının daralması ve tükenmeye yüz tutması, Ortadoğu ve Arabistan'da emperyalizmin, özellikle iki süper devletin karşı-devrimci cepheyi alabildiğine güçlendirmesine ve her ikisinin birden bütün güçleriyle Filistin Devrimini ezmeye çabalamalarına yolaçmaktadır.

KARŞI DEVRİMCİLERİN TAKTİK SLOGANI: FİLİSTİNİ EZ!

Filistin Devrimini ezmek. Bu şimdi bütün karşı-devrimleri bir taktik sloyan durumundadır.

Petrol üzerinde rekabet şiddetlenmektedir. Fakat ya bütün Ortadoğu ve Arabistan, emperyalist sistemden koparsa? O zaman ne olacak? İşte bütün emperyalistleri Filistin Devrimine karşı birleştiren, iki ana canavarı birbirini ısırmadan önce halka saldırmaya sevkeden kabus budur. Başta iki süper devlet olmak üzere bütün emperyalist devletler; daha genel olarak emperyalizmin dünya karşı-devrimci cephesi Filistin devrimini ezmeye öncelik vermektedirler. Emperyalistlerin aralarında şiddetlenen çelişmeler, özellikle petrol üzerindeki vahşi rekabet petrol kaynaklarını bir Filistin Devrimi kadar, bir devrinci şahlanışın zaferle sonuçlanması kadar tehdit etmemektedir.

Bu yüzden onlar aralarında şiddetlenen rekabetin karşı devrimci cephesinin bu bölgede zayıflamasına yolaçmaması için çok büyük çabalar harcamaktadırlar. İki süper devletin 30 Eylül 1977 tarihli ortak bilridisi bunun en açık belgesidir.

"BARIŞÇI" ÇÖZÜMLERİN NEDENİ

Emperyalistler arası rekabet, özellikle iki süper devletin Ortadoğu'daki hegemonya mücadelesi, Filistin Devriminin emperyalizm tarafından ezilmesi taktik görevine tabi kılınmaya çalışıldığından ve henüz iki süper devlet de bir dünya savaşı için hazır olmadıklarından, emperyalistler kendi aralarındaki hegemonya mücadelesini "barışçı" yollardan yürütmeye çalışmaktadırlar. 30 Eylül ortak bildirgeside, eskiden beri tezgahlanamaya çalışılan "Cenevre Konferansı" da bu çeşitten "barışçı" girişimlerdir. Bunların sonuncusu da Sovyetler Birliği'nin bilgisi ve onayı çerçevesinde geliştirildiği kesin olan, Sedat-Begin komplosudur.

CENEVRE KONFERANSI

Aşağı yukarı bütün karşı devrimciler "Cenevre Konferansı" çığırtkanlığı yapmaktadırlar.

Başta iki süper devlet olmak üzere tüm emperyalistler, İsrail siyonist burjuvazisi ve Arap gericiliği (komprador burjuvazi ve feodal unsurlar) Cenevre Konferansını rayına oturtmaya çalışıyorlar.

Cenevre Konferansı neyi çözecektir? Bu nasıl bir konferans olacaktır? Emperyalistlerin çıkarlarını savunulduğu ve emperyalistler arası mücadelenin, nüfuz alanları mücadelesinin, sömürgeler mücadelesinin yani paylaşım mücadelesinin "barışçı" yollardan sürdürüldüğü, ilgili ülkelerin gerici hakim sınıflarının ağzına bir parmak bal çalındığı ve esas olarak Filistin devriminin, genel olarak Arap halklarının devrimci mücadelesinin bastırılması ve yenilgiye uğratılması planlarının hazırlandığı bir toplantı mı, bir kanlı salon pazarlığı mı olacaktır?

Yoksa, Cenevre Konferansı devrimci halk güçlerinin savaş meydanında kazandıklarını toplantı masasında tescil ettirmelerine mi olanak sağlayacaktır?

Bunları anlayabilmek için gelişen olayların sadece burjuva basın- yayınında suyüzüne varan, (çoğunlukla eksik ve çarpılmış da olsa) yansımalarına bakmak bile yeterli ipuçları sağlamaktadır.

KAHİRE TOPLANTISI

Moşe Dayan, Kahire toplantısının israil- Amerikan ortak "barış" planına göre ve 1967 tarihli Birleşmiş Millitler'in 242.maddesi temelinde yapılacağını açıklamıştır.

Şimdi bilinmeyen bir tarihe ertelenmiş bulunan Kahire toplantısı Amerika ve Rusya'nın Cenevre Konferansına ortaklaşa açtıkları bir kapıdır. Sovyetler' in sessiz kalması ve kendini Kahire Konferansından uzak tutması, hatta yarım ağızlı bir protesto ile tepki göstermesi, onun daha önceden Amerika ile bu konuda pazarlığa oturduğu gerçeğini gizleyememektedir. Çünkü Sovyetler Birliği de 242.madde temelinde bir Cenevre Konferansı istemektedir. 30 Eylül ortak bildirgesi bunun en açık kanıtıdır.

Ucu Cenevre Konferansında son bulan ve 30 Eylül Sovyet-Amerikan bildirgesini, Sedat'ın İsrail gezisini, Kahire Konferansını içeren emperyalist diplomasi Filistin devrimini hedef almakta ve Filistinlileri

Dev.Sa.7.Sü.5'de

KÜFR KASIM: Bir köy. Kanlı bir olay geçti bu köyde. 29 Ekim 1956 günü, kadın erkek, çoluk çocuk, tam ellibir kişi, tarlalarından dönerlerken, sınırdaki İsrail birliklerinin mitralyözleriyle öldürüldüler.

MEZARDAN ÇAGRI

Küfr Kasım kemikliğinin anısına

Varır ölümüm sekiz yıl öncesine.
Babamla yaşımız bir.
Ey sağ kalanlar,
bu çağrı sizedir.
Uzun yaşamak isteyen kim varsa,
toprağın üstünde yaşamak isteyen,
toğrağın altında değil,
bu çağrı onadır.
Bu çağrı herkese.
Bekleyene bu çağrı,
toprakta buğdaylar olsun diye bekleyene,
ekmek pişirmek için, ekmek yemek için
hamur kabarsın diye evlerde
ekin ekene bu çağrı, ekin biçene.
Uyumayın diyoruz,
toprağın üstünde yaşamak isterseniz eğer,
toprağın altında değil,
dört açın gözünüzü, diyoruz,
güneş burda kurtlarla, balçıkla sıvalı,
ölümün yaşı kadar yaşımız bizim.
Varır ölümüm sekiz yıl öncesine.
Babamla yaşımız bir.

2

Diyoruz ki size:
Ne su olsun mezarlarımız üstünde,
ne çiçek.
Burda bir tek canlı yok,
burda bir tek.
Kurt ve engerek tohumları var yalnız.
Diyoruz ki size:
Yas rubaları istemez.
Zaten burda hiç bir renk yok,
burda,
mezarda,
karadan başka.
Diyoruz ki size:
Acıklı şarkılar istemez,
sonu gelmez şarkılar,
burda uykudayız hepimiz.
uyanılmaz uykuda.
Bir daha oraya dönmek yok.
Diyoruz ki size:
Bundan böyle şarkıları
söyleyin kalan topraklar için.
Başkaldırın diyoruz, başkaldırın,
öğretin karanlık terihimizi,
öğretin çocuklarımıza,
yapışıp kalsın diye kanımız
bir felaket arması gibi
katillerin bayrağında.
İsteriz güçsüzleri
koruyasınız güllelerden,
enezleri koruyasınız,
yara almasın hiç bir canlı
ve geleceğin çocukları.
Akar oluk oluk cinayetin kanı,
tıkayın onu.
Dört açın gözünüzü.
Tetikte olun.

Hazırlanın kavgaya

Topraǧımızın tümüne geri dönüşe evet!

Fetih Merkez Komitesi üyesi ve Filistin Devrimi'nin tarihsel önderlerinden Abu İyad, Filistinli çocuk savaşçılar (Aslan Yavruları ve Çiçekler adlarını taşırlar) tarafından düzenlenen askeri törende bir konuşma yapmış ve onlara seslenmiştir. Filistin Devrimi'nin siyasal tutumu üzerinde çeşitli spekülasyonların yapıldığı bu son günlerde, Abu İyad'ın konuşması söz konusu spekülasyonlara sert bir cevap teşkil etmiştir. Abu İyad'ın Aslan Yavruları ve Çiçekler'e hitaben yaptığı konuşmada şu sözler dikkati çekmiştir:

"Devrim'in maruz kaldığı komplo en başta Filistinli devrimcinin elindeki Filistinli tüfeği hedef almıştır. Bazı kişiler siyaset alanındaki yumuşak tavrın devrimci çizgimizi terketmek, pazarlık yapmak ve taviz vermek anlamına geleceğini sanıyorlar. Bu kişileri temin ederim ki, halkımız pazarlığı reddetmektedir, hiç bir taviz vermeyecektir ve Devrim'in diz çökmesini ve Siyonist düşmanı tanımasını isteyen komplolar ve baskıları elinin tersiyle itmektedir. Bu Devrim'in İsrail'i tanıyacağı ya da İsrail'in tanınmasını öngören herhangi bir kararı kabul edeceği rüyasını görmesinler. Vance ve bilinçli ya da bilinçsiz ABD politikasını izleyenler Arap ulusunun çok çektiğini ve günün ulusumuzun ve halkımızın vakarına zarar verecek tavizleri durdurma günü olduğunu bilsinler. Gün, bu ulusun muzaffer olma günüdür ve gitsinler Dayan'a, Begin'e ve diğer bütün Siyonist liderlere şunu söylesinler: Halkımız toprağının tek bir santimini bile terketmeyecektir, vakarını terketmeyecektir ve mücadelesini sürdürecektir."

Abu İyad şu sözleri de konuşmasına eklemiştir: "Halkımız teslim olmaya alışık değildir ve Cenevre'ye ya da başka bir yere doğru sürünmeyecektir. Çünkü onun tek arzusu Devrim'in geliştiğini görmek, bu tüfeklerin herkese şu sözleri haykırdığını görmektir: 'Tavize hayır ve pazarlığa hayır! Bütün haklarımızla yurdumuza geri dönmeye evet!'"

(ÖZGÜR FİLİSTİN'in Eylül-Ekim 1977 sayısından alınmıştır.)

FKÖ Merkez Konseyi bildirisi

Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ)'nin Merkez Konseyi 25 Ağustos 1977 günü toplanarak Filistin sorununa ilişkin son gelişmeleri cereyan eden olaylar ışığında görüşmüştür. Toplantı sonunda yayınlanan bildiri şöyledir:

FKÖ Merkez Konseyi,

1- ABD ve Siyonistlerin Filistin halkının vatanına dönmesi, geleceğini tayin etme hakkı ve kendi ulusal toprağı üzerinde FKÖ önderliğinde kuracağı bağımsız devlet ilkesine yönelttikleri engelleme ve manevraları şiddetle kınar.

2- 13. Filistin Ulusal Meclisi'nin kararlaştırdığı 15 maddelik siyasal programda israr eder. Ayrıca, halkımızın ulusal haklarını ortadan kaldıran ve Filistin sorununu mülteci sorunu olarak ele alan 242 sayılı Birleşmiş Milletler kararını reddeder. Bunun yerine, Birleşmiş Milletler'in 3236 sayılı kararının geçerli olmasını ister.

Merkez Konseyi, Arap ulusunu, üzerine düşen ulusal görevlerini yerine getirmeye ve kendisine karşı düzenlenen komplolara karşı uyanık olmaya çağırır. Ayrıca, Merkez Konseyi, bölgedeki temel sorunun Filistin halkının sorunu olduğunu belirtir. Emperyalizmin ve Siyonizmin sözlerine aldanmamak gerektiğini ve bölgedeki barışın temelinin Filistin halkının ulusal haklarını elde etmesiyle gerçekleşeceğini ifade eder.

3- Merkez Konseyi, işgal altındaki Filistin'in durumunu ele almıştır. Konsey, kahraman halkımızın işgal altındaki Filistin'de yürüttüğü silahlı mücadelesini devam ettirip geliştirmesini diler.

4- Konsey, Güney Lübnan'daki durumu görüşmüştür. Güney Lübnan'daki durumu inceledikten sonra izolasyonist sağcı güçler ve Siyonist İsrail'in halkımıza karşı giriştiği saldırıları kınar ve bunun bölgede büyük tehlikeler yaratacağına dikkati çeker.

(ÖZGÜR FİLİSTİN'in EYLÜL-EKİM 1977 tarihli sayısından alınmıştır.)

Filistinliler barış önerisini niçin reddediyor

Aşağıdaki metin Yusuf A.Sabir'in konuşmasından alınmıştır. Konuşma 242 sayılı karar hakkında Filistin tutumunu yansıtmaktadır.

Barış diyaloglarının hiç bir aşamasında büyük devletler, İsrail, ya da Arap devletleri, Filistinlilere danışmamıştır. Ama tavırlarını açıkça belirtmişlerdir. Filistin Kurtuluş Örgütü liderleri, BM'nin 242 sayılı kararını ve bu temele dayanan barış önerilerini ve "barışçıl çözümleri" reddediyorlar. Bu karar, İsrail'in işgalci kuvvetleri ile Mısır ve Ürdün arasındaki ve eğer kabul ederse, Suriye'nin İsrail ile arasındaki sorunu çözebilir, ama Filistin sorununu çözemez, çünkü:

"1- Karar, sadece 1967'deki işgal ile ilgilenmektedir. 1948'deki işgali bir yana bırakmaktadır. Tarihin böylece ayırdedilmesi keyfidir ve bu savunulamaz. Bu demektir ki, Filistin'in bir bölümü üzerindeki Siyonist işgali kabul edilebilir olmuştur. Çünkü 22. yılına girmiştir; oysa 3 yaşındaki işgal henüz kabule şayan değildir. Zamanın geçişi, bir işgali meşrulaştırır ve eğer hiç kimse kurtuluş için savaşmamışsa, dünyanın gözünde kabul edilebilir duruma getirebilir. Biz savaşıyoruz ve Filistin'in tümünün kurtuluşu için savaşmaya devam edeceğiz. Biz, işgalin şarap gibi yıllandıkça değer kazanacağı anlayışını reddediyoruz.

2- Karar, Filistin toplumunun sadece yarısı ile ilgilenmektedir. 1967'de Gazze Şeridi'nde ve Batı Yakası'nda yaşamakta olanlarla; diğer yarısı gerçek anlamda hiç bir şekilde kendi k[illegible]erini tayin hakkını kullanamayacaktır.

3- Karar, sadece Filistin halkının ulus niteliğini ve egemenlik hakkını gözden kaçırmamakta, aynı zamanda İsrail'in varlığını meşrulaştırmakta ve İsrail'in meşruluğuna mühür basabilmek için bizim imzamızı almaya çalışmaktadır; ve,

4- Karar, sorunun bir numaralı tarafı olan Filistinliler bakımından kabul edilebilecek bir formül getirmediği için, Filistin sorununa gerçekçi bir çözüm getirememektedir. Bizim gereksinmelerimizi karşılıksız bırakmaktadır. Meselenin bütününe karşı kısa vadeli bir bakış açısı getirmektedir. Bu, uzun vadeli meseleler yaratmaktan başka bir sonuca ulaşmaz."

(Özgür Filistin dergisinin Eylül-Ekim 1977 sayısından alınmıştır.)

İşkenceler son bulmalı, işkenceciler tutuklanmalıdır

Ekonomik ve siyasi bunalım derinleştikçe, halkın mücadelesi yükseldikçe, faşist diktatörlüğün resmi ve sivil güçleri daha çok işkenceye ve katliama baş vurmaktadırlar.

Emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının soygun ve sömürü düzeninin ömrü, halka karşı yöneltilen saldırılarla, halkın en değerli evlatlarına yapılan işkencelerle uzatılmaya çalışılmaktadır.

Bunun için de, yüzlerce devrimci asılsız suçlamalarla işkence odalarına çekilmekte, işkence tezgahlarından geçirilmektedir.

Bunun en yeni iki örneğini belgeleriyle birlikte aşağıda kamuoyuna açıklıyoruz.

Bugün en ücra kasabadan, en büyük ilimize kadar her yerde, işkence günlük hayatın bir parçası haline gelmiştir.

"12 Mart'ın elikanlı işkencecileri, hala işkence odalarının karanlık dehlizlerinde görev başındadır.

İşçiler, köylüler ve tüm emekçi halk, işkencelerin son bulmasını, işkenceci katillerin cezalandırılmasını istemektedir.

Bütün demokrat ve yurtseverleri, işkencelerin son bulması ve işkencecilerin cezalandırılması için halkın yanında tavır almaya çağırıyoruz.

İstanbul:

29 Ekim 1977'de İzmit civarında gözaltına alınan ve günlük basında "6 TİKKO'cu yakalandı" diye duyurulan Hüseyin Balkır, Sefa Kaçmaz ve Bahattin Serter bir hafta boyunca, MİT, Kontr-Gerilla ve Siyasi Polis işkence uzmanları tarafından her türden insanlık dışı işkenceye tabi tutulmuştur.

Halen Toptaşı Cezaevi'nde bulunan üç yurtsever, gazetemize gönderdikleri mektupta olayı şöyle anlatıyorlar:

"Bizler "6 TİKKO'cu yakalandı" şeklindeki ifadelerle basına duyurulan, yakalanıp 8 gün süreyle "gözaltına" alındıktan sonra Toptaşı Cezaevine sevkedilen tutuklularız.

Ülkemizde yıllardır karakollarda ve siyasi polis merkezlerinde insanlık dışı işkencelerin yapıldığı, yurtsever devrimcilerin düzmece ifade vermeye zorlandığı ve bu işkencelerin sonunda birçok kişinin öldüğü, sakat kaldığı ya da düzmece ifadeler ile faşizmin zindanlarına gönderilerek çürümeye mahkum edildiği açığa çıkmış, bilinen bir gerçektir.

Emperyalizmin uşaklığını üstlenen hakim sınıflar şu günlerde bu tür uygulamalarını daha da artırmışlar, gelişen yurtsever-devrimci mücadeleyi bastırabilmek amacıyla, yeni yeni MİT, ve Kontr-Gerilla merkezleri açmaya başlamışlardır. İçerisine düştükleri ekonomik ve siyasi bunalımdan kurtulmanın çaresini, halka hayatı yaşanılmaz hale getiren zamlarda; halkın yıllardır kanı-canı pahasına verdiği mücadeleyle kazandığı hakların gaspında aramaya başlamışlar ve derhal uygulamaya girişmişlerdir. "Komünizm tehlikesi"ni faşist bir kafa bulandırma vesilesi yaparak halka olmadık eziyetler yapmaya başlamışlardır.. "Milli çıkarlarımız" adına hakim sınıflara rahat nefes aldıracak ve milyonlarına yeni milyonlar, vurgunlarına yeni vurgunlar katacak olan zamları uygulamaya başlamışlardır.

Faşist baskı ve terörün böylesine arttığı, halkın sefalete doğru her geçen gün daha da itildiği böylesine ağır şartlar altında, hakim sınıfların emperyalist teknolojiden yararlanarak daha sistemli işkence yapabilmek için açmış oldukları MİT ve KONTR-GERİLLA merkezlerinin açıklanması bir yurtseverlik ve anti-faşistlik görevidir. Yakalandıktan sonra Yeşilköy'deki işkence merkezinden geçirilen bizler, bu işkencehanelerin halka açıklanması için, tüm anti-faşist, demokratik kişi, kuruluş ve basını göreve çağırıyor, bunun faşizmin baskı ve zulmüne karşı bir görev olduğunu hatırlatıyoruz.

Bizler 29 Ekim Cumartesi günü İzmit civarında yakalanıp, üç gün süreyle "gözaltında" tutulduk. İzmit Emniyet Müdürlüğünde ve ona bağlı karakollarda "gözaltında" tutulduğumuz bu üç gün içinde, çeşitli dayak, falaka, manevi baskı ve tehditlere maruz kaldık. Faşist bir zihniyetle yetiştirilmiş polislerin, insanlık dışı davranışlarıyla karşılaştık. Bu polisler ve polis şefleri yakalanan kız arkadaşlarımıza faşist zihniyetlerine uygun adilikler de bulunma tehdidine başvurdular. İnsanlık dışı faşist yüzlerini açığa çıkaran namussuzluklarını gerçekleştirmeye yeltendiler.

Üç gün sonra İstanbul Emniyet Müdürlüğüne bağlı Siyasi Şube ekiplerine teslim edildik. Pazartesi gününden, pazar gününe kadar, "gözaltında" bulundurulduğumuz bir hafta için de, düzmece ifadeleri kabul etmemiz için yine dayak, falaka, elektrik verme ve çeşitli manevi işkencelere tabi tutulduk. Kaldığımız bu süre içinde 12 Mart faşist sıkıyönetim dönemini aratmamak için kurulmuş bulunan, Yeşilköy'deki MİT-KONTR-GERİLLA merkezine Gayrettepe 1. Şubeden alınarak götürüldük. Sabah saatlerinde yeni yapılmış bu işkence merkezine götürülüyor, gece geç saatlerde tekrar Gayrettepe 1. Şubeye getiriliyorduk.

İşkenceciler ve azılı halk düşmanları yüzlerini halktan hep gizler, açığa çıkmasından büyük bir korku duyarlar. Halkın bir gün kendilerinden hesap soracağını bilirler. Bu yüzden eli kanlı halk düşmanı polis şefleri bu işlemleri, sürekli gözlerimize siyah maske takarak gerçekleştirdiler. Buna rağmen yeni açılan bu KONTR-GERİLLA merkezinin yerini izlenimlerimizi birleştirerek tesbit edebildik ve izlenimlerimizi anlattığımız kişiler tarafından yapılan araştırmada böyle bir yerin olduğu saptanıldı.

Burası Gayrettepe 1.Şubeden kalkarak 70-90 km. hızla giden bir aracın çevre yolunu takip ederek, 20-25 dakikada ulaştığı bir mesafededir. Gayrettepe'den çevre yoluna girilerek, Yeşilköy Hava Yolları Terminalinin giriş kapısının önünden tur atılarak gidilmektedir. Hava Yolları Terminalinden dönüldükten sonra asfalt yol takip edilmekte, bir süre sonra asfalt yoldan sağ tarafa ayrılan bir toprak yola girilerek, 5-10 dakika gidildikten sonra bu işkence karargahına ulaşılmaktadır. Asfalt yoldan toprak yola ayrılan köşede, etrafı sık döşenmiş bahçe lambalarıyla aydınlatılmış tek katlı, beyaz boyalı villa tipi bir ev bulunmaktadır.

Tarif edilmeye çalışılan bu yol takip edilerek varılan işkence merkezi tahminimize göre iki veya üç katlı, büyükçe ve yeni yapılmış uzunca bir binadır. Yeni bir bina olduğunu hücre kapılarının henüz açılıp kapanmaya alışamamış oluşundan hücrelerdeki badana artıkların dan ve buraya henüz az sayıda devrimci yurtseverin geldiğini belirten birkaç sigara izmariti ve yere dökülmüş kan lekelerinden ötürü kanaat getirdik. Bu rasının tuvaletleri henüz hiç kullanılmamıştı. Etraf ancak yeni beton binanın yayabileceği kokular yaymaktaydı.

Bulunduğumuz hücrelerden uçakların kalkış ve iniş sesleri rahatlıkla duyulduğuna göre, burasının Yeşilköy hava meydanına çok yakın olduğu kesinlikle söylenebilir.

Gayrettepe 1. Şubeyi işkence konusunda yetersiz bulan MİT ve KONTR-GERİLLA daha sistemli işkence yapabilmek ve yurtsever devrimcileri düzmece ifadelerle faşizmin zindanlarına atabilmek için, böyle bir binayı yaptırmıştır. Ve bundan sonra sistemli olarak kullanmaya hazırlanmaktadır. Polis teşkilatı ve MİT, burasının kısa zamanda açığa çıkmaması için büyük bir özen göstermekte, polislerin bile bir kısmı burayı bilmediği için sık sık yolları şaşırdıklarını birbirlerine söylemektedirler. Bu da yurtsever devrimcileri, gizli çalışma yapmakla suçlamaya kalkışan halk düşmanlarının nasıl halktan korktuğunu ve bunun için de bizzat kendilerinin bütün işleri ni gizli yaptıklarını göstermektedir.

İşkenceler esnasında birbirlerine "komutanım" gibi ifadeler kullanan siyasi polisin, MİT subaylarıyla işbirliği halinde bulunduklarını, gözlerimiz sürekli siyah maskelerle kapalı olmasına rağmen, tesbit edebildik. Ayrıca halkımızın eli kanlı düşmanlarından olan, yüzlerini ve kimliklerini gizlemek için, binbir çaba sarfetmelerine rağmen artık bilinen METE ALTAN ve NUHSİN BODUR gibi faşist işkencecilerin, işkencelere bizzat katıldıklarını, işittiğimiz seslerini daha sonra gözlerimiz açıkken duyduğumuz seslerle ve eşyalla birleştirerek saptayabildik. Kadıköy Adliyesinde bunların dışında daha birçok işkenceci polisi de tesbit ettik. Bu seslerin sahiplerini her an tespit edebiliriz.

"Çağdışı" diye belirtilen ama gerçekte çağımızda daha da geliştirilerek emperyalist ve emperyalizme bağımlı ülkelerdeki hakim sınıflar tarafından uygulanan işkenceler ve kurdurulan işkencehaneler ne ilktir, ne de sonuncusu olacaktır. Yeşilköy yakınında kurulmuş olan bu MİT, KONTR-GERİLLA merkezi de ülkemizdeki sayısız işkencehanelerden sadece bir tanesidir.

Tüm anti-faşist; kişi, kuruluş ve basını, ancak halkımızın mücadelesiyle yerle bir edilecek olan işkencehanelerin açığa çıkarılması için göreve çağırıyor, bunun faşizme karşı mücadelenin bir parçası olduğunu tekrar hatırlatıyoruz."

TOPTAŞI CEZAEVİ
TUTUKLULARINDAN

HÜSEYİN BALKIR
SEFA KAÇMAZ
BAHATTİN SERTER

İstanbul-Üsküdar:

KADIKÖY
ADLİ TABİPLİĞİ 5719
SAYI 5719

RAPOR 21.11.977

Toptaşı Cezaevi Müd.ne,

18.11.977 günü darp edilmesi sonucu yaralandığını söyleyen 951 D.lu Emin TOPÇU'nun yapılan muayenesinde:
sol göz altında hafif ekimoz(morluk [illegible] ekimoz)
sol kürek kemiği üzerinde iki adet şerit şeklinde hafif eritemler ve subjektif ağrı şikayeti,
bacaklarında ağrı şikayeti saptandı.
İki gün mutad iştigaline engel nitelikte bulunduğu kanaatini bildirir rapordur.

ADLİ TABİP
Uzman Dr. Metin Bulut

18 Kasım 1977 tarihinde Üsküdar Halkevi'ni basan polis, arama yaptıktan sonra, tabanca ve yasak yayın bulunduğuna dair uydurma bir gerekçeyle 8'i erkek, 6'sı kız olmak üzere 14 devrimciyi karakola götürmüş ve her birine işkence yapmıştır.

İşkence görenlerden biri de Emin Topçu'dur. Emin Topçu'ya Üsküdar Emniyet Amirliğinde görevli başkomiser ve birkaç sivil polis tarafından 2-3 saat devamlı işkence yapılmış ve düzmece bir ifadeyle Halkevi'nde bulduklarını iddia ettikleri silahı Emin Topçu'nun üzerine yıkmışlardır.

İşkence ve küfür Birinci ve İkinci Şube hücrelerinde de devam etmiş ve Emin Topçu cezaevine gönderilmiştir.

Emin Topçu arkadaşa,

Kadıköy Adli Tabipliği tarafından da 21 Kasım 1977 tarihinde verilen rapor, Emin Topçu arkadaşın işkence gördüğünü belgelemektedir.

Çorlu:

12 Kasım 1977 tarihinde öğretmen Sami Kaçmazer'e Çorlu Emniyet Amirliğinde işkence yapılmış ve öğretmen arkadaş Hükümet Doktorundan aldığı raporla bunu belgelemiştir.

Çorlu TÖB-DER Şubesi bir bildiri ile işkence olayını protesto etmiştir. Çorlu TÖB-DER Şubesince yayınlanan bildiride işkence olayı şöyle anlatılmaktadır.

"İlçemiz Emniyet Amirliğinde halkımıza yönelen işkence uygulamaları son günlerde yoğunluk kazanmış bulunmaktadır.

Daha önce Çorlu Şoförler Derneği Başkanına ve birçok yurttaşa uygulanan karakol dayağı en son bir öğretmen arkadaşımızın dövülmesine kadar varmıştır.

12.11.1977 Cumartesi günü saat 22.00 sıralarında bir münakaşa sonucu bıçak yarası alarak karakola düşen kardeşinin işkenceye tabi tutulduğunu öğrenmesi üzerine Emniyet Amirliğine gelen öğretmen Sami Kaçmazer, "Neye dövüyorsunuz? Dövmeye hakkınız yok" demesinden sonra "Sen kim oluyorsun?" sorusuyla yanıt aldı.

Sami Kaçmazer, "Ben ağabeysiyim, öğretmenim"demesinden sonra "Vay sen öğretmen misin?" karşılığı ile cop, tekme ve yumruk darbelerine maruz kalır. Öğretmen ve aydın hıncının dürtüsü ile dayağı yoğunlaştırdıktan sonra kafasına ve göğsüne tekme ile basarak zafer kazanmış bir eda ile davranan işkence ekibi, öğretmenin "Hakkımı arayacağım, sizi her makama bildireceğim" demesinden sonra, uydurma tutanak ve ifadelerle, öğretmeni suçlu duruma düşürmek istemiştir.

Hiç bir olayla en yakın bir ilgisi bulunmadığı halde 01.30'a kadar işkence uygulaması sürerken arada darbe izlerini silmek için ayakları ıslatılan ve sürüklenerek yürütülen TÖB-DER üyesi Kaçmazer, bu saatten sonra 12 saat de hücrede alıkonmuştur.

Kurtulunca Savcılığa başvuran arkadaşımız dövülme izlerini saptamak üzere Çorlu Hükümet Doktoru Tekin Gürmen'e gittiğinde, muayene edilmeden darp izi olmadığını belirten raporla karşılaştı.

Öğretmen görev yeri olan Kırklareli'de ders yapamayacak halde bulunmasından ötürü Savcılıkça Hükümet Doktoruna sevkedilerek "10 gün iş gücüne engel olur, 15 günde tıbbi tedavi altında iyile-

Dev.Sa.7.Sü.3'de

YALNIZ ÜLKEMİZDE DEĞİL, SOSYALİST ÜLKELER DIŞINDAKİ BÜTÜN DÜNYADA EMPERYALİST VE SOSYAL-EMPERYALİST SİSTEMDE, EMPERYALİST ÜLKELERİN VE SOSYAL-EMPERYALİST SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN "ETKİ ALANI" İÇERİSİNDEKİ ÜLKELERDE, EKONOMİ VE SİYASİ EGEMENLİĞİ ELİNDE BULUNDURAN HAKİM SINIFLAR, SÖMÜRÜ VE SOYGUN DÜZENİNİN ÖMRÜNÜ BİRAZ DAHA UZATMAK İÇİN, EZİLEN HALK KİTLELERİNİN YÜKSELEN DEVRİMCİ MÜCADELESİNİ KAN VE ATEŞLE BOĞMAYA ÇALIŞMAKTA, PROLETARYANIN VE YOKSUL HALKIN BİNLERCE EVLADINI, PROLETER DEVRİMCİLERİ, YURTSEVER VE DEMOKRATLARI İŞKENCE TEZGAHLARINDAN GEÇİRMEKTE, BİNLERCESİNİ SAKAT BIRAKIP, YÜZLERCESİNİ KATLETMEKTEDİRLER.

"İŞKENCE VE ZİNDAN", TARİHİN HER DÖNEMİNDE, HAKİM SINIFLARIN EZİLEN SINIFLARIN HAKLI İSYANINI BASTIRMAK İÇİN KULLANDIKLARI İKİ BASKI ARACI OLMUŞTUR.

"ULUSLARARASI AF ÖRGÜTÜ"NÜN AÇIKLAMALARINDAN DA ANLAŞILACAĞI GİBİ, BUGÜN, BÜTÜN EMPERYALİST ÜLKELERDE, YARI-SÖMÜRGE ÜLKELERDE VE SOSYAL-EMPERYALİST SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE YÜZBİNLERCE DEVRİMCİ, DEMOKRAT VE YURTSEVER ZİNDANLARDA TUTULMAKTADIR. PROLETARYANIN VE YOKSUL HALKIN EVLATLARINA EN KORKUNÇ METODLARLA İŞKENCE YAPILMAKTADIR.

İRAN VE AFGANİSTAN İŞKENCE OLAYLARININ AYYUKA ÇIKTIĞI İKİ ÜLKEDİR.

FAŞİST ŞAH REJİMİ VE FAŞİST DAVUT HAN REJİMİ, İRAN'I VE AFGANİSTAN'I İŞKENCEHANELER VE ZİNDANLAR ÜLKELERİ HALİNE GETİRMİŞLERDİR. İRAN VE AFGANİSTAN HALKLARININ EMPERYALİZME, KOMPRADOR KAPİTALİZMİNE VE FEODAL TOPRAK AĞALIĞINA KARŞI, DEVRİMCİ-DEMOKRATİK MÜCADELELERİ İŞKENCE VE ZİNDANLA BOĞULMAYA ÇALIŞILMAKTADIR.

AŞAĞIDA YAYINLADIĞIMIZ İKİ YAZI, İRAN VE AFGANİSTAN HALKLARINA KARŞI, FAŞİST ŞAH REJİMİNİN VE FAŞİST DAVUT HAN REJİMİNİN UYGULADIĞI İŞKENCE VE KATLİAMLARI BÜTÜN DÜNYANIN GÖZLERİ ÖNÜNE SERMEKTEDİR.

BU YAZILARIN BİRİNCİSİ, "İRANLI ÖĞRENCİLER KONFEDERASYONU ÜYE VE SEMPATİZANLARI (TÜRKİYE KOLU)-CİSNU" İMZASIYLA GAZETEMİZE GÖNDERİLEN BİR BİLDİRİDEN ALINMIŞTIR. İKİNCİSİ İSE, FAŞİST DAVUT HAN REJİMİNİN ZİNDANLARINDA ESİR TUTULAN İŞÇİLER, AYDINLAR, ÖĞRENCİLER, İLERİCİ DİN ADAMLARI TARAFINDAN YAZILAN VE GAZETEMİZE GÖNDERİLEN BİR MEKTUPTUR.

İRAN'I VE AFGANİSTAN'I İŞKENCEHANELER VE ZİNDANLAR ÜLKELERİ HALİNE GETİREN FAŞİST ŞAH REJİMİNİ VE FAŞİST DAVUT HAN REJİMİNİ NEFRETLE LANETLİYORUZ VE İRAN VE AFGANİSTAN HALKLARININ DEVRİMCİ-DEMOKRATİK MÜCADELESİNİ DESTEKLEMEYİ PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİNİN BİR GEREĞİ SAYIYORUZ.

AFGANİSTAN ZİNDANLARINDAN BİR MEKTUP:

'Sahte cumhuriyet rejimi her yükselen sesi susturmaktadır'

Sahte cumhuriyet rejimi Afganistan'da işbaşına geldiği günden beri hükümet yöneticileri yurtsever, ilerici, devrimci güçleri ezmek için değişik yollara başvurmaktadırlar ve çeşitli hilelerle çok sayıda gerçek yurtseveri değişik ithamlarla zindanlara tıkmışlar, haksız ithamları onlara onaylatmak için Afganistan emniyet makamları en korkunç işkenceleri uygulamışlardır. Bu işkencelerin benzeri hiç bir ülkede ve efsanelerde dahi görülmemiştir.

Sizi sorgu ve işkence tarzlarından haberdar etmek için yüzlerce örnekten birkaçını anlatıyoruz. Emniyet amirleri hiç bir suç işlemeyen birçok yurtseveri günlerce, haftalarca sopa, elektrikli çop, tekme, tokat ve ... ile işkenceye tabi tutmuşlardır. Bir kısmına emniyet amirleri çok garip işkenceler uyguladılar. Bazılarına cinsel organlarından işkence ettiler, öyle ki, üzerinden birkaç sene geçtiği halde hala organlarından kan akmaktadır. Birkaç kişiyi yüz derecede olan kaynar su içinde uzun süre işkenceye tabi tuttular. Bazılarının makatlarına demir mızrak sokarak istediklerini yazmaya mecbur ettiler. Sorguda tutukluların kadınlarını bulundurarak, istediklerini yazmadıkları takdirde eşlerine tecavüz edeceklerini söylediler. İşkence sırasında el, bacak, kaburga ve diğer kemikleri kırılmayana ve tırnakları sökülmeyene rastlanmıyor. Bunlar gibi yüzlerce insanlık dışı işkence çeşiti birçok suçsuz kişilere uygulanmıştır. Birçoğu da sorgu ve işkence sırasında şehit düşmüştür. Bildiğiniz gibi son zamanlarda Afganistan devletinin cinayetlerini gizlemek teşebbüslerine rağmen yalnız başkentin dört hususi zindanında 120 ceset bulunmuştur. Bunlar gece yataklarından alınan ve kimsenin nerede olduklarından haberdar olmadığı suçsuz yurtsever gençlerdirler. Bunların birçoğu işkenceler sırasında şehit düşmüşlerdir. Parça parça ve ezilen organlar açıkça bunu göstermektedir. Geriye kalan hala sağ olan, zindanların korkunç şartlarına, hastalıklara, açlığa maruz kalmaktadır. 120 cesetin bulunması emniyet makamlarını telaşa düşürmüş ve ülkenin değişik vilayetlerinde yüzlerce cesedin açığa çıkmasını önlemeye çalışmışlardır.

Feci şekilde katledilen bu kurbanlar ve yüzlercesi zindanlarda fakirlik, açlık, hastalıklarla başbaşa bırakılanlar kimlerdir? Bunlar milli inançları ile Sovyetlerin ve onların peşinde koşanların çarpık fikirlerin ülkede hakim olmasını ve ülkenin yeni sömürgecilere teslim edilmesini kabul etmeyen yurtseverlerdir. Bu nedenle yabancıların uşakları, yurtseverler ve aydınları yoketmeyi kendilerinin ve patronların sömürü planlarını rahatça uygulamak için amaç edinmişlerdir. Maalesef Afganistan polisiye rejimi sayesinde her yükselen ses susturulmaktadır ve ülkemizdeki dehşet olaylarını dünyaya duyurmak için bütün iletim yollarını kapatmışlardır.

Dünyanın tüm demokrat ve ilerici güçlerinden istediğimiz Afganistan'daki kişisel ve polisiye rejimin cinayetlerini açığa çıkarmak, rejimin anti-demokratik, anti-milli ve insanlık dışı işlemlerini açıklamak ve Afganistan halkına gereken yardım ve dayanışmayı göstermek ve ellerindeki ajitasyon araçları ile bu cinayetleri uluslararası örgütlere duyurulması, Birleşmiş Milletlere, siyasi tutukluların haklarını müdafaa eden komisyonlara ve ... bildirilmesidir.

Sizler delegemiz olarak, ülkemize uluslararası heyetlerin gönderilmesini ve işkence ve cinayetlerin yakından görülmesini isteyiniz. "İnsan haklarının korunmasından bahseden" ve kendisini halkın "gerçek temsilcisi" olarak gösteren bir devlet, gizli olarak nasıl insanlık dışı cinayetlere başvuruyor, açıklansın.

Bu devlete herhangi bir maddi yardımın verilmemesini istiyoruz. Çünkü bu paralarla hayvani planlarını uygulamak ve işkence aletleri almak ve geriye kalanı da ceplerine indirmek veyahut Afganistan halklarını esir etmek, zindanlara atıp öldürmek için kullanılmaktadır. Bizler inanıyoruz ki, siz ve diğer devrimciler Afganistan devletinin bu cinayetleri karşısında tarafsız kalmayıp ve her şeyin açığa çıkması için ve insanlığı müdafaa etmek için elinizden gelen herşeyi yapacaksınız.

KAHROLSUN FAŞİST DAVVUD HAN REJİMİ !
KAHROLSUN İKİ SÜPER DEVLET !

CİSNU:

İran'daki 100.000 siyasi tutuklunun serbest bırakılması için direnelim

Arkadaşlar,

Emperyalizme bağlı ülkelerde yaşayan halkların ve dünya işçi sınıfının, emperyalizm, kapitalizm, gericilik, faşizm, ırkçılık ve siyonizme karşı mücadelelerini yükseltmesi, yağmacı emperyalizm ve onun zincirli köpeklerini dünya halklarının şanlı mücadelesini kırmak için hiç bir cinayeti esirgememeye mecbur bırakmıştır.

Ülkemiz İran'da, hunhar Muhammed Reza Şah rejimi, ABD emperyalizminin bu azgın köpeği, İran'ın esir halklarının anti-emperyalist, demokratik mücadelelerini bastırmak için, özgürlüğe ve bağımsızlığa susamış yurtsever devrimciler ve halklara vahşice katliamlar, idam, işkence ve tutuklamalar uygulamaktadır. Şah'ın cani rejimi, çürümüş ve sarsılan tahtını korumak için yalnız son bir sene içinde 300 devrimci yurtseveri katletmiştir ve binlercesine de ortaçağ zindanlarında en korkunç işkenceler uygulamıştır. SAVAK (İran İstihbarat Teşkilatı) direkt olarak CIA emrinde çalışmaktadır ve cani ABD emperyalizminin vasıtasıyla en modern işkence aletleriyle donatılmıştır. CIA ajanları ve İsrailli katillerce eğitilmiş cellatlar yurtseverleri katletmektedir.

Faşist Şah rejiminin zindanlarından kaçmayı başaran Eşref Dehgani yoldaş işkencelerin bir kısmını şöyle anlatır: "Karakolda beni dövmeye başladılar, tekme tokatla birbirlerine atıyorlardı, elbiselerim paramparça olmuştu ve artık üstümde hiç bir şey kalmamıştı, direncim işkenceyi şiddetlendiriyordu, tahta çarmıha gererek kırbaçlamaya başladılar, elektrikli copu vücudumun hassas organlarına sokarak sinirlerimi bozmaya çalıştılar, işkenceye devam ettiler, aşağılamak için tecavüz etmeye başladılar. Bu karakoldaki işkencelerin bir bölümü idi." Eşref yoldaş omuz omuza mücadele ettiği yiğit ağabeysinin Şah rejiminin kanlı işkenceleri altında şehit düşmesi hakkında şöyle diyor: "Behruz'un işkenceleri hakkında çok şeyler duydum, birkaç kişi onun bacaklarının dizinden testere ile kesildiğini söylüyorlardı. Bazıları da yalnız parmaklarının kesildiğini anlatıyorlardı. Herhalde bu canilerin işkencelerinden biri de onun faşist Şah rejimine karşı verdiği savaşta kırılmış bacağının kırbaçlanarak yerinden oynatılması idi. O günler yalnız onun kanı ile dolu leğenleri görüyordum."

Evet, faşist Şah rejiminin zindanlarında kırbaç, elektrik şoku, tecavüz, organ kesme, tırnak sökme, bazı organların preslenmesi, mücadelecilere uygulanan basit işkencelerdir. "Dünya Af Örgütü"nün raporuna göre 100.000'i aşkın yurtsever, devrimci, Şah rejiminin korkunç zindanlarında esirdir.

Cellat Şah rejiminin kanlı elleri yalnız yurtsever devrimcileri kanlarına bulanmakla yetinmiyor, derin ekonomik buhranlardan dolayı çekilmeyecek hale gelen işsizlik, açlık, konutsuzluk, fakirlikle başbaşa bırakılan şerefli işçi sınıfımızın haklarını elde etmek için yükselttiği grevler, faşist Şah rejimi tarafından, işçiler katledilerek bastırılmaktadır.

ABD emperyalizminin uşağı faşist Şah rejimi, Yanki patronların çıkarı, İran halklarının yeni devrimci hareketini ezmek ve sosyal-emperyalizmin yayılmasını engellemek için her geçen gün yeni hilelere başvurmaktadır. Örneğin; müsteşar adı altında (CIA)'ya bağlı Amerikalı casus ve kiralık katillerin sayısı rejimin kendi istatistiklerine göre 30 ile 60 bin arasında değişmektedir. Amerikan-Şah rejiminin faşist "Restahiz" partisini ayakta tutan bu katillerdir. İran halklarının mücadelesiyle siyasi buhrana düşen, sarsılan Şah rejiminin tahtını kurtarmak için faşist demagoji ve manevralara baş vuran saldırgan ABD emperyalizminin yaptıklarından birisi hain "Hoveyda" kabinesini "Amuzegâr" (CIA casusu) kabinesi ile değiştirmek ve Şah rejimini "demokrasi" ve "özgürlük" yanlısı göstermektir.

Ezilen halkların ve emekçilerin kanını içmeye doymayan ABD emperyalizmi, İran halklarını daha fazla sömürmek için yeni hileler hazırlamak niyeti ile uşağı Şah'ı Washington'a çağırmıştır ve kendisi de İran'a gideceğini ilan etmiştir. Yolculuklar şu gerçeği açığa çıkarmaktadır ki, faşist demagojist Carter (Beyaz Saray'ın yeni köpeği) hükümeti Şah rejiminin istibdat ve faşizmin koruyucusudur. Carter ve hain çetesi ne "insansever" ve ne de "özgürlükçü"dür. Tam aksine hunhar, ve faşizmin koruyucusudur. Carter'in yeni oyunu olan "insan haklarını koruma" sözleri demagojidir. ABD emperyalizminin faşist yüzünü kapatarak faşizmi yaymak içindir. Açıktır ki, Carterizm Şah rejiminin faşizmini ve istibdatını beslemek içindir, bunlarla hiç bir çelişkisi yoktur.

Arkadaşlar!

Kasım ayı İran devrimci öğrencileri hareketinde; faşist Şah rejimine karşı yükselen mücadele sonucunda tutuklanan 100.000'i aşkın İran'ın yiğit yurtseverlerinin ve tüm siyasi tutuklularının müdafaa ayıdır. Bu ay Şah rejiminin zindanlarında korkunç ve vahşi işkenceler altında direnen ve mücadele bayrağını yükselten devrimcilerin ayıdır. Bu ay, işkenceler altında ser verip sır vermeyen yiğit İbrahim Kaypakkayalar, Teregollar, Behruz Dehganiler, Sait Mohsenler, Pir Ahmet Solmazlar ve ....ların ayıdır.

Biz İranlı yurtsever devrimci öğrenciler, İran halklarının mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olarak, İran devrimci hareketinde mücadele bayrağını yükselterek, cani Şah rejimi tarafından zindanlara düşen tüm siyasi tutukluların serbest bırakılması için tüm devrimci ve demokratlara birlik çağrısında bulunuyoruz.

Biz; İran devrimci öğrenci hareketi (yurt içinde) ve İran halklarının yeni devrimci hareketi ile birlikte 100.000 siyasi tutuklunun serbest bırakılması, faşist "Restahiz" partisi ve SAVAK'ın fesat tezgahının kırılması, Carter-Şah'ın düzenledikleri yeni fesatların kırılması için İran'daki ABD'li müsteşar ve diğer casusların dışarı atılması için, yiğit halkımızla birlikte gerici sınıfların temsilcisi Şah rejiminin yıkılması ve demokratik halk iktidarı kurmak yolunda ve emperyalistleri tarih çöplüğüne atmakta yiğit halklarımızın şanlı mücadelesinde omuz omuza olduğumuzu bildiriyoruz.

TÜM SİYASİ TUTUKLULAR SERBEST BIRAKILMALIDIR!
YIKILSIN ABD EMPERYALİZMİNİN ZİNCİRLİ KÖPEĞİ FAŞİST ŞAH REJİMİ!
YAŞASIN TÜRKİYE-İRAN HALKLARININ DEVRİMCİ DAYANIŞMASI!

İRANLI ÖĞRENCİLER
KONFEDERASYONU
ÜYE VE SEMPATİZANLARI
(TÜRKİYE KOLU)
C İ S N U

AÇIKLAMA

HALKIN KURTULUŞU, önümüzdeki sayıdan başlamak üzere, iki bölüm halinde, genel hatlarıyla; Türkiye'deki sosyo-ekonomik yapıyı, Türkiye'de kapitalizmin gelişmesini, temel çelişmeleri, devrimin niteliğini ve özünü, Ulusal Demokratik Halk Devriminde sınıflar mevzilenmesini ve Türkiye devriminin izleyeceği yolu ortaya koyacaktır.

Konuya bir giriş olması ve konu hakkında bir ön fikir vermesi bakımından, öncelikle, Marksist literatürdeki devrim tanımı üzerinde, eski tipte burjuva demokratik devrimleri, ile yeni demokratik devrim (UDHD) üzerinde, bu ikisi arasındaki temel farklılıklar ve çağımızda devrimin kesintisizliği üzerinde kısaca da olsa durmayı gerekli gördük.

Türkiye devriminin niteliğinin ve özünün, devrimin izleyeceği yolun daha iyi kavranması için, herşeyden önce, Ulusal Demokratik Halk Devriminin tarihi çizgisinin kavranması gerekir.

Ulusal Demokratik Halk Devriminin bu birinci bölümü bu amaca yöneliktir.

ULUSAL DEMOKRATİK

DEVLET, İKTİDARIN SINIF KARAKTERİ, GELİŞEN YENİ ÜRETİM İLİŞKİLERİYLE AÇIK BİR ÇELİŞKİ İÇİNDE BULUNDUĞU ZAMAN, BUNUN TEK YOLU, YENİ ÜRETİM İLİŞKİLERİNİ TEMSİL EDEN SINIFIN EGEMENLİĞİNDE YENİ BİR DEVLET İKTİDARI KURMAK ÜZERE,ESKİ DEVLET MEKANİZMASINI PARÇALAYIP ORTADAN KALDIRMAKTIR. ANLAŞILACAĞI ÜZERE ÜRETİM İLİŞKİLERİ GERÇEKTE NE KADAR DEĞİŞMİŞ OLURSA OLSUN, SONUÇTA EĞER DEVLET İKTİDARI SINIFSAL BAKIMDAN EL DEĞİŞTİRMEMİŞSE, BİR DEVRİMDEN SÖZ EDİLEMEZ.

Genel olarak devrim

Devrim, Marks tarafından, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişmenin, uzlaşmaz sınıflı toplumlarda çatışmalı bir biçimde çözümlenmesi olarak tanımlandı.(1)

Lenin, İki Taktik'te şu tanımı yaptı:

"Devrim,yeni(2)üretim ilişkileriyle arasındaki çelişmenin,çöküşüne sebep olduğu eski siyasi üst yapının, belli bir anda kuvvet yoluyla yıkılmasıdır."(3)

Bu tanımlar, devrimlerin, her ülke için ve her somut durum için geçerli evrensel kanunlarını içermektedir. Aşağıda inceleyeceğimiz üzere, özellikle "eski siyasal üstyapı", "belli bir an", "çelişki", "kuvvet yoluyla" kavramlarının ele alınış ve yorumlanışında, marksist-leninistlerle her türden oportünist ve revizyonistler arasında önemli ayrılıklar vardır ve bu ayrılıklar esas olarak sayısız • ayrılığın bir bakıma temelini teşkil etmesi bakımından, reformist, revizyonist akımlarla Marksizm-Leninizm arasında bir kıstastır.

Devrimin evrensel kanunları vardır.

Bu kanunların inkarı, ya da yozlaştırılması revizyonizmdir.

"Dünyanın değişmekte oluşunun","şu ya da bu temel çelişkinin ortadan kalktığının", "her devrimin milli bir yol izlemesi gerektiğinin"(*) yaygarasını yaparak bu kanunların bir çağ ya da bir ülke için geçerliliğinin tartışmasını yapmak, devrimden vazgeçmeksizin mümkün değildir.

Öte yandan, bu kanunların geçerliliğini kabul ediyor görünmekle birlikte, ulusal özelliklerini gözönüne almayan, somut durumu tahlilden kaçınan, kendi ülkesinin gerçeğini başka ülkelerin gerçeğine uydurmak için şemalar düzenleyen görüşler de aynı ölçüde yanlış ve sakıncalıdır.

İnsanlık tarihi, sayısız devrime tanık oldu. Ama onların hiç biri, bir diğerinin aynısı değildir. Bu sayısız çeşitleniş, gerek üretim ilişkilerinin niteliklerinin, siyasal üstyapının biçiminin, eylemi yürüten ve ona katılan sınıf veya sınıfların yapısının,kullanılan kuvvetin biçiminin vs. farklılığından kaynaklanır. Devrim tanımının temel unsurları değişmemekle birlikte, bunların her somut duruma göre değişen özellik ve içerikleri söz konusudur.

Bundan dolayı, evrensel bir devrim tanımı mümkün ve geçerli, fakat her ülke ve her somut durum için uygulanabilir bir "devrim kalıbı" imkansızdır.

SİYASAL ÜSTYAPI-DEVLET İKTİDARI:

Devlet, mevcut üretim tarzının bir yansıması ve uzlaşmaz sınıf çelişmelerinin bir ürünü olarak doğmuştur. Bir üstyapı kurumu olarak, eski üretim ilişkilerine aittir ve hem bu özelliğiyle, hem de bir sınıfın diğer sınıflar üzerindeki egemenliğinin aracı olması nedeniyle, bir sınıf karakterine sahiptir.

Bu durum, onu her devrimin esas hedefi yapar.

Devletin "sınıflarüstü" ya da "sınıflararası" bir kurum olduğu, bir "adalet dağıtıcısı", "barış sağlayıcısı" olduğu yolundaki görüşler, onun ezen ve ezilen sınıflar arasındaki mücadelede "tarafsız" kalabileceği, halka ve halk dışındaki sınıflara "eşit" davranabileceği şeklindeki safsatalar, karşı-devrimcidir.

Devlet, her zaman ve mutlaka bir sınıfın egemenlik organıdır. Sömürüye dayanan üretim tarzlarında devlet, sömürücü sınıfların, toprak ağalarının, burjuvaların devletidir. Halk demokrasilerinde ve sosyalist toplumda ise devlet, proletarya diktatörlüğüne dayanır. Devlet, ideolojiler (kültür, hukuk, vs.) ve kurumlar (ordu, mahkeme vs.) aracılığıyla etkinlik gösterir. Bu araçların her biri yine egemen sınıfın karakterini taşır.

Egemenliğin sömürücü sınıfların elinde olduğu toplumlarda, devletin en önemli görevi, sömürüyü sürekli ve etkili kılmaktır. Bu durumuyla o, sınıf mücadelesinin bir ürünüdür ve sınıf mücadelesinde bir taraftır,ezilen sınıfların da hedefidir.

Toplumda egemen sınıfın hangisi olduğu, devlet iktidarında somutlanır. Lenin, *"her devrimin esas meselesi devlet iktidarıdır"* diyor. Bu anlamda devrim, *"hangi sınıf ya da sınıfların devrileceği ve iktidarın hangi sınıf ya da sınıfların eline geçeceği..."* (5) meselesinin çözüme bağlanmasıdır.

Devlet, iktidarın sınıf karakteri, gelişen yeni üretim ilişkileriyle açık bir çelişki içinde bulunduğu zaman, bunun tek yolu, yeni üretim ilişkilerini temsil eden sınıfın egemenliğinde yeni bir devlet iktidarı kurmak üzere, eski devlet iktidarını yıkmak, eski devlet mekanizmasını parçalayıp ortadan kaldırmaktır. Anlaşılacağı üzere üretim ilişkileri gerçekte ne kadar değişmiş olursa olsun, sonuçta eğer devlet iktidarı sınıfsal bakımdan el değiştirmemişse, bir devrimden sözedilemez.

Marks şunu söylüyor: *"Genel olarak devrim- varolan egemen erkin devrilmesi ve varolan toplumsal ilişkilerin çözülmesi- siyasal bir eylemdir."* (6)

Devrim tanımlamasında birinci dereceden önemli unsur budur.

BELLİ BİR AN - DEVRİMCİ DURUMUN EN YÜKSEK ANI:

Devrimci sınıf, devrimi istediği bir anda başaramaz. Devrim, birbirine bağlı birçok koşulun üst düzeyde olgunlaştığı bir anda patlak verir.

Devrimin koşulları, başlıca iki başlık altında toplanabilir:

Objektif koşullar- sosyo-ekonomik durum,

Subjektif koşullar- proletarya ve halk kitlelerinin bilinç ve örgütlenme düzeyi.

Bu ikisi arasında dolaysız bir bağ vardır. Ekonomik ve politik hayatta ifadesini bulan sosyo-ekonomik koşullar, kitlelerin kavrayışına yansır. Bu, "kendiliğinden bilinci" doğurur. Henüz "devrimci-siyasi bir bilinç" olmasa da, onun "tohum halinde" bir başlangıcını oluşturan bu bilinç, devrimci sınıfın ve onun öncü partisinin etkisiyle derinleşip dönüşerek, objektif unsuru- buhran içindeki ekonomik yapıyı, sebepleriyle birlikte ortadan kaldırabilecek bir etkenliğin ifadesi olan "devrimci bilince" ulaşır. Böylece bir toplumun hayatında her zaman doğabilecek, ama her zaman devrimle sonuçlanamayabilecek olan "devrimci durum", subjektif etkenin güçlü çıkışıyla devrimle sonuçlanabilir.

Bu konuda ortaya çıkan iki sapmanın incelenmesi, konunun daha iyi anlaşılmasına yardım eder.

Birincisi, subjektif etkeni abartıp,içeriğini çarpıtarak mutlaklaştıran "sol" oportünist görüştür. İhtilalin patlak verebilmesi için esas olan "devrimci durumun" kitleleri harekete geçirecek bir "mücadele grubunun", "öncü savaşçının" eylemleriyle suni olarak yaratabileceğini savunurlar. Onlara göre, kitlelerin ihtilalci birikimi, her an patlamaya hazırdır, yeterki ilk darbeyi vuracak bir, sözümona "gerilla grubu" kurulsun! Kitleler onu otomatik olarak izleyeceklerdir!

Bu idealist küçük-burjuva saçmalıklara karşı marksist-leninistler şunu söylüyor: *"İhtilalciliği meslek edinmiş grupların silahlı mücadelesi, ancak ihtilalci durumun ortaya çıkışını tayin eden diğer siyasi,sosyal ve psikolojik objektif ve subjektif etkenlerle ahenkli olarak yürürse, geniş halk yığınlarına dayanırsa ve onların sevgisine ve aktif desteğine sahipse kitleleri coşturan ve harekete geçiren bir etki yapabilir"* (7)

Lenin bu konuda şunları söylüyor:

"Başarıya ulaşması için bir ihtilal, bir komploya değil,bir partiye değil,öncü bir sınıfa dayanmalıdır. Birinci nokta bu; ihtilal halkın devrimci hamlesine dayanmalıdır; ikinci nokta bu." (8)

"Anarşizm, ters-yüz edilmiş burjuva bireyciliğidir... Toplumun gelişmesini, büyük çapta üretimin rolünü,...kavrayamamaktadır... Anarşizm,umutsuzluğun bir ürünüdür. Proleterin ruh hali değil, tedirgin aydının ya da gezginci serserinin ruh halidir."(9)

İkincisi, kendiliğindencilik,ekonomizmdir. Bir anlamda, objektif duruma bel bağlamak ve mücadeleyi onun getireceği imkanlarla sınırlamaktır.

Kitlelerin kendiliğinden bilinci, olayların ve görüntülerin yüzeysel yankıları durumundadır. Yanılmaya, devrimci olmayan hareketlere kaynaklık etmeye de açıktır, devrime katılmaya da. Yukarıda sözünü ettiğimiz gibi, kendiliğinden bilinç, siyasi bilincin ilkel şeklini teşkil eder.Ama siyasi bilincin işlevini göremez. Siyasi-devrimci bilinç işçi sınıfına dışarıdan verilir.

"Bütün ülkelerin tarihi göstermektedir ki, işçi sınıfı, salt kendi çabasıyla, sadece sendika bilincini, yani sendikalar içinde birleşmenin, işverenlere karşı mücadele etmenin ve hükümeti iş yasalarını çıkarmaya zorlamanın vs. gerekli olduğu inancını geliştirebilir." (10)

Yani, işçi sınıfı, kendi görgü ve çabasıyla kendi sınıf mücadelesinin içeriği ve hedefleri hakkında devrimci bir kavrayışa ulaşamaz. Sınıf mücadelesinin, kendisi ile burjuvazinin çıkarları arasındaki objektif, derin ve uzlaşmaz bir çelişkinin ürünü olduğunu kavrayamaz. Kendiliğinden bilinç, kendi başına, siyasi bilinç düzeyine ulaşamaz. Oysa onun devrim ve iktidar mücadelesinin asli unsuru bu bilinçtir.

Ekonomizm, bunu kabul etmemek noktasından başlar. Kendiliğinden bilinci ve kendiliğinden gelme hareketi yüceltir. Onun her şeye kadir olduğunu söyleyerek teoriyi küçümsemeye , teorisizliği haklı ve yararlı göstermeye varır. Bu anlayış,"politik unsur, ekonomik unsurdan doğar ve onu izler" gibi, görünüşte marksist formülleri dilinden düşmez. Yani, "eğer üretici güçler yeteri kadar gelişir ve üretim ilişkileri ile arasındaki çelişki keskinleşirse bu nihayet, kendiliğinden bir devrime yol açar. Ayrıca teoriye, partiye vs. ihtiyaç yoktur." demeye getirir.

Leninizm tarafından derinlemesine eleştirilip yere çalınan bu oportünist görüş karşısında devrimci şiar şudur: *"Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz."* (11)

Aynı kaynaktan gelen bir revizyonist teori de, "üretici güçler teorisidir". Bir yandan bu teori, üretici güçlerin Marks'ta ifadesini bulan önemini, tek yanlı olarak ele alır ve abartırken, diğer yandan üstyapının yani ideolojilerin, kültürün, siyasi kurumların,üretim ilişkilerinin vs. üretim güçleri üzerindeki "muazzam karşı-etkisini" inkâr eder. Sınıf mücadelesinin ve siyasetin her şeye kumanda etmesi ilkesini reddeder. Oysa özellikle devrimci durum sürecinde, insanların bilincinde ifadesini bulan bu etken, belirleyici bir rol taşır. *"Evet, üretim güçleri, pratik ve iktisadi temel,genellikle temel ve belirleyici bir rol oynar. Bunu reddeden materyalist değildir... Herhangi bir görevin yerine getirilmesi gerekiyorsa ve henüz yol gösterici bir çizgi, yöntem, plan, ya da siyaset yoksa, o zaman yol gösterici bir çizgi, yöntem plan ya da siyasetin kararlaştırılması, temel ve belirleyici bir hale gelir."* (12)

Devrimci durumun objektif ve subjektif şartları birbirine kopmaz bir şekilde bağlı olmakla birlikte, görüleceği üzere belirleyici öneme sahip olan subjektif unsurdur. Devrimci durumu devrimle sonuçlandıracak olan, siyasal bilinçtir: *"teori, kitleleri kavradı mı, maddi bir güç haline gelir"* (Marks).

Fakat eğer kitleler, bilincin örgütlenmiş ve öncü gücü olan devrimci proletarya partisinin önderliğinden ve yöneticiliğinden yoksunsa bu mümkün olamaz.

Parti ve sınıf ile devrimci durum arasındaki ilişki, birbirlerini karşılıklı hazırlamak şeklindedir. Devrimci durum, getirdiği yeni mücadele şartları içinde partiyi olgunlaştırıp ustalaştırırken,parti, sınıfını o şartlar içinde eğitip çelikleştirir ve krizin derinleşip yaygınlaşmasını etkiler. Ve halk yığınlarının hareketini, krizi bütün sebepleriyle birlikte ortadan kaldıracak son vuruşa doğru yöneltir.

Marksist-leninistler, devrimin objektif ve subjektif şartları arasındaki ilişkiyi; yani çürüme ve çözülmenin maddi temelleri ve bunların gelişmesi ile,ona son darbeyi vurarak ortadan kaldıracak sınıf ya da sınıfların örgütlü ve bilinçli gücü arasındaki ilişkiyi, devrimci durum döneminin kendiliğinden gelişmesi ve sonuçlanmasını beklememek gerektiği noktasından kavrarlar. Maddi gelişimin "kendiliğinden gelişip sonuçlanmasını beklemek" yerine, onu kesin bir şekilde sonuçlandıracak tek gücü "derin ve güçlü halk hareketini"(Lenin) yaratıp eyleme geçirmeye çalışırlar. Objektif ile subjektif arasındaki ilişki onlara bu imkânı verir.

Enver Hoca Yoldaş, bu fikri günümüz koşullarının değerlendirmesini yaparken şöyle ifade ediyor:

"Emperyalizmi ve sosyal-emperyalizmi daha da zayıflatan, kapitalist düzenin çelişmelerini keskinleştiren ve temellerini sarsan, proletaryanın bu yayılan ve derinleşen devrimci mücadelesi, halkların kurtuluş mücadelesi ve sosyalizmin zaferleridir." (13)

Bugün ülkemizde,ekonomik ve siyasi buhran derinleşmesine, kitle eylemleri yükselmesine ve bu anlamda da devrimin objektif şartları giderek olgunlaşmasına rağmen, subjektif faktörün yoğunlaşmış ifadesi demek olan proletarya partisi henüz yaratılamamıştır. (Buradaki "objektif şart" terimiyle yukarıda da bahsettiğimiz gibi, devrimci durumu kastettiğimiz anlaşılmalıdır. Buradaki "objektif şart" terimiyle, kapitalizmin emperyalizm aşamasına geçmesiyle birlikte, bütün yerkürede devrimin objektif şartlarının ortaya çıkması meselesi birbirine karıştırılmamalıdır.Emperyalizm, kapitalizmin çelişkilerini sonsuz ölçüde keskinleştirmiş, ve bunlara yenilerini eklemiştir; sınıflar arasındaki mücadele çok büyük oranda yoğunlaşmıştır. Emperyalizm, kapitalizmin en yüksek, fakat en son aşamasıdır. Emperyalizmin yerini, tarihi bakımdan, kapitalizmin üçüncü bir aşaması değil, sosyalizm alacaktır. Bu bakımdan emperyalizm çağı, ulusal ve sosyal devrimler çağıdır; sadece kapitalizmin değil, aynı zamanda insanın insan tarafından sömürülmesi temeline dayanan bütün sınıflı toplumların en son halkasıdır. Emperyalizmle birlikte,bütün yeryüzü yuvarlağında devrimin objektif şartlarının ortaya çıkması, devrimin objektif şartlarının oluşması bundan dolayıdır.)

Özetlersek, devrimci durum ya da devrimci kriz döneminde birbirinden ayrı olarak ekonomik ve politik krizler, eski siyasal üstyapının her yandan çatırdaması, ekonomik ve siyasal buhranın ortaya çıkardığı sayısız sorunlar ve bu sorunların hakim sınıflar tarafından gitgide daha büyük bir güçlükle çözümlenmesi, bazan sürekli ertelenmesi ya da hiç çözümlenememesi, sınıf hakimiyetinin başlıca aracı olan devlet hayatında bölünme ve zıtlaşmaların artması; bunların karşısında proletaryanın ve halk kitlelerinin gelişip güçlenmesi, kendiliğinden bilincin yaygınlaşması ve devrimci hareketin etkinlik kazanması, "siyasi eyleme katılanların sayısının olağanüstü artışı"(Lenin) ve bütün bunların birleştirilimiş bir ifadesi olarak, "alt sınıfların eskisi gibi yaşamak istememeleri ve üst sınıfların da onları eskisi gibi yönetememeleri, hükümet edememeleri" (14) gözlenir.

Ancak, *"ihtilal, yükselen devrim hareketinin en yüksek noktasında, yani halkın öncüsünün eyleminin en güçlü olduğu, düşmanların ve devrimin zayıf sallantılı ve kararsız dostlarının saflarında bocalamaların en kuvvetli olduğu anda patlak vermelidir."* (15)

KUVVET YOLUYLA:

Devrimin başlıca hedefi olan siyasal üstyapı, devlet iktidarı, egemen sınıfın diğer sınıflar üzerindeki zor ve baskısının bir ifadesidir. Sömürü mekanizması,sürekli ordu, mahkeme, hapishane gibi kuvvet araçlarıyla işler ve devamlılık kazanır. Egemen sınıfın sömürüsü bunlarsız gerçekleşemez. Sömürü, nasıl egemen sınıfın candamarı ve varlık biçimiyse, bir zor unsuru olarak devlet de sömürünün gerçekleştirilmesi ve devamlı kılınması için hayati derecede önemlidir.

Gerçekte,devletin kavranışında en temel nokta,onun *"kuvvetin özel bir örgütlenişi","belirli bir sınıfı sindirmek için şiddetin örgütlenmesi demek"*(Lenin) oluşu ve onun ancak üzerindeki kuvvet ve şiddet uygulanan sınıfın devrimci şiddetiyle parçalanıp yıkılabileceği noktasıdır.

Böylece *"devrim, ziyafet vermeye, yazı yazmaya,resim yapmaya, ya da nakış işlemeye benzemez.Devrim o kadar zarif, o kadar rahat ve nazik, o kadar ılımlı, müşfik ve kibar, ölçülü ve alicenap olamaz. Devrim bir ayaklanmadır, bir sınıfın başka bir devirdiği bir şiddet hareketidir"* (16)

Bu aynı zamanda, devrimin , şiddetinin örgütlenmesi demek olan proletarya diktatörlüğü, ya da onun özgün bir biçimi olan devrimci işçi-köylü diktatörlüğünün kurulması demektir.

"(İşçi-köylü diktatörlüğü)...zorunlu olarak 'kanunen barışçı yoldan' kurulan bu veya şu kurumlara değil de, silahlı kuvvete, kitlelerin silahlanmasına, ayaklanmaya dayanacaktır. Bu bir diktatörlükten başka bir şey olamaz. Çünkü, proletarya ve köylülük için kesin olarak ve derhal yapılması gereken dönüşümler, çiftlik sahipleri, büyük burjuvalar ve çarlık tarafından ümitsizce bir mukavemet yaratacaktır. Bir diktatörlük olmazsa, bu mukavemeti kırmak, karşı-devrimin taarruzunu defetmek olanağı yoktur." (Lenin)

Böylece, devrimin eski devlet mekanizmasının parçalanarak ortadan kaldırılmasına yönelik bir şiddet eylemi olduğu olgusunu reddederek, "barışçı geçiş" yolunda sonugelmez gevezeliklere başvuran, sözümona "devrimci" akımların, gerçekte karşı-devrimci burjuva siyasetler olduğu, burjuva devletle kendi aralarında bir kader bağı gören halk düşmanı akımlar olduğu, kolayca ölçülebilir.

Sosyal-faşist T"K"P, TSİP vb. gibi işçi sınıfı düşmanı örgütler "devletin ele geçirilmesi","devletin bilmemne unsurlardan temizlenmesi","devletin itibarının korunması" üzerine yaygara koparıyorlar.Ama bir an için olsun, onun parçalanıp yokedilmesinden sözetmiyorlar. Çünkü gerçekte bugünkü devlet, onların da devletidir. Sömürünün devamında ve etkinliğinde payları olan sınıfların temsilcisi olarak onlar, yıkılacak devletin altında kendilerinin de kalacağını biliyorlar. Bunun için Marksizm-Leninizmi tahrif ediyorlar, onun arkasına gizlenip "barışçı geçiş" ninnileri söylüyorlar. Nedir sarıldıkları "barışçı geçiş"?

"Devrim, en ciddi sınıf çelişkilerinin son derece keskinleşmesi olduğu için, bir devrimin,hangi devrim olursa olsun, barışçı yollarla gelişmesi, genellikle son derece seyrek rastlanan ve güç bir şeydir ; ama proletarya ile köylülüğün ittifakının en haksız, en caniyane bir savaşla bitmiş tükenmiş yığınlara barış getirebildiği ve bütün toprağı köylülere verebildiği bir tarım ülkesinde, bu kadar istisnai bir tarihi evrede, devrimin barışçı yollardan gelişmesi, eğer bütün iktidar sovyetlere devredilmişse (abç) mümkün ve muhtemeldir. (17)

Bunun anlamı şudur: Eğer proletarya tamamen silahlı ise ve burjuvazi silahtan tecrit edilmişse, barışçı geçiş mümkün ve muhtemeldir.

Oysa durum böyle midir? Egemen sınıfların dişinden tırnağına kadar silahlı ve devlet iktidarını elinden bırakmamaya yeminli olduğu bir durumda hangi barışçı geçişten sözedilebilir?

Bunların kafasındaki "devrim", bir egemen sömürücü sınıfın yerini bir başka egemen sömürücü sınıfın alması demek olan "hükümet değişikliği"nden öteye geçmiyor. Faşist diktatörlük, devlet egemenliği biçiminde devam edecek, devlet, sömürü ve baskının devamı için örgütlenmiş şiddetini halk üzerinde amansızca uygulamaya devam edecek, ama A.Kaçmaz ya da, İ.Bilen "yoldaşlar" hükümette bulunduklarından ve kimbilir belki de tek başına hükümet olduklarından dolayı, "devrim olmuş olacak"! Sosyal-faşizm böyle tanımlanır.

SDP vb. gibi burjuva partilerinin de seçim ve parlamenter mücadele yoluyla hükümet etmek, faşist devlete hizmet sunmaktan öte bir hedefleri yok. CHP ise, her ağzını açışta, devleti kuranın kendisi olduğunu, devletin (faşist diktatörlüğün) sağlamlaştırılıp pekiştirilmesi gerektiğini söylüyor. TBP'nin de devletle bir alıp vereceği yok. Hepsinin yapmak istediği, yükselen halk muhalefetini, düzenin ve faşizmin sınırları içinde tutmak ve faşizmi pekiştirmektir.

Devletle şiddet kavramları, hem devletin varlığı ve hem de onun parçalanıp ortadan kaldırılması sözkonusu olduğunda, daima bir arada bulunurlar.

Devrim tanımının birinci dereceden önemli bir diğer unsuru da budur.

ÇELİŞKİ-DEVRİMİN NİTELİĞİ:

Devrim tanımlamasında yer alan çelişki kavramı, devrime katılan ve devrimin hedefi olan sınıfların birbirleriyle ilişkisinin, karşı oluşlarının ya da ittifak kuruşlarının; üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki bağın mevcut durumunun; yani toplumun gelişmesinin yönü ve biçiminin; yani kısaca devrimin cereyan edeceği alanın niteliğinin araştırılıp somutlanmasının gereğine işaret eder. Çünkü bir devrimi mümkün ve diğer devrimlerden başka kılan şey, onun kendi özel şartlarının ifadesi olarak çelişkidir.

Başlangıçta Marks'ın, devrimi uzlaşmaz sınıflara bölünmüş bir toplumda, köhnemiş üretim ilişkileriyle üretici güçler arasındaki çelişkinin çözümü olarak tanımladığını gördük. Üretim ilişkileri (üstyapı) ile, üretici güçler arasındaki çelişki, toplumun gelişmesini sağlayan temel çelişkidir. Bu, sınıf mücadelesinde ifadesini bulur. Bir başka deyişle devrim mücadelesi, üretim sürecindeki temel çelişmenin siyasal planda yansımasıdır.

Bir sürecin, bir temel çelişmesi vardır.Sürecin özü budur. Sürecin sona ermesi, temel çelişmenin ortadan kalkmasına bağlıdır. Daha geniş ifade edersek, temel çelişme, bir sürecin başından sonuna kadar varolan, sürecin gelişmesinde ana rol oynayan ve çözümlenmesiyle beraber sürecin tabiatını ve niteliğini de değiştirecek olan uzlaşmaz bir çelişmedir. Temel çelişme, sürecin özünü, temel çelişmenin hakim yönü ise, sürecin niteliğini belirler.

Uzun ve karmaşık bir gelişme sürecinde temel çelişmeyi çözmek için ilk önce çözümlenmesi gereken çelişmeye baş çelişki diyoruz. Başka bir deyişle, baş çelişki, gelişme sürecinin belli bir aşamasına temel kabul ederek, tüm süreci çözmek için çözülmesi gereken en acil çelişme, zincirin belirli bir anda kavranması gereken halkasıdır.

Baş çelişme sürecin niteliğini belirlemez. Baş çelişme, sürecin belirli bir aşamasında belirleyici olabildiği halde, diğer bir aşamada, tali-ikincil olabilir.Temel çelişme, bütün süreç boyunca tayin edicidir.

Baş çelişme, toplumun objektif gelişmisinin temelini meydana getiren çelişmenin çözümünü hızlandırmak için devrimci sınıfın temel düşmanlarının en can alıcı noktasına darbesini indirebilmesi ve temel hedefine ulaşabilmesi için ilk anda vuracağı acil hedefi, mücadelenin 'sivri ucunun yöneleceği somut düşmanı gösterir.

Bir devrimin hangi sınıf tarafından, hangi sınıf ya da sınıfların egemenliğine karşı yapılacağını, devrimin çeşitli aşamalarında ittifa kurulabilecek sınıfların hangileri olduğunu, bu aşamaların mahiyetlerin uygun taktiklerin özelliklerini ve devrimin benzeri sayısız sorununun doğru bir şekilde kavranıp çözümlenebilmesi, en başta çelişkilerin doğru bir şekilde ele alınmasına bağlıdır.

Çelişkilerin bütün olarak değerlendirilmesi,bize sonuçta devrimin karakterinin tesbiti imkanını verir.

Eski ve yeni tipte burjuva demokratik devrimler

ESKİ TİPTE BURJUVA DEMOKRATİK DEVRİMİ.

Burjuva demokratik devrim,kapitalizmin serbest ve bağımsız bir biçimde gelişebilmesi için feodalizmin tasfiye edilmesi gereğinden doğar.

Feodal toplumun bağrında üretici güçlerin gelişmesi belli bir aşamaya vardığında, feodal üretim ilişkileri toplumsal gelişmenin yeni ihtiyaçlarına cevap veremez duruma gelir ve feodalizm çözülüp dağılmaya başlar. Bu süreç içinde feodal toplumda sınırlı bir alanı kapsayan meta üretimi yaygınlaşır.

Feodal toplumun esas üretim birimi dışa kapalı ve kendine oldukça yeterli olan malikanedir. Değişik feodal toplumlarda değişik biçimlerde örgütlenmiş olan malikane sistemi, feodal toplumun bunalımının başlamasıyla birlikte çözülmeye ve dağılmaya başlar. Emek ve ürün-rant biçimindeki feodal sömürüde (başlangıçta esas ağırlığı emek-rant taşırken) ürün- rantın ağırlığı giderek artar ve bir yanda da bir başka feodal sömürü biçimi olan para-rant gelişir. Para-rantın gelişmesiyle birlikte köylüleri toprağa ve toprak ağalarına sıkı sıkıya bağlayan bağlar giderek gevşer. Bu, feodal sömürünün gerçekleştirilmesinin en önemli şartlarından biri olan "ekonomi dışı zor"un uygulanmasını gittikçe daha fazla güçleştirirken,köylüler, adım adım özgür ve bağımsız küçük üreticiler olma yoluna girer ve kendi içlerinde farklılaşmaya başlarlar. Böylece üreticinin (köylünün) üretim araçlarında (esas olarak topraktan) ayrılma süreci; yani, bir yandan gittikçe artan ölçüde üreticinin üretim araçlarını yitirerek mülksüzleşmesi (proleterleşmesi), diğer yandan bu üretim araçlarının sermaye olarak küçük bir azınlığın (burjuvazinin) elinde toplanması süreci başlar. Meta üretiminin yaygınlaşması ve mülksüzleşmesinin gelişmesine paralel olarak işgücü bir meta haline gelir; diğer taraftan da, bu metayı (iş-gücünü) satın alıp, kâr elde etmek için onu üretimde kullanmaya hazır ve yetenekli bir sınıf (burjuvazi) ortaya çıkar. Böylece kapitalizmin şekillenmesinin tarihi ve sosyo-ekonomik şartları oluşur. Feodal toplumun şehirlerinde de buna benzer bir gelişim Lonca sisteminin parçalanması na paralel olarak ortaya çıkar.

Bu süreç aynı zamanda, meta üretiminin genişlemesi temeli üzerinde iç ve uluslararası ticaretin alabildiğine değişmesi,ulusal bir pazarın ve büyük ticaret merkezlerinin ve buna bağlı olarak da dünya ticaretinin teşekkülü, kapitalizm öncesi halkların uluslaşması, merkezi devlet otoritelerinin kuvvetlenmesi ve gümrük duvarla-

HALK DEVRİMİ 1

✱

FEODALİZMİ HEDEF ALAN DEVRİM SÜRECİ, BURJUVA DEMOKRATİK DEVRİM SÜRECİDİR. BU SÜREÇ BURJUVA BİR KARAKTER TAŞIR. ÇÜNKÜ FEODALİZMİN TASFİYESİNİ VE KAPİTALİZMİN GELİŞMESİNİ ÖNGÖRÜR. DİĞER YANDAN, BURJUVA ANLAMDA DEMOKRATİKTİR. ÇÜNKÜ, TOPLUMUN FEODALLER DIŞINDAKİ TÜM SINIF VE TABAKALARINI SİYASET DIŞI TUTAN (VE BÖYLECE DE ONLARIN TOPLUMSAL GELİŞMELERİNİ ÖNLEMEYE ÇALIŞAN) FEODAL ZİNCİRLERİ KIRAN, SİYASAL ÖZGÜRLÜK YA DA SİYASAL DEMOKRASİYİ GERÇEKLEŞTİRİR (BAŞKA BİR DEYİŞLE SİYASAL YABANCILAŞMAYI ORTADAN KALDIRIR) VE BÜTÜN İNSANLARIN <u>HUKUKİ</u> EŞİTLİĞİNİ İLAN EDER.

✱

BURJUVAZİ BAŞLANGIÇTA KÖYLÜLÜĞÜN BAŞINA GEÇEREK, BURJUVA DEMOKRATİK DEVRİMİNDEKİ GÖREVLERİNİ OLDUKÇA TUTARLI BİR BİÇİMDE YERİNE GETİREBİLİRKEN, KAPİTALİZM VE PROLETARYA GELİŞTİKÇE, PROLETARYANIN MÜCADELESİNDEN VE TOPRAK-KÖYLÜ DEVRİMİNDEN DAHA FAZLA KORKAR HALE GELİR.

PARİS İŞÇİLERİNİN ŞANLI 1871 AYAKLANMASI VE PARİS KOMÜNÜ DENEYİ İSE BATI AVRUPA'DA BURJUVA DEMOKRATİK DEVRİMLER DÖNEMİNİ KAPATAN BİR OLAY, BİR DÖNÜM NOKTASI OLDU.

✱

SÖMÜRGE, YARI-SÖMÜRGE GERİ TARIM ÜLKELERİNDE FEODALİZMİN TAM OLARAK TASFİYESİ, ARTIK BURJUVAZİ ÖNDERLİĞİNDEKİ CILIZ DEVRİMCİ ATILIMLARLA İMKANSIZDIR. BU MESELENİN HALLİ, YALNIZCA İŞÇİ SINIFI VE ONUN DEVRİMCİ PARTİSİ ÖNDERLİĞİNDE GENİŞ KÖYLÜ VE EMEKÇİ YIĞINLARINI SEFERBER EDECEK KÖKLÜ BİR DEVRİMLE, HALK SAVAŞI YOLUNDAN GEÇİLEREK MÜMKÜNDÜR.

rıyla iç pazarın korunmasını sağlayan, himayeciliğin gelişmesi sürecine tekabül eder.

Ancak bütün bu gelişmeler, bir dizi sınıf mücadelelerine bağlı olarak ortaya çıkarlar. Tarihin ve toplumsal gelişmenin itici gücü sınıf mücadelesidir. Feodalizmin çözülmesi, dağılması ve giderek tasfiye edilmesi de, feodal toprak ağaları sınıfına karşı, yeni gelişen bir sınıf olan burjuvazinin, toprak köleliğinden kurtulmak için mücadele eden köylülüğün ve ücret köleliğinden kurtulması toprak köleliğinin zincirlerinin kırılmasına bağlı olan işçi sınıfının mücadeleleriyle ve bu mücadelenin tepe noktaları olan devrimlerle bir arada gerçekleşir.

İşte, feodalizmi hedef alan ve bütün bu sınıfların feodalizme karşı mücadelelerini kapsayan bu devrim süreci burjuva demokratik devrim sürecidir. Bu süreç burjuva bir karakter taşır. Çünkü feodalizmin tasfiyesi ve kapitalizmin gelişmesini öngörür. Diğer yandan, burjuva anlamda demokratiktir. Çünkü, toplumun feodaller dışındaki tüm sınıf ve tabakalarını siyaset dışı tutan (ve böylece de onların toplumsal gelişmelerini önlemeye çalışan) feodal zincirleri kıran, siyasal özgürlük ya da siyasal demokrasiyi gerçekleştirir (başka bir deyişle siyasal yabancılaşmayı ortadan kaldırır) ve bütün insanların <u>hukuki</u> eşitliğini ilan eder.

Bu süreci kısaca açmaya çalışalım:

Burjuvazi başlangıçta feodal toplumun bir kategorisiydi. Onun elindeki sermaye de, ilk başta, tefeci ve tüccar sermayesidir. Sanayi sermayesinin oluşmasının iki kaynağı vardır: Ya bu tefeci ve tüccar sermayesi, sanayi sermayesine dönüşür; ya da köylüler ve zanaatkârlar arasında farklılaşma sonucu, üreticilerin küçük bir kesimi tüccar ve kapitalist haline gelirken, ellerindeki sermaye de sanayi sermayesi haline gelir. Kapitalizm yoluna girmiş, her toplumda bu iki oluşumun ikisi de sözkonusudur. Belirli tarihi ve sosyo-ekonomik şartlarda bazen biri, bazan diğeri ağırlık kazanır. Bunlardan hangisinin ağırlık kazandığına bağlı olarak, feodalizmden kapitalizme geçiş ve burjuva demokratik devrimin gerçekleşmesi de iki ana yol izler.

Marks, Kapital'in III. cildinde bu konuda şunları söylüyor:

"Feodal üretim biçiminden geçiş iki yol izler. Tarımsal doğal ekonomideki ve ortaçağın kent endüstrisinin loncalarla kuşatılmış el zanaatlarındaki durumun aksine, üretici, bir tacir ve kapitalist durumuna gelir. Gerçekten devrimci olan yol budur. Ya da tacir doğrudan bir yolla üretime hakim olur. Bir geçiş biçimi olarak bu yol tarihsel bir görev yapmakla birlikte... gene de eski üretim biçimini kendi başına ortadan kaldırmak elinden gelmez, aksine onu muhafaza eder ve kendisine bir başlangıç olarak kullanır." (18)

Yine bu konuyla ilgi i olarak Lenin'in söyledikleri, konuya biraz daha ışık tutacaktır:

"Rus devrimi mevcut iktisadi temeliyle, gelişiminde ve sonucunda nesnel olarak iki ana çizgi izleyebilir.

"Ya eski toprak beyliği iktisadı, binlerce bağlarla serfliğe bağlanmış haliyle muhafaza edilir ve bu yavaş yavaş salt kapitalist 'junker' iktisadı haline dönüşür. Emek hizmetinden (angaryadan-HK) kapitalizme nihai geçişin temeli, feodal toprak beyliği iktisadının iç başkalaşımıdır. Devletin tarım sisteminin tümü kapitalist hale gelir ve uzun bir süre için feodal özelliklerini korur. Ya da eski toprak beyliği iktisadı serfliğin bütün kalıntılarını ve her şeyden önce büyük toprak sahipliğini yokeden devrimle yıkılır. Emek hizmetinden (feodalizmden-HK) kapitalizme nihai geçişin temeli, toprak beylerinin malikanelerine köylülük yararına elkonulmasının sonunda müthiş bir hız kazanmış olan küçük köylü çiftçiliğinin özgür gelişimidir... bir başka deyişle: Ya.. esas olarak toprak mülkiyetinin ve eski 'üstyapının' baş dayanaklarının muhafaza edilmesi, dolayısıyla liberal-monarşist burjuvazinin ve toprak beyinin egemen rol oynaması, hali vakti yerinde köylülüğün hızla onların yanına geçmesi... ezilmiş ve körletilmiş köylü yığınlarının çökmesi...ya da toprak beyliğinin ve buna tekabül eden eski üstyapının bütün ana dayanaklarının yıkılması, istikrarsız ya da karşı-devrimci burjuvazinin etkisiz hale getirilmesiyle proletaryanın ve köylü yığınların egemen rol oynaması; işçi ve köylü yığınlar için meta üretimi altında dönüşebilecek en iyi koşullarda üretici güçlerin kapitalist bir temel üzerinde en hızlı ve en özgür gelişimi... kuşkusuz şu ya da bu tip evrimin unsurlarının sonsuz çeşitle birleşmeleri mümkündür." (19)

Burjuva demokratik devrimin gerçekleşme biçimlerinden birincisine Prusya tipi, ikincisine İngiliz-Fransız tipi de denir.

Burjuva demokratik devriminin bu gerçekleşme biçimlerini ve bunun doğurduğu sonuçları daha iyi kavrayabilmek için, bu biçimlerin tarihsel gelişme süreci içinde nasıl ortaya çıktıklarına kısaca da olsa bir göz atalım.

Avrupa kıtasında onuncu yüzyılda, ortaçağ kentlerinin kurulması, meta üretiminin ve ticaretin gelişip güçlenmesi ile birlikte, feodal beye karşı birçok yükümlülüklerle bağlı bulunan kent halkı, bu yükümlülüklere karşı mücadeleye girişti.. Bu mücadelenin başını burjuvazi çekiyordu. Kentler giderek kendi kendini yönetme hakkını elde etmeye başladı. Bu dönem, aynı zamanda feodalizmin bunalımının başladığı döneme tekabül eder. Buna bağlı olarak da eski dağınık feodal krallıkların merkeziyetçi eğilimleri güçlenmeye başladı. Krallar, bu dönemde mutlak otoritelerini ülkenin her tarafına yayabilmek için yoğun bir mücadeleye giriştiler. Krallar, güçlü yerel feodal beylere karşı giriştikleri mücadelede, başka amaçlarla aynı hedefe yönelen kent halkının mücadelesinden yararlandılar ve bu mücadeleyi desteklediler.

Bu dönemde tarih sahnesine yeni çıkan burjuvazi, bu mücadeleler içinde sınıf bilincine vararak örgütleniyordu.

Merkezi krallıkların kurulmasıyla, meta üretiminin ve burjuvazinin gelişmesini engelleyen iç gümrükler kaldırılırken, dışa karşı gümrük duvarları yükselmeye başladı. Merkezi ordu ve donanmaların kurulması ve artan diğer masraflar, kralları, burjuvazinin en üst kesimini oluşturan bir avuç tüccar ve tefeciye daha fazla bağımlı kıldı. 16. yüzyıla gelindiğinde, sermayenin ilkel birikiminin başladığı, sömürgecilik, devlet borçları, modern vergi ve himayecilik sistemlerinin ortaya çıkarak geliştikleri ve bunların hepsinin birden kapitalizme yolu açtıkları yeni bir dönem başladı. Bu gelişmeler sonucunda, bütün Avrupa'da tefeci-bankerlerden ve büyük tüccarlardan oluşan bir tabaka, mali aristokrasi gelişti ve bu mali aristokrasi feodal merkezi otoritenin yanında iktidara ortak oldu. Bunun yanında aynı dönemde, burjuvazinin esas kitlesini teşkil eden küçük tüccarlar, küçük manifaktür sahipleri ve kırlarda köylülüğün farklılaşması temelinde ortaya çıkan kır burjuvazisi (zengin köylülük) hızla gelişti.

Burjuvazinin bu iki kesimi de kapitalizmin gelişmesinden yanadır. Bu iki kesimden biri olan ve aynı zamanda toprak ağalarıyla da sıkı ilişkiler kurmuş olan mali aristokrasi, kapitalizmin gelişmesinin ılımlı bir şekilde reformist bir tarzda, ağır ağır ve gelişmenin bütün yükünü köylülerin sırtına yıkarak gerçekleştirilmesinden yanadır. Burjuvazinin diğer kesimi ise, feodalizmin ve onun kaynağını teşkil eden toprak ağalarının tek ve kesin bir darbeyle devrilmesinden ve yokedilmesinden yanadır.

Burjuvazinin bu iki kesiminin ve bu iki kesimin siyasi temsilcilerinin mücadelesi sonucunda, tarihsel ve sosyo-ekonomik koşullara bağlı olarak biri veya diğeri ağır basmıştır. (Örneğin 16. yüzyılda Alman köylü devriminde Luther'in başını çektiği hareketle, Münzer'in başını çektiği hareket; 17. yüzyıl İngiliz devriminde "kralcılar" ve "bağımsızlar" ve 18. yüzyıl Fransız devriminde "Jakobenler" ve "Jirodenler" burjuvazinin ismi geçen farklı kesimlerini temsil ediyordu.)

Kıta Avrupa'sında burjuva demokratik devrimler çağı -16. yüzyıldaki başarısız Alman köylü devrimini ve kıta çapında bir etki uyandırmayan Hollanda devrimini saymazsak- 1789 Büyük Fransız İhtilaliyle başlar ve bu dönem 1789 ile 1871 arasındaki belirli bir tarihi dönemi kapsar.

Fakat toplumun bağrında yeni bir sosyal gücün ortaya çıkması, yeni sınıf çelişkilerinin ve yeni bir sınıf mücadelesinin ortaya çıkması ile birlikte, burjuvazi tarihi olarak "devrimci barutunu tüketti".

BURJUVAZİNİN "DEVRİMCİ BARUTUNU TÜKETMESİ"

Yukarıda da gördüğümüz gibi, burjuva demokratik devrimi, feodalizmin tasfiyesi ve kapitalizmin gelişmesi gereğinden doğmuştur. Bu bakımdan burjuva demokratik devrim, özünde anti-feodal bir devrim, bir toprak-köylü devrimidir. Onun tarihi fonksiyonu, feodalizmi tasfiye etmek, köylülüğü feodalizmin zincirlerinden kurtararak kapitalizmin serbestçe gelişmesinin yolunu açmaktır. Bunu en köklü ve hızlı bir biçimde yapmanın yolu ise, feodal veya yarı-feodal toprak ağalığı ekonomosi ile birlikte feodal toprak ağası sınıfının siyasal egemenliğini yıkmaktır. İleri bir kapitalizmin ya da salt burjuva toplumun en köklü ve hızlı bir biçimde temellerini atmak ancak böyle mümkün olabilir. Çünkü iç pazarın yaratılması ve sanayi sermayesinin tarıma hakim olabilmesi süreci, ancak, köylülüğün farklılaşması, yani köylülerin emek-ürün-para rant gibi toprağa bağımlılığı da beraberinde getiren sömürü biçimlerinden kurtulmalarıyla mümkündür. Oysa feodal veya yarı-feodal toprak ağası sınıfı tasfiye edilmeden, bu sömürü ve bağımlılık biçimlerinin tasfiye edilmesi çok güçtür. Sanayi sermayesi toprağa girdiğinde köylüyü üretim araçlarından ve esas olarak topraktan koparır. Sanayi sermayesinin toprağa girmesi, aynı zamanda, eski feodal toprak ağasını da topraktan ve üretimden koparmak, onu köylülüğün feodal sömürüsüyle geçinen bir sınıf olmaktan çıkarıp, tarım işçisinin kapitalist sömürüsünden pay alan ve üretimle hiç bir ilişkisi kalmamış olan bu asalak haline getirme eğilimi taşır. Sanayi burjuvazisi va kapitalist çiftçi ile eski toprak ağası arasındaki kapitalizmin serbest rekabeti döneminde- uzlaşmaz çelişkinin kaynağı budur. Ama kapitalizm geliştikçe, burjuvazi giderek toprağı, toprak mülkiyetini ele geçirdikçe ve yeni toplumun bağrında proletarya ile burjuvazinin uzlaşmaz çelişmesi geliştikçe, sanayi burjuvazisi ile eski toprak ağası arasındaki uzlaşmaz çelişme, adım adım uzlaşabilir bir çelişme haline dönüşür.

Bunun sonucu olarak, burjuva demokratik devrimde esas burjuva yığını olan küçük ve orta burjuvazi ürkekleşirken, uzlaşmacı büyük burjuvazinin etkisi artar ve burjuvazi giderek burjuva devrimini tamamlama yeteneğini yitirir.

Burjuvazi başlangıçta köylülüğün başına geçerek, burjuva demokratik devrimindeki görevlerini oldukça tutarlı bir biçimde yerine getirebilirken, kapitalizm ve proletarya geliştikçe, proletaryanın mücadelesinden ve toprak-köylü devriminden daha fazla korkar hale gelir.

Burjuvazi bu korku nedeniyle, siyasal özgürlük ve siyasal demokrasiye de sırt çevirir. Söz, basın, toplanma ve örgütlenme özgürlükleri, ulusun kendi kaderini tayin hakkı, dün burjuvazinin feodalizme karşı mücadelesinin araçları iken, bu araçlar gittikçe proletaryanın kendisine karşı kullandığı mücadele araçları haline gelir. Burjuvazi eskiden siyasi kurtuluşun şampiyonu iken, siyasi kurtuluşun sosyal kurtuluşun bir aracı haline gelmesi ihtimali, onu gittikçe daha fazla, bunların tümüne birden cephe almaya iter.

Engels, bu durumla ilgili olarak şunları söylüyor:

"Burjuvaziyi daha önce egemen olmuş tüm sınıflardan ayırdeden özellik şudur ki; bu sınıfın gelişmesinde tüm egemenlik araçlarının, öylesi, en başta sermayelerinin tüm artışının onu siyasal egemenliğe gitgide daha elverişsiz hale getirmekten başka bir sonuç vermeyen bir dönüm noktası vardır. 'büyük burjuvaların arkasında da proleterler var'. "Burjuvazi sanayiini ticaretini ve ulaştırma araçlarını geliştirdiği ölçüde proletaryayı doğurur ve -heryerde mutlaka aynı olamayan ve mutlaka aynı gelişme derecesine erişmesi gerekmeyen- belli bir anda astarının, proletaryanın, kendisini hızla aştığını farketmeye başlar. Bu andan itibaren siyasal egemenliği tek başına sürdürme gücünü yitirir; koşullara göre iktidarını paylaştığı ya da tamamen kendilerine bıraktığı bağlaşıklıklar arar." (20)

Gelişen kapitalizm, kendi zıttını yaratır ve burjuvazi gittikçe daha fazla kendini "mezar kazıcılarıyla" karşı karşıya bulur. Bu olgu, en açık biçimde 1848'de Avrupa'da yükselen devrim dalgası hemen hemen tüm kıtayı kapladığında görülür. Kapitalist gelişme yoluna daha geç giren bir kısım Avrupa ülkelerinde, gelişen burjuva devrimleri Fransa'da bir işçi ayaklanmasının patlak vermesi üzerine, burjuvazinin korkuya kapılarak daha yolun ortasındayken devrime ihanet etmesine ve kendini, daha dün yıkmaya çalıştığı gericiliğin kollarına atmasına yol açınca, tamamlanamaz ve feodalizmle uzlaşmayla sonuçlanır.

Engels, 1848 Alman devrimi üzerine şunları yazar:

"Almanya'da bu dönüm noktasına burjuvazi tarafından daha 1848 'de erişilmişti. Ve işte o anda Alman burjuvazisi, Alman proletaryasından çok Fransız proletaryasından korkuya kapıldı. Paris'teki 1848' Haziran çarpışmaları kendisini neyin beklediğini ona gösterdiler... O günden sonra da, burjuvazinin siyasal eylemindeki sivrilik köreldi; bağlaşıklar aradı, kendini onlara yok pahasına sattı... Ve bu gün tek adım ilerlemiş değil." (21)

Aynı yerde Engels, *"burjuvazi egemen olmak istemiyor, 1848'in anısı henüz onda çok canlı"* der.

Avrupa'da 1848'de görülen burjuva demokratik devrimler, burjuvazinin daha bu çağda bile devrimci barutunu büyük ölçüde tükettiğini ve giderek radikalizm yolunu terkederek daha fazla liberalleştiğini gösterir. Bu durumun doğurduğu sonuçlar, demokratik devrimin sonuna kadar götürülmeden yarım kalması, feodalizmin tasfiyesinin ve bir özgür köylüler sınıfının tam olarak yaratılmasının başarılamaması, burjuvazi ile köylülük arasındaki bağların kopması ve burjuvazinin giderek daha fazla gericiliğin saflarına geçmesidir. Ama bu dönemde bu tip ülkelerde bağımsız kapitalist gelişme yolu hala açıktır. Bununla birlikte feodalizmin kapitalizm tarafından bu tarz bir tasfiyesi, kırsal bölgelerde gelişen kapitalizmle birlikte feodal kalıntıların uzunca bir süre varlığını sürdürmesine, yarı-feodal bir yapının şekillenmesine yol açar. Böyle bir yapının, iç başkalaşım yoluyla salt kapitalist ('junker') ekonomisi haline dönüşebilmesi imkanını yaratan (bu dönüşümün gerçekleşmesi halinde bile feodal kalıntılar tam olarak silinmez, ama bir önem de taşımazlar.- Bugün Japonya'da olduğu gibi) o ülkede sermaye birikiminin esas olarak gerçekleştirilmiş ve tarım dışında büyük çaplı bir sanayinin oluşmuş olmasıdır. Böylece sanayide ortaya çıkan fazla sermaye, toprağa yönelir ve yarı-feodal 'junker'ler, sermayenin bolluğu ve tekniğin üstünlüğü karşısında giderek verimsiz hale gelir, feodal sömürü yöntemlerini ağır ağır terkederler. Bu terkedişte, sermayenin bolluğu ve tekniğin üstünlüğü kadar hatta daha fazla rol oynayan bir faktör de kapitalizmin gelişmesinin proleterleşen köylü yığınlarını uyandırması ve toprak ağalarına karşı mücadeleye sevketmesidir. Böyle ülkelerde bu temel üzerinde üstyapının bir süreç içinde reformlarla dönüştürülmesi de mümkündür. Ve kapitalist devlet bu görevi yüklenir. Böylece burjuvazi, kendi devriminin tamamlanması görevini, kapitalizmin kendiliğinden gelişme sürecine ve parlamenter reformlara bırakır, işçilere ve köylülere karşı, "ordusu, ve bürokrasisi ile krallık, büyük feodal soyluluk, önemsiz toprak ağaları ve hatta papaz sürüsüyle" ittifak kurar.

Paris işçilerinin şanlı 1871 ayaklanması ve Paris Komünü deneyi ise Batı Avrupa'da burjuva demokratik devrimler dönemini kapatan bir olay, bir dönüm noktası oldu.

YENİ DEMOKRATİK DEVRİM- UDHD

1871 ile 1903 arası, kapitalizmin siyasi istikrar içinde gelişmesini sürdürdüğü ve tüm ileri kapitalist ülkelerde kapitalizmin tekelci kapitalizme yani emperyalizme dönüştüğü bir dönemdir. XX. yüzyıl, yeni bir çağın başlangıcını haber verir: Emperyalizm ve proleter devrimleri çağı.

Kapitalizm, sanayinin alabildiğine gelişmesine ve üretimin hızlı bir şekilde yoğunlaşmasına yol açar. Bu yoğunlaşma, belli bir noktaya geldiğinde, rekabet yerini yavaş yavaş tekele bırakır. Bu, aynı zamanda sanayi sermayesinin kapitalist toplumda dev bir güç haline gelmiş olan banka sermayesi ile iç içe geçmesine (kaynaşmasına) denk düşer. Kapitalizm koşullarında büyük toprak mülkiyetinin varlığından ötürü tarıma ancak belli bir ölçüde akabilen ve yine kapitalizmin doğası gereği, halk yığınlarının hayat seviyelerini yükseltmede kullanılmayan sermaye, (finans kapital), sermayenin kıt, toprağın fiyatının düşük, ücretlerin az, hammaddelerin bol ve ucuz olduğu sömürge ve yarı-sömürge geri tarım ülkelerine gittikçe artan ölçülerde ihraç edilir. Kapitalizm, derinleştirdiği çelişkilerin üstesinden gelememektedir. Serbest rekabetin hüküm sürdüğü eski kapitalizmin yerini alan bir avuç finans kapitalistin hüküm sürdüğü yeni kapitalizm, çürüyen, asalak ve can çekişen kapitalizmdir. Bir dünya sistemi haline gelen kapitalizm, artık tarihi fonksiyonunu tamamlamış, bütün dünyada proleter devrimlerinin ya da onun bir parçası olan proletarya önderliğindeki yeni tipte demokratik devrimlerin objektif şartlarını yaratmıştır. Bu aynı zamanda kapitalizmin genel bunalımının şartlarının hazır olması demektir.

Kapitalizm, üretici güçleri geliştirdiği sürece her türlü tekele karşı mücadele ediyor ve her yere özgürlük -bu özgürlük serbest değişim özgürlüğü olsa da- götürüyordu. Tekelci kapitalizm döneminde ise özgürlük eğilimi, yerini siyasi gericilik eğilimine bırakır, çünkü "demokrasi, serbest rekabete...siyasi gericilik tekele tekabül eder" (Lenin). Daha serbest rekabetçi dönemde, proletaryanın gelişmesi ile birlikte filizlenen siyasi gericilik eğilimi, tekelci kapitalizm aşamasında tamamen olgunlaşır.

Lenin, daha 1894'lerden bu yana, artık bir devrimi tamamlamaya yetenekli tek sınıfın -bu devrim bir burjuva devrimi bile olsa- proletarya olduğunu bir çok kere vurgular. O, 1905 Temmuz'unda Rusya'da devrimci dalganın yükselmesinden hemen önce "İki Taktik" adlı eserinde demokratik devrimde proletaryanın önderliği ve işçi-köylü ittifakına dair, evrensel olarak geçerli tezlerini formüle eder.

Bu tezler şöyle özetlenebilir:

1. Burjuvazinin devrimci yeteneklerini kaybettiği çağımızda, burjuva demokratik devrimin sonuna kadar götürülmesinden en fazla yararlanacak sınıflar, işçiler ve köylülerdir. Üretim içindeki durumu itibariyle en ileri ve en tutarlı devrimci sınıf olan işçi sınıfı bu devrime önderlik etmelidir.

2. İşçi sınıfı, bu devrimde, ancak köylülüğün devrimci potansiyelinden sonuna kadar yararlandığı ve liberal burjuvaziyi tecrit ederek köylülükle ittifak kurduğu takdirde, üzerine düşen bu görevi başarabilir.

3. Burjuva demokratik devrimde işçi sınıfının öncülüğü devrimin burjuva karakterini değiştirmez. Fakat halkçı yanını güçlendirir ve her durumda onu bir halk (işçi-köylü) devrimi haline getirir. Bu devrimin kesin zaferinin sağlanması, ancak mevcut devlet cihazının ayaklanan halk kitleleri tarafından tahrip edilmesine da yanan işçilerin ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünün kurulmasıyla sağlanabilir.

4. Demokratik devrimin tamamlanmasının hemen ardından işçi sınıfı, yoksul köylülerle birlikte sosyalist devrimi gerçekleştirmek için mücadeleye başlamalı ve devrimi sonuna kadar kesintisiz bir biçimde götürerek tamamlamalıdır. Demokratik devrimde işçi sınıfının öncülüğü aynı zamanda sosyalist devrimin zaferi için uygun şartları hazırlar.

Burada Rusya'nın o zamanki orijinalitesi üzerinde de durmak gerekir. Bu tarihlerde Rusya, demokratik devrimini tamamlamamış, yani feodalizmi esas olarak tasfiye etmemiş olmakla birlikte, kapitalizmin hakim duruma gelmiş olduğu bir ülkeydi. Bu kapitalizm, esas olarak tekelci bir kapitalizm olduğu halde, feodalizmin tasfiye edilmemiş olmasından ötürü, aynı zamanda geri bir nitelik de taşıyordu. Bu yüzden batılı ileri kapitalist emperyalist ülkelerin Rusya üzerindeki ekonomik bir hakimiyet kurmalarına karşılık, o, belli bir sermaye birikimi sağlamış ve sanayi kapitalizmi yoluna girmiş olmasından ötürü, doğunun sömürge ve yarı-sömürge ülkelerinden farklıydı. Rusya, Lenin'in deyişiyle, "daha çok feodal emperyalist, daha az kapitalist emperyalist" ve " 1848'ini 1905'de yaşayan" bir ülkeydi. Bu yüzden Lenin, Rusya'da işçi sınıfının köylülüğün başına geçerek demokratik devrimi kesin bir vuruşla tamamlayamadığı, ve köylü toprak meselesini devrimci tarzda halledemediği takdirde mevcut kapitalist gelişmenin yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisini yavaş yavaş salt kapitalist 'junker' ekonomisi haline dönüştürebileceğini ve liberal monarşist burjuvaziyle toprak ağalarının egemenliğinde köylülük ezilerek ve çökertilerek köylü ve toprak meselesinin (yani demokratik devrim meselesinin) halledilebileceğini haklı olarak söyleyebiliyordu.

Oysa 1905 devrimiyle açılan o dönemde, demokratik devrimin cereyan etmekte olduğu Türkiye, İran, Çin gibi ülkelerde durum daha farklıydı. Bu ülkeler, sermaye birikimlerini sağlayamamış, bu yüzden sermayenin kıt olduğu; ve bağımsız bir kapitalistleşme (sanayileşme) yoluna giremeden emperyalizmin ağına düşmüş, bu yüzden de kapitalizm yolunu izleyerek gelişmiş bir burjuva toplum haline gelme imkanlarını yitirmiş ülkelerdi. Emperyalizmin yarı-sömürgesi durumundaki bu ülkelerdeki (ve diğer bu tip sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki) demokratik devrim meselesi artık yalnızca feodalizmin tasfiyesi meselesi olmaktan çıkmış, onunla birlikte emperyalizmin hakimiyetine de son vermeyi içeren bir mesele haline gelmiştir. Yani bu ülkelerde demokratik devrim aynı zamanda, milli (anti-emperyalist anlamda, yoksa demokratik devrimin uluslaşma sürecini tamamlama anlamında bir milli yönü eskiden de vardır.) bir devrim olma özelliğini kazanıyor ve anti-emperyalist, anti-feodal, ulusal ve demokratik bir devrim haline geliyordu.

1. Dünya Savaşının patlak vermesi ve Büyük Ekim Sosyalist Devriminin gerçekleşmesi bu çağ içinde önemli bir dönüm noktası olur. Bu olayla birlikte uluslararası proleter sosyalist devrim süreci başlar. Ve bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki anti-emperyalist ve demokratik devrimci mücadeleler, hangi sınıfın yönetiminde yürütülürse yürütülsünler, artık bu sürecin bir parçası haline gelirler. Bu aynı zamanda kapitalizmin genel bunalımının da başlamış olması demektir. Emperyalizmin çöküşe, sosyalizmin zafere yönelmesi, artık somut bir olgu, bir gerçek haline gelmiştir.

. Emperyalizm, sömürge ve yarı- sömürge ülkelerde <u>ilk önce</u> bir önceki yapının egemen tabakalarıyla -toprak ağalarıyla, tefeci, tüccar burjuvazi ile- ittifak kurar ve bu ülkelerdeki hakimiyetinin temelini teşkil eden bu kapitalizm öncesi ilişkileri mümkün olduğu kadar korumaya ve devam ettirmeye çalışır. Bununla birlikte emperyalizmin hakimiyeti bunun zıddı yönde bir eğilimi de bağrında barındırır. Emperyalizmin temel özelliklerinden birini teşkil eden sermaye ihracı olgusu, sömürge ve yarı-sömürgelerde kapitalizmin gelişmesini de beraberinde getirmektedir.

Lenin, bu durumu şöyle açıklıyor:

"Eskiden sömürgelerle Avrupa halkları -hiç değilse bunların çoğunluğu- arasında ekonomik bir ayırım vardı; sömürgeler meta mücadelesi içine sokulmuşlar, fakat kapitalist üretim ilişkileri içine sokulmamışlardır. Emperyalizm bunu değiştirmiştir. Emperyalizm, başka şeyler arasında bir de sermaye ihracı demektir. Kapitalist üretim gittikçe artan bir oranda sömürgelere götürülüyor. Sömürgeleri Avrupa finans-kapitaline bağımlılıktan kurtarmak mümkün değildir.

"...ihraç edilmiş sermaye, ihraç edildiği ülkelerde kapitalizmin gelişimini etkiler, hızlandırır. Böylece, sermaye ihra

Devamı Sayfa 6'da

YARI-FEODALİZM ÜZERİNE

"Yarı" kelimesi, her zaman bir geçiş durumunu, bir dönüşme sürecini ifade eder. "Yarı—proleter" dendiği zaman nasıl ki, serflikten veya bağımsız küçük üreticilikten proleterliğe geçiş süreci anlaşılıyorsa; "yarı- feodal" toplum dendiğinde de, feodalizmden kapitalizme geçiş süreci içinde bulunan, feodalizmle kapitalizmin iç içe bulunduğu, feodalizmin -ya da feodal kalıntıların- tamamen tasfiye edilmediği bir toplum anlaşılmalıdır.

Başka bir deyişle, "yarı-feodal toplum", kapitalizmin henüz ortaya çıkmadığı bir toplumla, feodalizmin tamamen tasfiye edildiği ileri bir sanayi kapitalist toplum arasında ve birinciden ikinciye geçiş (veya günümüzde bizimki gibi toplumlarda geçemeyiş) durumunu ifade eder.

Yarı-feodal tanımı bugüne kadar çeşitli oportünist akımlar tarafından, feodalizmin hakim olduğu bir düzeni, feodalizmin bir varyantını, onun kapitalizmle bozulmuş bir biçimini anlatmak için kullanılmış ve bu konuda bir hayli kafa bulandırılmıştır. Bu kafa bulanıklığı, bugün hala etkisini göstermekte ve "yarı-feodalizm" mutlaka feodalizmin hakim olduğu bir üretim tarzıymış gibi ele alınarak, "yarı-feodalizm mi, geri kapitalizm mi?" sorusu etrafında saflar teşekkül etmekte, bir kördöğüşü içine girilmektedir. Oysa yarı-feodalizm ayrı bir üretim tarzı olmadığı gibi, bu terimin kullanılması mutlaka feodalizmin hakimiyeti şartını da getirmemektedir.

Türkiye yarı - sömürge olduğu gibi, aynı zamanda yarı-feodal bir toplumdur.

Gazetemizin önümüzdeki sayılarında, Türkiye'de kapitalizmin gelişmesi meselesiyle birlikte, konu daha da açılacaktır.

YENİ BÜTÇE TASARISI ÜZERİNE

Baş.ta.sa.1'de

bütün hükümetleri gibi burjuvazinin bu "evrensel ilkesi"ni,-diğerlerinden farklı olarak- "açıkça" ve "her alanda" uygulamıştır.

Faşist MC hükümetinin günlerinin sayılı olduğu da doğrudur. Proleter devrimciler, 2. MC hükümetinin işbaşına gelmesinden hemen sonra, emperyalist ve sosyal-emperyalist sistemde ve onun bir parçası olarak da ülkemizde ekonomik ve siyasi buhranın derinleşmesine paralel olarak, buhranın komprador burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi iktidarını da sarsacağını, 2. MC hükümetinin kurulmasının siyasi istikrarsızlığın bir sonucu olduğunu ve faşist MC hükümetinin ezilen halk kitlelerinin yükselen mücadelesi sonucunda uzun ömürlü olamayacağını tesbit etmişlerdi. Bu tesbit, bugün hayat tarafından doğrulanmaktadır. Kitlelerin faşist diktatörlüğe ve artan soyguna karşı yurt çapında yaygınlaşan ve yoğunlaşan muhalefetinin de bir sonucu olarak hükümetin çeşitli kanatları arasındaki kapışma yoğunlaşmıştır. Emperyalistler, komprador burjuvazi ve toprak ağaları; "ekonomik istikrarı" sağlayacak, buhranın bütün yükünü milyonlarca emekçinin omuzlarına "güleryüzle" yıkarak ve MC'nin yerini alacak, yeni bir hükümet alternatifini hayata geçirmenin hazırlığı içerisindedirler. Bunun için en uygun "çözüm", bugünkü şartlarda, bir AP-CHP hükümetidir. CHP yöneticileri böyle bir hükümetin kurulması için çoktan "hazır" beklemektedirler. Egemen sınıflar, bu iş için, AP'nin "gönlünü" yapmaya çalışmaktadır. AP içinde ki "muhalifler" bir CHP-AP hükümeti için harekete geçmiştir. Mahalli seçimlerden sonra, bir CHP-AP hükümetinin kurulması için çalışmaların daha da yoğunlaşacağını ve bir CHP-AP koalisyon hükümetinin kurulması yolunda ileri adımlar atılacağını şimdiden söyleyebiliriz.

MC hükümetinin gerek "yasadışı" uygulamaları, gerekse günlerinin sayılı olması ve bu hükümetin yerine yeni bir hükümet alternatifinin hazırlanıyor olması, günlük gazeteleri biraz dikkatlice izleyen herkesin çok yakından görebileceği bir gerçektir.

Bizim üzerinde durmak istediğimiz asıl sorun da bu değildir zaten. Biz esas olarak, MC'ye "muhalif" günlük burjuva yayın organlarının dahi üzerine gitmekten ustalıkla kaçındıkları bir konu üzerinde, 1978 Ekonomik Programıyla ve 1978 Mali yılı bütçe tasarısıyla, emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının, ezilen halk kitleleri için, işçiler, köylüler, memurlar ve tüm emekçiler için tezgahladıkları yeni ekonomik, sömürü ve soygun tedbirleri üzerinde durmak istiyoruz.

Şüphesiz ki, 1978 ekonomik programının ve 1978 Mali Yılı Bütçesinin "temel felsefesi", Dördüncü Beş Yıllık Kalkınma Planının genel ilkelerinden kaynaklanmaktadır. Programda ve Bütçe tasarısında ortaya konan ekonomik politika, Dördüncü Beş Yıllık plana vücut veren genel ekonomik politikanın bir parçasıdır.

Hemen söyleyelim ki, gerek Dördüncü 5 Yıllık Kalkınma Planıyla, gerek 1978 Mali Yılı Bütçe tasarısıyla, komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve onların hükümeti MC, halk kitleleri üzerindeki ekonomik sömürüyü ve siyasi baskıyı artırmayı, ülkemiz üzerindeki emperyalist ve sosyal - emperyalist sömürü ve baskıyı yoğunlaştırmayı, ülkeyi ekonomisinden kültürüne, siyasetinden askeri varlığına kadar bütün alanlarda emperyalizme daha fazla bağımlı hale getirmeyi hedeflemektedir.

Planın, Programın ve Bütçenin IMF'nin ekonomik ve siyasi "önerileri" temelinde hazırlanmış olması bunun en somut göstergesidir.

Bilindiği gibi IMF, kalkınma hızının düşürülmesini, paranın yeniden devalüe edilmesini, yatırımların kısılmasını, işçi ücretlerinin dondurulmasını, tarım ürünlerinin taban fiyatlarının düşük tutulmasını, tüketim maddelerine zam yapılmasını ve yeni vergi yükümlülüklerinin getirilmesini istiyordu. Bu şartlar yerine getirildiği ölçüde, Türkiye'nin uluslararası "kredi" kurumlarından kredi alabileceğini belirtiyordu.

Faşist MC hükümeti, IMF'nin "öneri"lerinin büyük bir bölümünü yerine getirdi. İşçileri, köylüleri ve tüm emekçi halkı açlığa ve sefalete mahkum etti. Dördüncü 5 Yıllık Kalkınma Planıyla, 1978 yılı Ekonomik Programıyla ve 1978 Mali Yılı Bütçesiyle, planda ve programda ortaya konan ekonomik politikayla, hel IMF'nin "önerileri" bütünüyle yerine getirilmekte ve ülkemizin emperyalizme bağımlılığı pekiştirilmekte, hem de halk kitlelerinin içinde bulunduğu açlık, sefalet ve yoksulluk derinleştirilmektedir.

1978 PROGRAMI VE BÜTÇESİ: DEVALÜASYON, ZAM, VERGİ...

1978 Ekonomik Programına ve 1978 Mali Yılı Bütçe tasarısına kabaca bir göz atanlar, program ve bütçede öngörülen aşağıdaki "tedbir"lerle işçilerin, köylülerin ve tüm emekçi halkın daha büyük bir oranda açlığa ve yoksulluğa mahkûm edileceğini görebilirler:

1- 2. MC hükümetinin 1977 yılında gerçekleştirdiği devalüasyonlardan sonra, aynı ekonomik politikayı sürdüreceğine ilişkin görüşler 1978 Ekonomik Programında da resmen yer almakta ve belgelenmektedir.

1978 Ekonomik Program taslağında *"tüm dış ekonomik ilişkilerde, gerçekçi kur uygulanması konusunda gerekli hassasiyet ve sürat devam ettirilecektir"* denmektedir.

Bunun anlamı 1978 yılı içerisinde de TL' sının değerinin birkaç kez daha düşürüleceği, seri devalüasyonların devam ettirileceğidir. Daha programın mürekkebi kurumadan, faşist MC hükümeti, TL' sının değerini Alman markının karşısında % 4, İngiliz Sterlininin karşısında % 3,4 ve İsviçre frangının karşısında % 9,9 düşürmüştür. Bu, 1978 yılı içerisinde seri bir şekilde uygulanacak devalüasyonların bir habercisidir.

Para değerinin düşürülmesi, kitlelerin satınalma gücünü düşürecek ve seri zamları beraberinde getirecektir.

2- 1978 Ekonomik Program taslağında, Kamu İktisadi Kuruluşlarının ürettiği maddelere de yeni zamların yapılacağı gene resmi olarak belgelenmektedir.

Programın "Politikalar ve Uygulama Araçları" bölümü ile "Tedbirler" bölümünde bu konuda şu ibareler yer almaktadır.

"Arz yetersizliği devamında kamu kesiminde fiyatlar ilke olarak talebe göre ayarlanacak, düşük fiyat uygulamaktan kaçınılacaktır."

"KİT makul bir rekabetin bulunduğu alanlarda piyasa fiyatının, monopol (tekel) durumunun olduğu alanlarda tüm maliyet artı makul kar hedefini esas alacaklardır."

1978 yılında KİT'nin ürettiği mallara yeni zamların yapılacağı, programlarla şimdiden kararlaştırılmış durumdadır. KİT ürünlerine yapılacak zamlar, diğer malların fiyatlarındaki artışı körükleyecektir.

1978 yılı içerisinde, paranın sürekli değer kaybetmesi, KİT ürünlerine ve diğer mallara yapılacak zamlarla birleşince, zam alanları tahmin edilenden daha da yüksek bir düzeye fırlayacaktır.

Böylece bir yandan paranın satın alma gücü düşecek, bir yandan da tüketim maddelerinin fiyatları yükselecektir.

3- 1978 program taslağı, bir yandan yeni devalüasyonları ve yeni zamları hedeflerken, bir yandan da milyonlarca emekçinin gelir düzeyinin yükselmesini engellemektedir.

Program taslağı 1977'de gerçekleştirilen fiyat artışlarını demagojik bir şekilde "ücretlerdeki artışa" bağlayarak, 1978'de ücretlerdeki "aşırı" artışların önleneceğini, ücret artışlarında kısıntı yapılacağını öngörmektedir.

Önümüzdeki dönem uygulanacak asgari ücreti tesbit etmek için toplanan "Asgari Ücret Tesbit Komisyonu" toplatılarına katılan "hükümet temsilcisi" de, programda öngörülen ekonomik politikaya uygun bir politika izlenmektedir.

Bütçe ve program taslağında memur maaş katsayısının 12 olarak bırakılması da, memurların geliri ni bugünkü düzeyde tutmaktadır.

Gerçek ücretlerde 1976'dan 1977'ye % 13,6 oranında bir düşme olduğunu da hesaba katarsak, 1978 Bütçesi ve Ekonomik Programıyla, faşist MC hükümetinin 1978 yılında da, gerçek ücretlerdeki, yani işçilerin ve memurların geçim düzeyindeki bu düşüşü devam ettirmeyi planladığı görülmektedir.

Böylece, yeni zamlara ve fiyat artışlarına rağmen, 1978 yılı içerisinde kitlelerin gelir düzeyi yükselmeyecek, işçilerin, köylülerin ve tüm emekçi halkın satın alma gücü düşecektir.

Bu ise, kitlelerin daha büyük bir oranda açlığa ve sefalete mahkum edilmesi demektir.

4- 1978 program taslağı, kitlelerin sırtına yeni ek vergiler de bindirmektedir.

1978 bütçesinin meclislere sunulmuş olması nedeniyle düzenlediği basın toplantısında Maliye Bakanı Cihat Bilgehan "devlet gelirlerini artırmak amacıyla vergi tarifelerinde yeni yasal düzenlemeler getirileceğini" söylemekte; Başbakan Süleyman Demirel ise verdiği demeçte "yeni vergilerin düşünülebileceğini" belirtmektedir.

Bütün bunlar, 1978 yılının aynı zamanda vergi yılı olacağını, 1978'de halkın sırtına yeni bir vergi yükünün bineceğini göstermektedir.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, bütçede 90 milyon dolar olduğu söylenen açığı, yeni zamlar ve vergilerle kapamayı düşünmektedir.

5- 1978 yılı bütçesi ve programı, üretimi kısıtlamayı, yatırımları daraltmayı ve kalkınma hızını düşürmeyi hedeflemektedir.

Üretimdeki kısıtlama ve yatırımlardaki daralma, 1978 yılında, piyasadaki mal darlığının en üst seviyeye ulaşacağını ve Türkiye'nin emperyalistlere olan borçlarının daha da artacağını göstermektedir.

Piyasadaki mal darlığı fiyat artışlarını daha da körükleyecektir.

SONUÇ:

Kısacası faşist MC hükümetinin hazırladığı Dördüncü 5 Yıllık Kalkınma Planıyla, 1978 Ekonomik Programıyla ve 1978 Mali Yılı Bütçesiyle, komprador burjuvazi ve toprak ağaları; işçi sınıfını, köylülüğü ve tüm emekçi halkı açlığa, yoksulluğa, ve sefalete itmekte, ülkemizi emperyalizme ve sosyal-emperyalizme daha da bağımlı hale getirmektedir.

1978 yılı emperyalistlerin ve hakim sınıfların ezilen halk kitleleri üzerindeki ekonomik saldırısının, devalüasyonla, zamlarla, vergilerle vb. yollarla artacağı bir yıl olacaktır. Bu saldırı, 1977'de uygulanan ekonomik saldırının bir devamı olacaktır ve bu politika şimdiden uygulanmaya başlanmıştır.

Faşist MC hükümetinin Dördüncü 5 Yıllık Kalkınma Planında, 1978 Ekonomik Programında ve 1978 Mali Yılı Bütçesinde somutlanan ekonomik politikası, ezilen halk kitlelerini açlık, yoksulluk ve baskıdan başka birşey getirmeyecektir.

Yoksulluktan, baskıdan ve sömürüden arınmış bir Türkiye, emekçi halkın nasırlı kolları üzerinde yükselecektir.

ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ

Baş.ta.sa.5'de

ci, ihracatçı ülkelerdeki gelişmeyi bir parça durdurma eğilimi taşısa da bunun, bütün dünyada kapitalizmi, derinlemesine ve genişlemesine geliştirmek pahasına olduğunu unutmamalı" (22)

Ancak, sömürgelere ve yarı-sömürgelere finans-kapital ihracı temeli üzerinde gelişen bu kapitalizm, doğal olarak, feodal toplumun bağrında ilk oluştuğu şekliyle mevcut olan rekabetçi bir kapitalizm değil, emperyalizmin uzantısı durumunda ve feodal üretim ilişkileriyle iç içe geçmiş tekelci bir kapitalizmdir. Aynı zamanda başından beri, işbirlikçi hakim sınıfların devletiyle kaynaşmış, bu tip ülkelere has tekelci bir devlet kapitalizmidir.

Bununla birlikte bu tür bir kapitalizm da olsa, bu ülkelerde kapitalizmin gelişmesi ve meta üretiminin yaygınlaşması, feodalizmin adım adım parçalanmasına yol açar ve bu parçalanmadan, emperyalizmin ve feodalizmin baskısı altında bağımsız ve serbest gelişmesi önlenmiş, milli ve tekel dışı (rekabetçi) bir kapitalizm de uç verir. Böylece bu ülkelerde eski kapitalizmle (rekabetçi, milli kapitalizm). yeni kapitalizm (tekelci, komprador kapitalizm) ve bu ikisi birden feodalizmle iç içe geçer.

Bunun sonucu olarak, emperyalizm öncesi sömürge ve yarı-sömürge toplumları, çoğunlukla kapitalizmin gelişmediği feodal toplumlar iken, emperyalizm döneminde sermaye ihracına bağlı olarak, kapitalizmin gelişmeye başlamasıyla, adım adım kapitalizmle feodalizmin iç içe geçtiği, yarı- feodal toplumlara dönüşürler.

Emperyalizmin hakimiyeti ve ona bağlı olarak komprador nitelikte bir kapitalizmin gelişmesi, bu ülkelerde demokratik devrimin kapsamını genişletmekle birlikte onun özünü değiştirmez. Çünkü, emperyalizmin ülkede hakimiyetini kurmasına yol açan feodalizmin hakimiyeti olduğu gibi, bundan böyle geri bir tarım ülkesi olarak kalmaya mahkum olmuş olan ülkede emperyalizme karşı yürütülen mücadele de esas olarak bir köylü meselesi olmaya devam eder. Milli mesele, hala özünde bir köylü meselesidir. Ancak, devrimin özü, yine köylü-toprak devrimi ve devrimin temel meselesi, yine köylü-toprak meselesi olmaya devam ettiği halde, devrimin temel hedefleri dışta emperyalizm, içte komprador burjuvazi ve toprak ağalarından oluşan yerli gericilik haline gelmiş ve devrim genel olarak anti-emperyalist (anti-komprador), anti-feodal bir hüviyet kazanmıştır. Bu ülkelerde üretici güçlerin gelişmesini önleyen üretim ilişkileri artık yalnızca feodal üretim ilişkileri değil, emperyalist sömürü, ve komprador-feodal üretim ilişkileridir. Emperyalizm bu ülkelerde kapitalizmin gelişmesini bir ölçüde hızlandırmakla birlikte, bu kapitalizm esas olarak emperyalizmin uzantısı bir nitelik taşıdığından, yani çürüyen ve asalak bir kapitalizm olduğundan, esas eğilimi, ülkede milli kapitalizmin (sanayinin) ve üretici güçlerin serbest ve bağımsız gelişmesinin önlenmesi ve feodal kalıntıların yaygın olarak yaşatılması yönündedir. Nasıl emperyalist ülkelerde tekelci kapitalizm, çürüyen ve asalak bir kapitalizm olduğu ve üretici güçlerin gelişmesinin önüne bir engel haline geldiği halde (bu çürüme ve asalaklık ifadesinin, üretimin gelişme hızında bir düşüş, teknik ve bilimsel gelişmenin frenlenişi, eşit olmayan gelişmenin daha da şiddetlenmesi, rantiyelerin sayısında büyük bir artış, buhranların derinleşmesi, sürekli işsizlik, militarizm ve her türlü asalak tüketimin artışında bulur.) bu, emperyalizmin ilerlemeyi tanımadığı anlamına gelmiyorsa (çünkü tekelci kapitalizmde rekabet tamamen ortadan kalkmaz, bir yandan hakim niteliğini yitirmiş olmakla birlikte, rekabetçi kapitalizm, tekellerin yanı sıra varlığını sürdürür, diğer yandan tekeller arasında da bir rekabet hüküm sürer.) komprador kapitalizmin çürümüşlüğü ile üretici güçleri, potansiyel gelişme temposuna göre çok düşük de olsa bir miktar geliştirmesi arasındaki ilişki böyledir. Bu yüzden sömürge, yarı-sömürge geri tarım ülkelerinde feodalizmin tam olarak tasfiyesi, artık burjuvazi önderliğindeki cılız devrimci atılımlarla imkansızdır. Bu meselenin halli, yalnızca işçi sınıfı ve onun devrimci partisi öncülüğünde geniş köylü ve emekçi yığınlarını seferber edecek köklü bir devrimle, ulusal ve demokratik bir halk devrimiyle, halk savaşı yolundan geçilerek mümkündür.

Mao Zedung, Çin devriminin zengin pratiği içinde bütün bu şartların tam ve doğru bir tahlilini gerçekleştirerek, Lenin'in emperyalizm döneminin özgül koşullarında işçi sınıfı önderliğinde, işçi- köylü temel ittifakına dayanan ve demokratik halk iktidarının kurulmasını hedef alan demokratik devrim teorisini geliştirdi ve yeni demokratik devrim (UDHD) teorisini formüle ederek onu, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal geri tarım ülkelerinin koşullarına uyguladı. Çin devrimi böyle gerçekleşti. Bu teori, bugün de tüm yarı-sömürge ve yarı-feodal ülke devrimcilerinin yoluna ışık tutuyor. Ve onlar tarafından her geçen gün yeni deneylerle zenginleştirilerek pratik içinde sürekli doğrulanıyor.

Devrimin kesintisizliği

"Kesintisiz -ya da sürekli- devrim kavramı, Marks ve Engels tarafından XIX. yüzyılın ikinci yarısında Avrupa'daki muhtemel gelişmeler değerlendirilirken kullanıldı. Devrimin kesintisizliği teorisi, hem reformculuğu [illegible] edişini, hem de aşamaları hesap etmeyen "her şeyi bir vuruşta devirmeyi"- kafasına koymuş küçük burjuva aceleciliğini, anarşizmi mahkum etmesi bakımından önem taşıyordu.

Komünist Manifesto'da, Almanya'da gelişen burjuva demokratik devrimini, aynı ülkede kesintisiz olarak proletarya devriminin izleyeceğine işaret edildi.

"Komünistler, dikkatlerini en çok, Almanya üzerine çeviriyorlar; çünkü bu ülke, Avrupa uygarlığının daha ileri şartlarında XVII. yüzyılda İngiltere'de, XVIII. yüzyılda Fransada olandan çok daha gelişmiş bir proletarya ile yapılmak durumundaki bir burjuva devriminin eşiğindedir. Ve çünkü Almanya'daki burjuva devrimi, onun hemen ardından gelecek bir proletarya devriminin ilk adımı olacaktır." (23)

Engels, 1847 de "Komünizmin İlkeleri"nde, bu soruna değiniyordu:

"... Ortak mülkiyet sisteminin sağlamlaşması için gerekli üretici güçleri, bir anda yeteri kadar geliştiremeyeceğimize göre, bu nedenle, yüzde yüz olacak proleter devrimiyle, günümüz toplumunu belirli bir süreç içinde değiştirebilecektir. Özel mülkiyet ise, üretim araçları, bu amaç için yeteri kadar geliştiği oranda ortadan kalkabilecektir."

"...Bu devrim, bir demokratik hükümet sistemiyle dolaylı ya da dolaysız yoldan, proletaryanın politik egemenliğinin temelini oluşturur..." (24)

Burjuva demokratik devrimin, sosyalist devrime dönüştürülmesi gerektiği fikri, Lenin tarafından geliştirildi.

"Demokratik devrimde, güçlerimiz ölçüsünde, bilinçli ve örgütlü proletaryanın güçleri ölçüsünde, sosyalist devrime geçmeye hemen başlayacağız. Biz, sürekli devrimden yanayız. Yarı yolda durmayacağız." (altını çizen Stalin.) (25)

"Yeryüzünde her şey gibi, proletaryanın ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğünün de bir geçmişi ve geleceği vardır. Geçmişi, istibdat, serflik, monarşi ve ayrıcalıklar...

"Geleceği İse, özel mülkiyete karşı mücadele, ücretli işçiliğin işverene karşı mücadelesini, sosyalizm uğruna mücadelesidir..." (26)

"Önce, 'tüm' köylülerle birlikte monarşiye, toprak sahiplerine ve orta çağ kalıntılarına karşı (buraya kadar devrim, burjuva nitelikte, burjuva demokratik niteliktedir); sonra da yoksul köylüler, yarı proleterler ve tüm sömürülenlerle birlikte, köy zenginleri ve kulakları da içinde olmak üzere, kapitalizme karşı,..bu nokta da devrim sosyalist bir devrim haline gelir." (27)

Ancak, devrimci tarih, devrimin kesintisiz olarak sürdürülmesi gereğini yalnızca burjuva demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş için değil, sosyalist devrimin başarılmasından sonra da geçerli bir teori olduğunu gösterdi.

Başta Mao Zedung olmak üzere Marksist-Leninistler, özellikle modern revizyonizme karşı verilen ideolojik mücadele içerisinde, diyalektik materyalizmin zıtların birliği kanununu, sosyalist toplumun incelenmesine uygulayarak, sosyalist toplumun uzun bir tarihi dönemi kapsadığını, bu tarihi dönem boyunca sınıf mücadelelerinin, sosyalizm ile kapitalizm arasındaki mücadelenin, kapitalizme geri dönüş tehlikesinin, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin saldırı ve yıkıcılık tehdidinin devam ettiğini gösterdiler.

Kapitalizmden komünizme geçiş uzun süreci boyunca, uzlaşmaz ve uzlaşmaz olmayan iki tür çelişme bulunduğu yolundaki Leninist tahlile uygun olarak, proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme gerektiği tesbit edildi. Uzlaşmaz çelişkiler, kapitalizmin yeniden inşasını gerçekleştirmek, baskı, zulüm ve sömürüyü yeniden kurmak ve egemen kılmak isteyen sınıf güçleriyle; her türlü burjuva revizyonist yozlaşmanın kaynağını kurutmak, sosyalizmi inşa etmek ve komünist topluma ulaşmak isteyen proletarya arasındaki mücadele de somutlanır. Bu bakımdan uzlaşmaz çelişkilerin çözümlenmesinin tek yolu, bu güçler arasındaki keskin sınıf mücadelesidir.

Sosyalist toplumda proletarya ile burjuvazi arasında süren sınıf mücadelesinde burjuvazinin altedilmesi, devrimin kesintisiz olarak sürdürülmesine, proletarya diktatörlüğünün sürdürülmesine bağlıdır.

Proleter Kültür Devrimi, burjuvazi ile proletarya arasındaki çeşitli cephelerde süren sınıf mücadelesinin bir biçimi, bir yönüdür.

BÜYÜK PROLETER KÜLTÜR DEVRİMİ:

Proleter Kültür Devriminin kökenleri, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'dedir.

Ancak Sovyetler Birliğinde kültür devrimi, çeşitli tarihi ve siyasi ve sosyal engellerden dolayı gerçekten devrimci bir içerik kazanamadı ve başarılmadı. Bir okuma-yazma seferberliği seviyesinde kaldı.

Mao Zedung ve onun önderliğindeki ÇKP, proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi teorisi ışığında büyük proleter Kültür Devrimini başlattı.

Üretim güçleriyle üretim ilişkileri, ekonomik temelle üstyapı arasındaki çelişmenin temel çelişme olduğu yolundaki marksist tahlil, sosyalist topluma uygulanarak, üstyapı alanında devrimi sürdürmek, proletaryanın kültürün bütün alanları kapsayan üstyapı üzerindeki diktatörlüğünü güçlendirip sağlamlaştırmak ve böylece üstyapının sosyalist ekonomik temele uygunluğunu sağlamak gereği tespit edildi.

Böylece, üretici güçler üzerinde, ideolojilerin ve siyasetlerin güçlü etkisini gözönüne alan ve bu noktadan hareketle, eski toplumun kalıntılarının hala insanların kafasında büyük ölçüde egemen olduğu gerçeğini devrimci bir tarzda aşmayı hedef alan büyük proleter Kültür Devrimi başlatıldı.

Sosyalizmin başarıya ulaşması için, işçi ve köylü kitlelerinin yönetime bizzat katılmaları gerektiği, burjuva ideolojisinin her türlü kalıntısını yerle bir ederek proleter ideolojiyi her yerde hakim kılmak gerektiğini Lenin söylemişti.

Stalin, "Halkın kafasındaki kapitalizm kalıntılarına karşı" bir " sosyalist saldırı"dan sözetmişti.

Çin'de Kültür Devriminin esas hedeflerini bunlar teşkil ediyordu.

Sosyalist toplumdaki çelişmelerin Komünist Partisine de yansığı ve "kapitalist yolu tutan iktidar sahiplerinin" doğmasının her zaman mümkün olduğu açıklık kazanınca; " merkez komitesinde ve eyalet, belediye ve özerk bölge düzeyinde olduğu kadar, merkezi düzeyde de, parti, hükümet ve öteki kesimlerde de burjuvazinin temsilcileri"ne karşı amansız ve yoğun bir mücadele açıldı.

"Parti içine sızmış olan, iktidardaki döneklerin, düşman ajanlarının ve kapitalizm yolcularının açığa çıkarılması ve bunların kapitalizmi geri getirme tasarılarının yerle bir edilmesi, ancak yüzmilyonlarca kitleleri, görüşlerini özgürce ortaya koymaları, iri harfli duvar gazeteleri yazmaları ve büyük tartışmalar düzenlemeleri için seferber etmekle mümkün olabilir."(28)

Proleter Kültür Devrimi kesintisiz devrim teorisinin parlak bir uygulanışıdır. O, sosyalizmin mi, yoksa kapitalizmin mi galebe çalacağı kesinlikle belli oluncaya kadar ve sınıf mücadelesi sona erinceye, yani sınıfsız, komünist topluma ulaşıncaya kadar, yeryüzünden sömürü ve zülüm büsbütün ortadan kaldırılıncaya kadar kesintisiz olarak sürdürülmelidir.

Ondan vazgeçmek demek, kapitalist geri dönüş yoluna girmek, devrimi kapitalist yolcu iktidar sahiplerine teslim etmek demektir.

Ondan vazgeçmek demek, Mao Zedung'un kızıl yolunu terketmek, Kruşçev'in karayüzlü dönekliğini benimsemek demektir.

x x x

Ulusal Demokratik Halk Devrimi'nin tarihi çizgisi kısaca, yukarıda anlatıldığı gibidir. O, ancak Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un kızıl düşüncelerinden bir an vazgeçilmeksizin son hedefi olan komünizme ulaştırılabilir.

DİPNOTLAR:

(1) K.Marks, Sosyoloji ve Felsefe. s.234

(2) Marks'ın tanımında çelişki, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasında olarak konulurken, Lenin'in tanımında yeni üretim ilişkileriyle, eski siyasal üstyapı arasında olarak konuluyor. Dikkat edilmezse burada bir terslik olduğu sanılabilir. Lenin, yeni üretim ilişkileri derken, eskimiş siyasal üstyapının da bir parçasını teşkil ettiği bütün bir eski üretim ilişkisine karşı olmak üzere onun içinde doğmuş olan ve üretici güçlerin gelişmesinin bir ifadesi olan yeni bağlantıları ifade ediyor. Bir üretim tarzı, gelişmekte olan ve çürüyüp yokolmakta olan birden fazla üretim ilişkisini bir arada barındırır. Bunlardın biri hakim üretim ilişkisi; diğerleri de, gelişme düzeyleri ve eski üretim ilişkilerini tehdit ediş biçimlerine göre yeni üretim ilişkisidir. Kapsamında, gelişen üretici güçleri de barındırır ve onun, esas olarak onun, yeni oluşunu belirleyen de bu güçlerdir.

(3) Aynı tanımın değişik dört çevirisi için bkz: "İki Taktik; Sol yay. Ekim 1970, "Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği"; Sol yay. Nisan 1976, "Rusya-da Sosyal-Demokrasinin Tutumu", Suda yay. 1975 ve "İki Taktik", Suda yay. Karşılaştırmak için bkz. "Two Taktics of Social Democracy in the Democratic Revulation - Progress publishers- 1970, s.110

(4) Örneğin "PROLETER" dergisi, 1. sayısında devrimi şöyle tanımlıyor: "En genel anlamıyla devrim, üretim tarzında meydana gelen değişikliktir. Bu değişiklik, eski üretim ilişkilerinin yerini, yeni ve daha ileri üretim ilişkilerinin almasıyla olur" Görüldüğü gibi bu tanımda, Marksist devrim tanımlamasının özünü oluşturan "eski siyasal üstyapının, belli bir anda, zor yoluyla yıkılması" meselesi sözkonusu edilmiyor. Bu tanıma inanacak olursak -ki aslı Mihri Belli'ye aittir-, reformcu yollarla üretim tarzında meydana getirilebilecek değişiklikleri de devrim sayacağız; ya da "devrimciliğimizi" bu tanım gereği, bayağı bir reformizm düzeyinden ileri götüremeyeceğiz. Marks bu konuda şunu söylüyor: "Toplumsal evrimin siyasal devrimi gerektirmekten çıktığı bir günün gelmesi ancak artık sınıfların ve sınıf çatışmalarının kalmadığı bir dönemde olacaktır." (Sosyoloji ve Felsefe- s.224)

(5) Stalin, Milli Demokratik Devrim- s.21 ve Leninizmin Sorunları- s. 198

(6) K.Marks, Sosyoloji ve Felsefe, s.222

(7) Tiran Radyosu, "Tek Kurtuluş Yolu İhtilal" başlıklı konuşma.

(8) Lenin- Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi, s.160

(9) Lenin, Anarşizm ve Sosyalizm Üzerine Notlar

(10) Lenin- Ne Yapmalı? s.43

(11) age- s.34

(12) Mao Zedung- Çelişme Üzerine

(13) Enver Hoca- AEP 7. Kongre Raporu, s.156

(14) Lenin- Devrimci Proletaryanın 1 Mayıs Eylemi, s.33

(15) Lenin- Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi s.160

(16) Mao Zedung- Seçme Sözler, s.17

(17) Lenin- Kurucu Meclis Seçimleri ve Proletarya Diktatörlüğü

(18) Marks, Kapital, Cilt III, Bkz: Feodalizmden Kapitalizme Geçiş Süreci, Aydınlık yay.

(19) Lenin, Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi, II. Baskıya önsöz'den

(20) Engels, Almanya'da Burjuva Demokratik Devrimi s.20-21

(21) Engels, age, s.21

(22) Lenin, Emperyalizm, s.88

(23) Marks-Engels, Komünist Manifesto s.91

(24) Engels, Komünizmin İlkeleri, s.19-20

(25) Aktaran Stalin, Leninizin Sorunları s.140

(26) Lenin, İki Taktik

(27) Lenin, Proletarya İhtilali ve Dönek Kautsky,

(28) ÇKP 9. Ulusal Kongresine Rapor

✱ Elbette, her devrim bir yol izler. Ancak bu "milli yol", eğer devrimin esas unsurlarından bir ya da daha fazlasının inkarına dayanıyorsa, bu yalnızca bir revizyonist yol'dur. Bu söz, bir zamanlar Mihri Belli revizyonizminin cuntacılığa kılıf olarak dilinden düşürmediği bir şiardı.

ODTÜ

bu katliam eylemi, onu gerçek nitelikleriyle bir kere daha halkın karşısında teşhir olmasını sağlamıştır.

BİRLEŞİLEBİLECEK TÜM GÜÇLERLE BİRLEŞİLMELİDİR

Bu istek, bugün tüm halkın isteğidir. Aynı şekilde faşist diktatörlüğe ve emperyalizme karşı mücadelede önemli bir yeri olan gençlik kitleleri de bu isteğin gerçekleşmesinden yanadırlar.

Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde meydana gelen kanlı faşist saldırı, güçlerin birleştirilmesinin gerekliliğini bir daha getirip dayatmıştır.

Faşist diktatörlüğe karşı mücadelede faşistler ve sosyal-faşistler dışındaki tüm devrimci ve demokrat güçler birleştirilmelidir. Uzun bir dönemde gerçekleştirilebilecek olan bir hedef olmasına karşılık, bu yönde adım atmak tüm devrimci ve demokratların görevidir.

EĞİTİM SÜRDÜRÜLECEKTİR !

ODTÜ'nün devrimci ve demokrat güçleri, üniversiteyi kapatmak isteyen faşist saldırganlara böyle cevap veriyorlar: "ODTÜ'de Eğitim Sürdürülecektir!" Faşist saldırganlara boyun eğilmeyecek ve onbin ODTÜ öğrencisi, tüm demokrat ve devrimci işçiler, öğretim üyeleri bu sloganlar etrafında faşist diktatörlüğe karşı direneceklerdir. ODTÜ'nün devrimci ve demokrat güçleri faşist kurşunların, bombaların, süngülerin ve copların kuru tehdidiyle onurunu satmayacak, fedakarca direnecektir.

FAŞİSTLER ATILSIN !

Öğrenci kitlesi içine sızamayan faşistler, üniversiteye "işçi" kılığı altında sokuldular. Bu ikiyüzelli-üçyüz "işçi"nin içinde en azılı olanları daha önceleri birçok saldırı ve cinayete karışmış olan katillerdi. 7 Kasım'da okul uzun bir süreden sonra ilk defa açıldığında lağım fareleri gibi kıyıya köşeye kaçan bu sahte "kahramanlar" daha o günden sabotajlarına, kışkırtmalarına başlamışlardı. İlk gün bomba patlatan bu satılmışlar, daha sonraları öğrencilere saldırarak ODTÜ'nün servis otobüslerini kurşunlayarak ve ODTÜ rektör vekilinin evini iki kez bombalayarak zorbalıklarını sürdürdüler.

ODTÜ öğrencileri ve ODTÜ'deki tüm demokrat ve devrimci güçler, bu katillerin üniversiteden atılmasını istemektedirler. Rektörlük, 4 haftalık kalan eğitim süresince bu katilleri mecburi izin vererek okuldan uzaklaştırma yolunu seçmiştir. Ancak bu yeterli bir tedbir değildir. Bu katillerin üniversiteyle tüm ilişkileri derhal kesilmelidir.

JANDARMA-POLİS BASKISINA HAYIR !

ODTÜ'nün geçmiş deneyleri ve Türkiye'nin her yerinde her gün gelişen olaylar, faşist diktatörlüğün resmi "güvenlik" kuvvetlerinin de halkın can düşmanı olduğunu göstermektedir. Toplum polisi ve jandarma Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nin demokrat ve devrimci tüm kesimleri için doğrudan doğruya ve sivil faşistler kadar tehlikeli birer tehdit unsurudur. Bu kuvvetler kesinlikle üniversite dışına çıkarılmalıdır. Yoksa sivil faşistlerin başlayıp yüzlerine gözlerine bulaştırdıkları saldırıları, bu kez faşist diktatörlüğün resmi kuvvetleri "becermeye" kalkışabilirler. ODTÜ'nün devrimci ve demokrat tüm kesimleri buna fırsat vermemek için mücadele edeceklerdir.

BÜTÜN EMEKÇİLERİN GÖZÜ VE KULAĞI ODTÜ'DEDİR

Bugün sınıf mücadelesi sadece ODTÜ'de değil, fakat yurdumuzun en uzak köşesindeki en küçük köyünden, en büyük ve kalabalık şehrine kadar her yerde sürüyor ve yükseliyor. Ve tüm Türkiye'nin emekçi yığınlarının kalbi bir gün Ümraniye'de, bir başka gün Profilo'da, bir başka gün Elazığ'da atıyor. Şimdi sıra ODTÜ'de. ODTÜ'nün devrimci ve demokrat öğrencileri, işçileri ve öğretim üyeleri iyi bilmelidirler ki, kendilerine yönelen her saldırı, tüm halkımızın işçilerin ve köylülerin karşı koyuşunu da beraberinde getirecektir. ODTÜ boyun eğmemelidir. ODTÜ boyun eğmeyecektir. Çünkü tüm emekçi yığınlar şahlanmaktadır. Çünkü bu zulüm ve baskıya karşı direnmeden hiç kimse alnı temiz ve başı dik yaşayamaz.

ANKARA'DA

Baş.ta.sa.1'de

Fotoğraf çekmek isteyen arkadaşları engellemeye çalıştılar.

Miting, sınıf mücadelesinde şehit düşen devrimci ve yurtseverler için yapılan saygı duruşundan sonra, Halkın Yolu adına bir arkadaşın konuşmasıyla başladı. Daha sonra da Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu adına birer konuşma yapıldı. Mitingde konuşan arkadaşlar faşizmi, işsizliği, hayat pahalılığını ve işkenceleri kınayan konuşmalar yaptılar. Oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni eleştirdiler.

Konuşmalardan sonra, mitinge katılanlar topluca yürüyüşe geçtiler ve yürüyüş polis kordonu altında saat 16'da Kurtuluş Meydanında sona erdi.

Miting ve yürüyüşe yaklaşık 3000 kişi katıldı ve bunların çok büyük çoğunluğunu gençler oluşturuyordu. Mitinge katılanların nicel olarak az olmasının temel sebebi, miting öncesi çalışmaların çok kısa bir zamana sıkıştırılmış olması ve bu çalışmaların çok yetersiz bir biçimde yapılmış olmasıdır.

Ankara mitingi, miting öncesi çalışmaların ne kadar önemli olduğunu ve eylemlerin ancak eylem öncesi çalışmalarla güçlü olabileceğini bir kere daha gösterdi.

TÜRKİYE HALKI

Baş.ta.sa.1'de

nin, "Batılı" emperyalistlerin ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin talan ve soygununa daha fazla açmaktadırlar. IMF gibi emperyalist "kredi" kurumlarının "önerdiği" "tedbirler paketi"nin uygulanmaya konması ve Sovyet sosyal-emperyalistleriyle yapılan "ekonomik işbirliği" anlaşmasının onaylanması bunun en son iki somut göstergesidir. Üstelik, Sovyet sosyal-emperyalistleri, "siyasi belge"nin bir an önce imzalanması için dayatmaktadırlar.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, çeşitli anlaşmalarla, ülkemizi, ekonomisinden maliyesine, kültüründen siyasetine kadar bütün alanlarda, emperyalistlere ve sosyal-emperyalistlere daha da bağımlı hale getirmişlerdir.

Türkiye halkı, bütün emperyalist kölelik anlaşmalarını yırtacak, emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının talan ve soygununa son verecek; onların faşist diktatörlüğünü yerle bir ederek, demokratik halk diktatörlüğünü gerçekleştirecektir.

Bağımsız ve demokratik bir Türkiye, proletaryanın ve emekçi halkın nasırlı elleri üzerinde yükselecektir.

ÇORLU

Baş.ta.sa.3'de

şir" şeklinde rapor almıştır.

(...)

Bir dövülme olayı karşısında gerçekdışı raporlar düzenleyen bir doktorun "Hipokrat Yemini"ne kadar sadık kaldığı ve kimlerle işbirliği halinde olduğu gözler önüne serilmektedir.

TÖB-DER Çorlu Şubesi olarak halkımıza yönelen bu tür işkence olaylarını şiddetle kınarız."

PERTEK HALKININ

Baş.ta.sa.8'de

rin saldırması sonucu tekrar olaylar başladı. Hastane civarında saldırganlar tüm devrimciler tarafından kovalandı. Bu arada bazı polisler olayı engellemek yerine devrimcilere saldırdılar. Aynı sabah Kürt mahallesinde bir inşaatta çalışan 3 devrimci işçi olaylarla hiç bir ilişkisi olmamasına rağmen yoldan geçerken polisler tarafından yakalandı. Birkaç yalancı tanık bulunarak tutuklandılar. 12 gün kadar cezaevinde kaldılar. Cezaevinde kaldıkları müddetçe bazı gardiyanlar tarafından kendilerine yemek verilmedi. Ziyaretlerde de görüştürülmedi. Kaldıkları koğuş kitlenerek kilit altında tutuldular. Arkadaşların gerekli yerlere başvurması ve direnmesi neticesinde bu durum engellendi. Bu arada aynı yerde tutuklu bulunan faşistlere aynı gardiyanlar tarafından her türlü kolaylık sağlandığı gibi bazı faşistlerin cezaevinde alkollü içkiler aldıkları dahi görüldü.

26 Ekim'de başlayan ve devam eden olaylarda ilçede hava tamamen gerginleşti. Polis ve jandarma caddelerde sürekli devriye gezmeye başladı. 28 Ekim'de lise dağıldığı sırada yine olay çıktı. Olay yeri yine belediyenin önü idi. Bu defa faşist saldırı sadece belediyeden değil, gericilerin elinde bulunan lokanta kahve ve Ülkü Ocakları'ndan geldi. Dört yandan gelen taş yağmuru altında devrimciler gerilemek ve dağılmak zorunda kaldılar. Bu dağınıklık kısa zaman da atlatılarak futbol sahasının önünde toplanıldı. Faşistlerin ve bazı polislerin saldırısı buraya kadar sürdü. Bu arada faşistlerin attıkları taşlarla bir kız arkadaş ağır yaralandı. Bu an ilçede sivil ve resmi faşistlere karşı verilen mücadele bir üst düzeye çıktı. Sivil faşistler gerilemek zorunda kaldılar. Polis ve jandarma da yapılan bir ihtar sonucu durmak zorunda kaldılar. Jandarmalar faşistleri dağıtırken bazı polisler hareket içinde önder tesbit etme çabası içinde idiler. Yaklaşamadıklarından bunu da yeterli biçimde başaramadılar.

29 EKİM VE KİTLE TOPLANTISI:

28 Ekim akşamı devrimciler köylere dağılarak, anaların ve babaların ilçedeki gençlere sahip çıkması, faşistlerin saldırılarının ancak gençliğin ve halkın mücadelesiyle geriletileceği ve faşist saldırıların kitle eylemleriyle bertaraf edileceği yönünde propaganda yaptılar.

Faşistler ise bu arada devrimcilerin "29 Ekim Cumhuriyet Bayramını yaptırmayacaklarını, bunun için olay çıkaracakları" yönünde gerici bir propaganda yürüttüler.

Devrimciler, faşistlerin bu gerici propagandasını kırdılar ve köylerden de gelen büyük bir kitle ile bayrama katıldılar. Bayram çok sıkı militarist tedbirler altında geçti.

Bayram törenlerinden sonra, anti-faşist halk, bir kahvede toplanarak, ilçede üç gündür süren olayların bir değerlendirmesini yaptılar. Toplantıda faşist saldırıların durdurulması için alınması gereken tedbirler üzerinde duruldu. Bunun için iki öneri üzerinde duruldu. Bunlardan birincisi, kaymakamlığın ve belediyenin önünde toplanarak bir kitle gösterisi ile faşist baskıları protesto etmek, diğeri ise 10-15 kişiden oluşan temsilcilerin, halk adına "ilgililere", "ültimatom" vermesi şeklindeydi.

Tartışmalar sonucunda, bu önerilerden ikincisi kabul edildi ve hayata geçirildi.

Daha sonra HALKIN KURTULUŞU'ndan bir arkadaş Ümraniye, Elazığ olaylarına değinen bir konuşma yaparak Pertek'teki olayların da bunların bir parçası olduğunu, bunların böyle heyetlerle değil, ancak aktif kitle eylemleriyle bertaraf edileceğini anlattı. Halkın Birliği'nden bir arkadaş da devrim andını söyletti ve kitle dağıldı.

Ertesi akşam faşistlerden bir grup gece karanlığından yararlanarak iki arkadaşa silahlı saldırı yaptılar. Fakat aynı şekilde karşılık görünce da ğılmak zorunda kaldılar ve kaçtılar. Olaydan üç-dört dakika sonra Kürt mahallesi basılarak geniş bir operasyon yapıldı. Yapılan operasyonlar faşist diktatörlüğün halkın gözünde biraz daha teşhirinden başka bir işe yaramadı. Kürt mahallesinde ve diğer devrimciler arasında faşist diktatörlüğe ve çömezlerine karşı halkın muhalefeti daha geniş boyutlara ulaştı. Faşist diktatörlüğün baskıları Pertek halkının devrimci mücadelesini engelleyemedi, engelleyemeyecektir de...

FİLİSTİN DEVRİMİ

Baş.ta.sa.2'de

242. maddenin öldürücü sınırları içine hapsetmeye çalışmaktadır.

Bilindiği gibi (ilgili yazıya bk.) 242. madde Filistin Arap halkının kendi kaderini tayin hakkını reddetmekte Filistin sorununu bir "mülteci" sorunu olarak ele almaktadır. Yine aynı madde İsrail siyonist devletini meşru bir devlet olarak kabul etmekte ve böylece Filistin vatanındaki siyonist işgalin ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Cenevre Konferansı'nın, Filistin Devriminin tasfiye edilmesi için bir tuzak olduğu apaçıktır.

Cenevre Konferansı, emperyalizmin karşı devrimci cephesinin "Filistin Devrimini ezmek" taktik hedefine ulaşılmasını sağlayacak bir araçtan başka bir şey değildir. Cenevre Konferansı'nın bir amacı Filistin Devrimini tasfiye etmek bir diğeri de iki süper devlet arasında Ortadoğu ve Arabistan'daki nüfuz alanlarını "barışçı" yollardan tescillemektir.

O halde Cenevre, halk için değil fakat emperyalistler için bir "barış"çı çözüm aracıdır. Filistin Devrimi açısından ise Cenevre Konferansı bir savaş çağrısından başka bir anlam taşımamaktadır.

DEVRİMİN ZAFERİ ENGELLENEMEZ

Görüldüğü gibi başta iki süper devlet olmak üzere uluslararası emperyalizm, ve Arap gericiliği ile el ele İsrail siyonistleri Filistin Devrimini boğazlamak üzere birleşmiş bulunmaktadırlar.

Emperyalistler ve yerli gericilik, askeri katliamlar, şantajlar, tehditler, iğrenç "diplomatik" oyunlar ve kanlı sonuçları olan perde arkası pazarlıklarla Filistin halkının devrimci ulusal kurtuluş mücadelesini ezebilmek ve onu sonsuza dek vatansızlığa, köleliğe mahkum etmek için debelenmektedir.

Çünkü emperyalistler de bölgedeki gerici ve işbirlikçi tüm sınıflar da çok iyi bilmektedirler ki bugün Ortadoğu'da devrimin en ileri müfrezesi olan Filistin halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin zaferi, Arap halklarının anti-emperyalist mücadelelerini ve Arap ülkelerindeki sınıf mücadelelerini devrimci güçler lehine büyük ölçüde etkileyecektir. Böyle bir zafer emperyalizmin ve onun yerli işbirlikçilerinin çıkarlarını siyasi hakimiyetlerini ve iktidarlarını büyük tehlikelere düşürecektir.

Kendi aralarında bu bölgeyi yeniden paylaşmak için vahşice didişen iki süper devlet, bunun için öncelikle devrimin ateşini söndürmek için güçlerini birleştirmektedirler.

Bugün dünya devriminin Ortadoğu'daki güçleriyle, emperyalizmin karşı-devrimci cephesi arasındaki mücadele Cenevre'de, Kahire'de vs. değil, Filistin Devriminin savaş meydanlarında odaklaşmaktadır.

Filistin halkı, 12 yıldır sürdürdüğü silahlı mücadelesini bu zorlu günlerde de sürecektir buna inanmamak tandır. Çünkü Filistin Devrimci halkı bu inançla 12 yıldır sürdürdükleri çetin silahlı mücadele boyunca çoktan ve fazlasıyla kazanmıştır.

Filistin'in devrimci halkı, bölgedeki bütün devrimci halklarla dayanışma için de karşı devrimin kağıttan kaplanlarını ve kanlı tuzaklarını eze eze devrimi zafere ulaştıracaktır.

DEMOKRAT

Baş.ta.sa.1'de

nin ve demokrat kamuoyunun işkenceye ve işkencecilere karşı yoğunlaşan aktif muhalefeti, Adli Tıbbın, bundan bir yıl önce Diyarbakır işkence tezgahlarında MİT ajanları tarafından katledilen İ.Gökhan yoldaşın "işkenceyle öldürüldüğüne" dair rapor vermesiyle birleşince, herkesin bildiği somut bir gerçek, resmi bir organca da belgelenmiş oldu.

Adli Tıp Başkanı Dr. Şemsi Gök ve diğer 11 üyenin imzasını taşıyan, 24.8.1977 tarih, 22154 esas ve 11604 karar nolu raporda, İ.Gökhan Edge'nin "doğrudan doğruya atılan dayak sonucu meydana gelen hastalıktan dolayı öldüğü" sonucuna varılmaktadır. Gazeteler, Adli Tıp raporunun 3.10.1977 tarihinde Diyarbakır Savcılığına gönderildiğini yazmaktadır.

Adli Tıp raporunun açıklanmasından sonra, haklarında savcılıkça dava açılması istenen 2 komiser ve 5 polis memurunun, Diyarbakır Sorgu Hakimliğince ifadeleri alınmak üzere çağrıldığı ve Diyarbakır Ağır Ceza Mahkemesinden bir hakimin işkenceci katiller, komiser İsmet Türe, komiser Çapan Dede ile polis memurları Bülent Altan, Dursun Ercan, Aydın, Mehmet Sarıçay ve Ayhan İlhan hakkında, Adli Tıp raporuna dayanarak gıyabi tutuklama kararı verdiği bildirilmektedir.

Öte yandan, Diyarbakır Barosu Yönetim Kurulu'nun, Gökhan yoldaşın ölümü ile ilgili olarak "böbrek yetmezliği" yolunda rapor veren "Doktor" Nuriye Toker hakkında dava açılması için ikinci kez Savcılığa başvuracağı haber verilmektedir.

Bütün bu gelişmeler, ezilen halk kitlelerinin ve demokrat kamuoyunun işkenceye ve işkencecilere karşı yürüttüğü aktif mücadeleler sonucunda ortaya çıkmıştır. Kitlelerin ve demokrat kamuoyunun muhaleti ve gazetemizin sürdürdüğü kampanya, faşist diktatörlüğün yüzündeki "demokrasi" maskesini düşürmüş ve İ.Gökhan Edge'nin "intihar ettiği" yolundaki faşist demagojiyi iflas ettirmiştir.

Ezilen halk kitlelerinin ve demokrat kamuoyunun işkencelere ve işkencecilere karşı yürüttüğü protesto kampanyasının, Adli Tıbbın verdiği raporla da belgelenmesi, "yasal" mücadelenin, mevcut demokratik mevzileri koruma ve yeni demokratik mevzileri kazanma mücadelesinin önemini, devrimci çözümler esas alınmak kaydıyla, bu tip bir mücadelenin küçümsenmemesi ve mutlaka kullanılması gerektiğini bir kere daha ortaya koydu.

Şimdi yapılması gereken, işkenceye ve işkencecilere karşı mücadeleyi elimizdeki bütün olanakları kullanarak sürdürmek ve bunu bir üst düzeye çıkarmaktır.

Gökhan yoldaşın katillerinin tutuklanıp işkence suçundan yargılanması ve "hipokrat yemini" etmiş "doktor" maskeli insan kasabı Nuriye Toker'in doktorluk yetkisinin elinden alınarak, mahkeme karşısına çıkarılması, bütün halkın ve demokrat kamuoyunun ortak talebidir.

İşkencelerin son bulması, başta İ.Gökhan yoldaşın ve Pir Ahmet Solmaz yoldaşın katilleri olmak üzere bütün işkenceci katillerin tutuklanıp cezalandırılması için, bütün yurtsever ve demokrat hukukçuları, Barolar Birliği'ni, demokratik kuruluşları, CHP'li demokrat senatör ve milletvekillerini mücadeleye çağırıyoruz.

Halkın evlatlarına zulmeden hiç bir işkenceci cezasız kalmamalıdır.

1 MAYIS MAHALLESİNDE

Baş.ta.sa.1'de

halk kitlelerine değer vermeyen anlayış yüzünden mahallede her zaman varolan ve halkın tepki ile karşıladığı sonu gelmez tartışmalar seçim sırasında doruğuna ulaştı. 30'a yakın aday vardı. Daha oylamanın başında Halkın Yolu ve Devrimci Ses taraftarlarının adaylarının aldığı oyların sayımında birbiriyle çelişen rakamlar tesbit edildi. Farklı kişilerin oyları sayışları arasında 100-150 fark vardı. Divan önce bu farklı sayımların ortalamasını alarak seçimi sürdürdü. Biz Halkın Kurtuluşu taraftarları olarak bu duruma itiraz ettik. Devrimci Ses ve Devrimci Gençlik dışındaki bütün siyasetler dışındaki bütün siyasetler buna katıldılar. Ama ortalık zaten birbirine girmişti. Devrimci Ses ve Devrimci Gençlik taraftarları, dışardan getirdikleri arkadaşları ve mahalledeki az sayıda taraftarıyla işi yuh çekmeye ve sağa sola sataşmaya kadar vardırdılar.

Bu olanlar halkın derin nefretini çekti. Halkın içinde "siz çekilin biz kendi işimizi yaparız" diyenler bile oldu. Gecekondular dağılmaya başladı. Ortada bağıra bağıra tartışan devrimciler, yuh çeken slogan atan Devrimci Gençlik ve Devrimci Ses taraftarları kaldılar.

Bu olaylar 1 Mayıs halkının mücadelesine zarar veriyor, onun birliğini, dayanışmasını ve devrimcilerin önderliğine olan güvenini sarsıyor. 20 Kasım günü 1 Mayıs Mahallesindeki durum bütün devrimcileri düşündürmelidir. Biz Halkın Kurtuluşu taraftarları olarak şunları tesbit ediyoruz.

Seçim sırasında grupçu ve rekabetçi tavırları ve "ne olursa olsun ben güçleneyim" anlayışını süratle terketmenin ve devrimin, bütün halkın çıkarlarına hizmet eden bir anlayışı hakim kılmanın gereği bir kere daha açıkça ortaya çıktı. Bu çeşit tavırlar halkı bizden uzaklaştırmaktadır. Biz bu davranışlarla bundan sonra daha da kararlı ve bilinçli olarak mücadele edeceğiz ve bu tavrı çizgi haline getirenleri tecrit etmeyi görev bileceğiz.

Somut olmayan, mücadeleye bir yarar getirmeyen entellektüel lafazanlığa varan sözde "ideolojik mücadele"ye ve tartışmalara bir son verilmelidir. İdeolojik mücadeleyi 1 Mayıs Mahallesinin sorunları ve mücadelesine, 1 Mayıs'daki devrimci mücadeleye hizmet eder hale getirmeli, bu mücadele ile sıkı sıkıya birleştirmeliyiz. Tartışmaları somut durumdan ve somut mücadele görevlerinin yerine getirilmesinden uzak olmaktan kurtarmalıyız.

Gerek seçim günü ve gerekse yeniden yapılacak seçimin kararlaştırıldığı 27 Kasım günü gruplar arasında her zamanki sonu gelmez tartışmalar, somut durumdan kopuk ayakları havada basmakalıp çekişmeler ve özellikle de işin sık sık kişisel çekişmelere ve burjuva tavırlarla kişisel yıpratmalara kadar vardırılması, halkı devrimcilerden uzaklaştırmaktan ve onların devrimcilere olan güvenini sarsmaktan başka bir sonuç vermedi. Bu çeşit grupçu ve dar çıkarcı tavırlarla da amansızca mücadele edilmelidir.

Halk komitesinin halkın örgütlenmesinin temel aracı olduğunu söylememize rağmen örgütlenmenin önemi, halk komitesinin nasıl olması ve neler yapması gerektiği konusunda seçim öncesinde kitle içinde çalışma ve propaganda yapmadık. Bu meseleyi kısa vadeli bir bakışla düşünerek komiteye kaç kişinin ve kimlerin gireceğinin hesabını yapmakla yetindik. Oysa ki halkın önderlerinin seçimini, kitleden öğreneceğimiz ve onlara öğreteceğimiz bir siyasi çalışma olarak ele almalıydık. Bunlar yapılmadığı için seçime o soğuk havada çoluk çocuğuyla gelen halk içinde yanlış anlayışlar ortaya çıktı. "Önce başkan seçilsin o da canının kaynadıklarını seçsin", "Önce seçim olsun, sonra konuşmalar olsun" vb. diyenler hiç de az değildi.

Halkın Yolu gazetesinin 40. sayısında konu ile ilgili bir yazı çıktı. Halkın Yolu, Devrimci Ses taraftarlarının grupçuluğunu eleştirirken eski halk komitesini değerlendirmesi ile aynı grupçuluğu kendisi yapıyor. Komitenin yenilenmesinin tek nedeni, Halkın Yolu'nun dediği gibi Devrimci Ses taraftarlarının grupçu tavırları nedeniyle çalışamaz hale gelmesi değildir. Bu tali bir nedendir, bir sonuçtur. Asıl olan eski halk komitesinin zaten mücadeleye önderlik etmekte yetersiz olmasıdır. Çünkü komitede bir şeyler yapmaya çalışan ancak üç kişi vardır. Diğer üyelerinin bir kısmı yıkımdan sonra bir daha ortalıkta görünmemektedir, bir kısmı da zaten gericilerdir. Bu komite kitlenin taleplerini karşılamak, halkı yapılan işlerde seferber etmekte ve halkın çıkarlarını savunmakta yetersiz kalmış ve halkın muhalefetine neden olmuştur. Asıl belirleyici olan budur. Halkın Yolu ise, bu kırık dökük komite ile işleri sürdürmekte ısrar etmiş, yapılan eleştirilere kulaklarını tıkamış bir çok olayda grup çıkarlarını halkın çıkarlarının üstünde tutmuştur. Halkın Yolu taraftarları, yıkım öncesi Halkın Kurtuluşu taraftarları ile 1 Mayıs'ın sorunlarını tartışmak için bile bir araya gelmeyi reddedecek kadar grupçuluğun zirvesine çıkmıştır.. Bugün geçmişteki tavırlarının hiç bir özeleştirisini vermeden Devrimci Ses ve Devrimci Gençlik taraftarlarının grupçuluğunu eleştirmesi iyi bir tavır olamaz. Eleştirilere kulak tıkamak, özeleştiri yapmadan hatalardan arınmaya çalışmak gibi yollar terkedilmelidir.

Devrimci Ses ve Devrimci Gençlik taraftarları da gerçekten halka hizmet etmek istiyorlarsa kendilerini gözden geçirmelidirler. 1 Mayıs Mahallesine dışarıdan pazar günleri adam getirip slogan attırarak önderlik edilemeyeceğini kavramalıdırlar. Yapılan bütün uyarılara rağmen mahalle halkından olmamalarına rağmen oy kullananlar, bunun devrimcilikle hiç ilgisi olmadığını bilmelidir. Yuh çekmek sağa sola sataşmak yersiz sloganlar atmak ise devrimcilere değil, başıbozuklara yaraşır.

1 Mayıs halkı ve devrimcileri bütün bu yanlış tavırları reddedecek ve mücadelesini kararlılıkla sürdürecektir.

1 MAYIS MAHALLESİ'NDEN
HALKIN KURTULUŞU
TARAFTARI
PROLETER DEVRİMCİLER

ARNAVUTLUK HALKI

Baş.ta.sa.8'de

nizmin ışıklı yolunu savundu.

Bugün AEP, dünya proletaryasının, ezilen halkların ve milletlerin devrimci mücadelesini emperyalistlerin ve yerli gericilerin kuyruğuna takan, proletarya diktatörlüğünü zayıflatan oportünist "Üç Dünya Teorisi"ne karşı, proletaryaya, ezilen halklara ve milletlere karşı Marksizm-Leninizmin ışıklı yolunu gösteriyor.

Bugün Arnavutluk proletaryası ve halkı, devrimde sebat ediyor, proletarya diktatörlüğü altında burjuvaziye karşı sınıf mücadelesini sürdürüyor ve sosyalizmin inşası yolunda durmadan yol alıyor, iktisadi ve siyasi alanda başarıdan başarıya koşuyor. Kitlelerin yaşama düzeyi günden güne yükseliyor.

* Bugün Arnavutluk'ta okuma-yazma bilmeyen yoktur. Halkın % 30'dan fazlası okula gidiyor. Kurtuluştan önce ise Arnavutluk'ta nüfusun % 90'ı okuma yazma bilmiyordu.
* Bugün Arnavutluk'ta elektriği olmayan köy yoktur. Bütün ülke bir baştan bir başa elektrikle donatılmıştır. Ve Arnavutluk dışarıya elektrik enerjisi ihraç etmektedir.
* Arnavutluk'ta köy ile şehir arasındaki fark giderek silinmektedir. Şehirde yaşayan halk ile köyde yaşayan halk arasında yaşama düzeyi bakımından hemen hemen hiç bir fark kalmamıştır.
* Arnavutluk 33 yıl içinde, ilkel bir tarım toplumu olmaktan çıkıp, modern bir sanayi toplumu haline gelmiştir.
* Arnavutluk ekonomisinin büyüme hızı kapitalist ve revizyonist ülkelerden daha yüksektir. Bu ise, doğru bir devrimci siyaset tarafından yönlendirilen sosyalist ekonominin üstün niteliğini göstermektedir.
* Emperyalist ve sosyal-emperyalist sistemde ve onun bir parçası olarak yarı-sömürge ülkelerde buhran her geçen gün derinleşirken ve fiyatlar her yeni gün artarken, Arnavutluk sosyalist ekonomisi buhrandan hiç bir şekilde etkilenmediği gibi, fiyatlar sürekli düşürülmektedir. Örneğin 1950-75 arasında 13 kez fiyatlar indirildi. Arnavutluk'ta hayat % 25 oranında ucuzlamıştır.
* Bizimki gibi ülkelerde aylık kazancın yarısından fazlası ev kirasına giderken, Arnavutluk'ta aile bireylerinin ev kiralarını ödeyebilmeleri için 2 gün çalışmaları yetiyor.
* Bizimki gibi ülkelerde, halk bir de ağır vergilerle soyulurken, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde "vergi yükümlülüğü" diye bir kavram dahi bilinmiyor; halk hiç bir vergi ödemiyor.
* Arnavutluk'ta kadınlarla-erkekler arasında tam bir eşitlik var.

Arnavutluk halkı bütün bunları sosyalizme borçludur. Arnavutluk proletaryası ve halkı, Arnavutluk Emek Partisi'nin ve yoldaş Enver Hoca'nın önderliğinde, proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesini sürdürüyor ve sosyalizm yolunda hızla ilerliyor.

Kurtuluşunun 33. yıldönümünde, AEP'nin önderliğindeki Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin daha da büyük zaferler kazanacağına inanıyor ve sosyalizmi ilerletme ve proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırma mücadelesinde Arnavutluk halkını ve AEP'ni devrimci selamlarla selamlıyoruz.

UĞUR GÜR

Baş.ta.sa.1'de

Adli Tıp raporlarıyla da belgelenen Uğur Gür, mahkemeden şu veya bu gerekçeyle beraat kararı almış ve "temiz"e çıkmış olabilir. Ama milyonlarca işçi köylü ve emekçi Uğur Gür'ün, Ökkeş Karayiğitleri Atilla Özkanları ve daha onlarca halk evladını katleden, eli kanlı kiralık bir katil olduğunu bilmektedir.

Uğur Gür ve onun gibileri bir yıldan beri sadece İstanbul Adliyesinde değil, esas olarak bütün fabrikalarda, köy meydanlarında ve üniversite salonlarında yargılanıyordu. Dava sonunda mahkeme Uğur Gür'ü "suçsuz" buldu, ama milyonlarca emekçi ve halk gençliği Uğur Gür'ü, onlarca devrimci ve yurtseveri öldüren faşist diktatörlüğün gözü dönmüş kiralık bir katili olarak suçlu buldu. Şimdilik burjuva mahkemelerinin verdiği karar uygulandı ve Uğur Gür "temiz"e çıktı. Bu karar "meşru" bir karar değildir. Haklı, doğru ve tek meşru karar halk tarafından verilmiştir.

Çarlık Rusya'sında, Nazi Almanya'sında ve Mussolini İtalya'sında nasıl ki sonunda burjuva mahkemelerinin değil, halkın verdiği kararlar uygulanmışsa, bizde de böyle olacaktır. Uğur Gür ve onun gibi katiller cezasız kalmayacaktır.

Emekçi halk kitlelerinin nasırlı elleri Uğur Gür gibi kiralık katillerin yakasındadır.

HALKIN KURTULUŞU: HAFTALIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ VELİ YILMAZ YÖNETİM YERİ: ORDU CADDESİ SELİMPAŞA SOKAK, HOCAOĞLU İŞHANI, KAT 5 AKSARAY - İSTANBUL ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ, YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI, YILLIK 300 TL, 6 AYLIK 150 BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET - İSTANBUL YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ - İSBUL İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 50 TL.

KIBRIS HALKI

Baş.ta.sa.1'de

netici çevrelerin Kıbrıs üzerindeki karanlık emellerini bir kez daha gün ışığına çıkardı. Daha önceki gerici hükümetlerin yarıda bıraktıklarını faşist Demirel hükümeti, sağ kolu durumunda olan Türkeş aracılığıyla tamamlamak istiyor. Kıbrıs'ın kuzeyinin ve uygun bir zamanda tümünün Türkiye'ye ilhakı için gerekli ekonomik, siyasi ve kültürel adımlar atılıyor.

Kıbrıs'ın kuzeyinde kukla bir yönetimi ayakta tutmakla Türkiye'deki gerici yöneticiler, Kıbrıs konusunda halk aleyhtarı karanlık emellerini dünya kamuoyundan gizlemeye çalışıyorlar.

Gerçekleri Kıbrıs halkı artık biliyor. Üç yıldan bu yana geçirdiği olumsuz tecrübeler, gerçekleri görmesinde ona ışık tuttu.

Kıbrıslı marksist-leninist devrimciler olarak gerçekleri ortaya koymaktan faşist işgalcilerle emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerin boyunduruğundan kurtuluş yolunu, Kıbrıs halkına göstermekten vazgeçmeyeceğiz.

Kıbrıs halkına karşı saldırılar, Ecevit—Erbakan ve eski Milliyetçi Cephe hükümetlerinde olduğu gibi şimdiki Demirel hükümetinde de devam ediyor. Türkiye'deki ağaların ve zenginlerin devleti ve onların kuzey Kıbrıs'ta kurdukları kukla yönetimleri ada halkı aleyhindeki faşist siyasetlerini sürdürüyorlar.

1974 yazındaki trajik olaylardan bu yana geçen üç yıl içinde işsizlik, pahalılık ve dış ülkelere göç, 1974 öncesi yıllara göre kat kat arttı. İşçi ücretleri, Türkiye'den ucuz iş gücü getirilerek düşürüldü. Adamızda yaratılan durum, zenginlerin daha da zenginleşmesine emekçi halkın ise daha da yoksullaşmasına yol açtı. Bugünkü durum, zenginler ve onları temsil eden partiler için özgürlük ve demokrasi demektir. Yerlerinden yurtlarından zorla sökülüp atılan, işsiz kalan, pahalılıktan zarar gören, bir somun ekmek için dış ülkelere göç etmek zorunda bırakılan Kıbrıs halkı için ise esaret ve faşist diktatörlük demektir.

Bugünkü düzenin ve Kıbrıs halkına karşı saldırıların en azgın savunucularından biri olan faşist Türkeş'in adamıza gelmesine karşı çıkalım.

Kıbrıs'ın özgürlüğü ve tüm ada halkının yararına demokratik bir halk iktidarının kurulması için faşist işgale, başta iki süper devlet Amerika ve Rusya olmak üzere tüm emperyalist güçlere ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadele edelim.

YAŞASIN BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK KIBRIS !
KAHROLSUN FAŞİZM VE TÜM EMPERYALİST GÜÇLER VE UŞAKLARI !

KASIM 1977

MARKSİST-LENİNİST
DEVRİMCİLER

DÜZELTME

Gazetemizin 83. ve 84. sayılarında iki önemli teknik hata yapılmıştır.

1) 83. sayıda "Marksizm-Leninizm Bayrağını Yükseltelim" başlığını taşıyan başyazıda bir (virgül)'ün yer değiştirmesi, anlamı değiştirmektedir. İsmi geçen yazının, 7. sayfadaki devamında 3. paragrafın başında yer alan ("Üç Dünya Teorisi" bütün tezleriyle tek bir amaca hizmet etmektedir. Sınıf mücadelesi ve devrimin reddi yerine, sınıf işbirliğinin getirilmesi) ibaresinde (,) "yerine" sözcüğünden sonra değil "reddi" sözcüğünden sonra konacaktır.

2) 84. sayının 6. sayfasındaki "Özeleştirimiz" başlığını taşıyan yazının 3. ve 4. sütunları yer değiştirecektir.

Düzeltir, özür dileriz.

ZİMBABWE HALKININ

Baş.ta.sa.1'de

kı, 1500 evladını bu katliamda yitirdi. Bunların yüzden fazlası okul çağında çocuklardı.

Bu alçakça cinayeti -böylesine büyük bir katliamı Rodezyalı faşistlerin kendi insiyatifleriyle gerçekleştirmelerine olanak yoktur. Bu saldırı emperyalizmin uluslararası karşı-devrim cephesinin dünya halklarına karşı giriştiği topyekun saldırının bir parçasıdır. Saldırının amacı, Afrika'da Amerikan emperyalistlerinin ve Batılı emperyalistlerin çıkarlarının ve Amerikan emperyalizminin hegemonyasının korunmasıdır.

Emperyalistlerin, büyük katliamın hemen ardından yayınladıkları kınama mesajlarının demagojik niteliği gün gibi ortadadır: onlar gizli gizli Rodezya'yla milyarlarca doları bulan ticaretlerini ve daha genel anlamda ekonomik ilişkilerini sürdürürken, Rodezyalı faşistleri, silah ve cephaneyle, istihbarat yardımıyla donatırken, üstelik devrim için ayağa kalkmış ve kararlı bir halk savaşı yürütmekte olan Zimbabwe halkını sözde "barışçı" sahte çözüm tuzaklarına çekmeye uğraşırken, emperyalistlerin kınama mesajlarının kitleleri uyutmak için birer araç olduğundan başka bir şey düşünülebilir mi?

İngiliz ve Fransız uçaklarının oluşturduğu bir hava filosu, İngiliz zırhlı araçları ve çeşitli Amerikan silahlarıyla donanmış bir ordu, kendini perde arkasından hala donatmayı sürdüren güçler tarafından, "diplomatik" olarak kınanıyor! Bu bir emperyalist ikiyüzlülüğüdür ve kimseyi aldatamaz.

FAŞİSTLERİN BARIŞ ÇAĞRILARI HALKA ÖLÜM TUZAĞIDIR

Faşistler halkla "barış" yapamazlar. Çünkü öyle bir durumda onların varlık nedenleri ortadan kalkmış olacaktır. Onların varlık nedenleri halkları ezmek, çürümekte ve adım adım mezarına yaklaşmakta olan emperyalist dünya sistemini halka karşı korumaktır; onların barış çağrıları, en "iyi" ihtimalle, halkı köle olarak kalmaya davet etmektir. Ne var ki, Zimbabwe gibi zaferin eşiğine gelmiş halkları -ki oraya kadar savaş meydanlarında, döğüşe döğüşe yürümüşlerdir- "barışa" çağırmanın anlamı bundan da fazladır. Bu "barış" çağrısı, halkın ölüm tuzağıdır. Daha bir hafta önce, Rodezya faşist diktatörlüğü, Zimbabwe halkının haklarını tanıyacağı, çoğunluk yönetimini kabul edeceği yalanıyla ortada dolaşıyordu. Bir hafta sonra, bu alçak yönetim, Zimbabwe halkının onuruna, çocuklarına ve kahraman savaşçılarına hunharca saldırdı. İşte faşistlerin "barış" çağrılarının içyüzü bundan ibarettir. Faşistler her zaman kitleler arasında korku ve yılgınlık yaymaya, sonra da "barış" çağrılarıyla bu yılgınlığın meyvasını toplamaya çalışırlar.

Ama Zimbabwe halkı bu tuzağa düşmemiştir. Zimbabwe halkı Yurtsever Cephe önderliği altında toplanan silahlı gücüne dayanarak ulusal kurtuluş mücadelesini zafere ulaştıracaktır.

Zafer Zimbabwe halkının namlusundan doğacaktır.

MARAŞ HALKI

Baş.ta.sa.8'de

işçinin işe girebilmesi için Ülkü Ocaklarından 8000 lira karşılığı kart almaya zorlanması görevini yerine getirmiştir.

Bütün bunların yanında tüm demokrat ve yurtsever öğretmenler, memurlar ve CHP'li demokratlara karşı dayak, baskı, bombalama, kurşunlama, kıyılma, sürülme gibi ne kadar zulüm örneği varsa hemen hepsi onun döneminde uygulanmıştır. Genel hatları ile belirtmeye çalıştığımız bu caniyane saldırı ve katliam örneklerine bütün Malatya halkı tanıktır.

İşte Malatya ve benzeri yerlerde "tecrübe kazanan" ve "ustalaşan" Abdülkadir Aksu, artan yoksulluk ve zulme karşı Maraş halkının yükselen mücadelesini kırmaya; faşist diktatörlüğün Maraş'taki katliam ve saldırı güçlerini, polisi, jandarmayı, sivil faşist güçleri yeniden organize edip düzenlemeye, koordine etmeye yönelecektir.

İnsan kasabı Abdülkadir Aksu, Malatya'da sürdürdüğü katliamları ve faşist terörü, Maraş'ta da tekrarlamaya çalışacaktır.

Ama Maraş halkı buna izin vermeyecektir.

KURTULUŞUNUN 33. YILDÖNÜMÜNDE ARNAVUTLUK HALKINI VE AEP'Nİ SELAMLIYORUZ

Arnavutluk halkı kendi gücüne güveniyor ve sosyalizm yolunda ilerliyor

Arnavutluk Emek Partisi ve yoldaş Enver Hoca'nın etrafında kenetlenmiş Arnavutluk proletaryası ve Arnavutluk halkı, 29 Kasım'da bağımsızlığına kavuşmasının 33. yıldönümünü büyük bir devrimci coşkuyla kutladı.

Arnavutluk proletaryası ve halkı, ikinci emperyalist savaş döneminde ülkelerini işgal eden faşist Alman ve İtalyan istilacılarına karşı, beş yıl süreyle bir Milli Kurtuluş Savaşı verdikten sonra, Alman ve İtalyan istilacıları ile birlikte Arnavutluk yerli gericilerini de altetti ve 29 Kasım 1944'de bağımsız ve demokratik bir Arnavutluk yarattı. Arnavutluk halkı burjuvazinin ve toprak ağalarının siyasi iktidarını yıktı, onun yerine proletaryanın önderliğinde demokratik halk iktidarını kurdu.

Arnavutluk proletaryası ve halkı, Milli Kurtuluş Savaşının ateşi içerisinde çelikleşen ve başında yoldaş Enver Hoca'nın bulunduğu AEP'nin öncülüğünde, devrimi kesintisiz olarak sürdürdü, emperyalist baskıya, revizyonist kuşatmaya ve oportünist ihanete rağmen kendi gücüne güvenerek bağımsızlık, proletarya demokrasisi ve sosyalizm mücadelesini adım adım ilerletti ve bugünkü Arnavutluk Sosyalist halk Cumhuriyetini yarattı.

Arnavutluk proletaryasının ve halkının örgütleri öncü müfrezesi AEP, bir yandan ülke içerisinde proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesini sürdürür ve sosyalizmi inşa ederken; bir yandan da proletarya enternasyonalizminin güçlü dayanaklarından biri oldu.

AEP, her dönemde Marksizm-Leninizmin sadık bir izleyicisi oldu, Marksizmin saflığını her türlü sapmaya karşı korudu. O, Marksizmden her sapmanın dünya devrimine ve proletarya diktatörlüğüne indirilmiş bir darbe olduğu Marksist ilkesine sadık kalarak, her dönemde, Marksizm-Leninizmin yenilmez bayrağını yükseklere kaldırdı. AEP, ÇKP ile birlikte, Tito revizyonizmine ve modern revizyonizme karşı yoğun bir ideolojik mücadele verdi ve revizyonist bir perde ile örtülmek istenen Marksizm-Leni-

Dev. Sa. 7. Sü. 1'de

Arnavutluk halkı bütün bunları sosyalizme borçludur. Arnavutluk proletaryası ve halkı Arnavutluk Emek Partisi'nin ve yoldaş Enver Hoca'nın önderliğinde, proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesini sürdürüyor ve sosyalizm yolunda hızla ilerliyor.

MALATYA ESKİ EMNİYET MÜDÜRÜ
ABDÜLKADİR AKSU MARAŞ VALİLİĞİNE GETİRİLDİ

Maraş halkı mücadeleye hazır olun

Öyle olaylar vardır ki, üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, üzeri ne kadar küllenmeye çalışılırsa çalışılsın, her zaman belleklerde taptaze, silinmeden kalır.

1976 yılı içinde Malatya'nın Beylerderesi mevkiinde üç yurtseverin Hasan Basri, İlker Akman ve Yusuf Ziya'nın bombalanarak katledilmesi ve aynı yıl içinde Malatya'da proleter devrimci öğretmen Mehmet Yılmaz'ın kahpece vurularak öldürülmesi bu tip olaylardandır.

Bilindiği gibi, 1976 yılının ilk aylarında Malatya'nın Beylerderesi mevkiinde üç yurtsever, kuşatıldıkları evde helikopterlerle bombalanarak, makinalı tüfeklerle taranarak hunharca katledilmişlerdi. Cinayetin hemen arkasından da, çevrede bulunan birçok Kürt köyü basılmış, yüzlerce köylü dayak ve işkenceden geçirilmiş, onlarca devrimci işkence odalarına çekilmişti.

Gene aynı yıl içerisinde, proleter devrimci öğretmen Mehmet Yılmaz, birkaç kez işkenceye çekilip tutuklandıktan ve bırakıldıktan sonra, şehrin en kalabalık yerlerinden birinde pusu kurularak, bıçak ve şiş darbeleriyle kahpece vurulmuş ve katledilmişti.

Dört halk evladının katledilmesiyle sonuçlanan bu iki cinayetin de sorumlusu ve katilleri, o zamanki Malatya Valisi Rafet Küçüktiryaki ile Emniyet Müdürü Abdülkadir Aksu idi.

İşte bu insan kasabı Abdülkadir Aksu, bugün, yaptığı "hizmet"lerin karşılığı olarak Maraş Valiliğine getirilmiştir.

O, faşist diktatörlüğün halka karşı önemli saldırı güçlerinden olan emniyet teşkilatının Malatya şube şefi olarak görev yaptığı sırada katil Vali Rafet Küçüktiryaki ve insan kasabı azgın faşist Dr. Muhittin Turgut ile elele vererek, Tullu İsmail, Fahri Yağcı, Nebioğlu gibi büyük toprak ağaları ve tefeci tüccarların çıkarlarını en iyi biçimde korumanın ve halka karşı zalimce saldırı ve katliam örneklerinin en mükemmelini vermiştir.

O, saldırı gücü olan polisi halka karşı daha azgınca saldırabilmesi için şartlandırıp eğiterek gözüdönmüş cinayet şebekeleri haline getirmenin, ırkçı-faşist MHP'nin vurucu gücü Ülkü Ocaklarını yoktan var ederek bir ana şevkatiyle kanatları altına alarak besleyip büyütmenin ve koruyucu şemsiyesi altında bu hempaları yoksul halka, halk gençliğine saldırtarak, okuma olanaklarını elinden almanın ve halkın en seçkin evlatları devrimcileri, yurtseverleri, kahpe pusularda katlettirmenin sayisız örneklerini vermiştir.

Onun görev yaptığı dönem boyunca Malatya koyu bir terör ve zorbalığın kahpe karanlığı içine gömülmüştür. Emekçi halkın devam ettiği dernek, kahve, lokallere ve yoğun olarak oturduğu mahalle ve evlere sürekli yapılan baskınlar, cadde ve sokaklarda yol keserek sürdürülen arama-taramalar ile özellikle gece sokağa çıkma yasağının fiiliyatta uygulanması sonucu Malatya sıkıyönetimsiz sıkıyönetimin sürdüğü bir vahşet beldesi haline getirilmeye çalışılmıştır. Malatya sıkıyönetimsiz sıkıyönetimin sürdüğü bir vahşet beldesi haline getirilmeye çalışılmıştır.

O, bunları yaparken, genel olarak tüm yoksul halk, özel olarak bir de fazladan dini ve milli baskı altında tutulan Kürt ve Alevi halka karşı saldırılarını yoğunlaştırarak, ayrım yapıp halkı bölüp parçalamaya özel önem göstermiştir. Bu nedenle yapılan baskınlar Kürt ve Alevi halkın oturduğu Haçova, Boztepe, Kernek gibi yoksul kenar mahalleler ve Kürecik, Doğanşehir, Hekimhan, Akçadağ gibi ilçe köylerinde yoğunlaştırılmıştır. Düşman toprağına çıkartma yaparcasına kış-yaz demeden geceyarıları köyler, evler kuşatılarak, kapıları kırılarak basılmış, kadın, kız, ihtiyar, çocuk demeden alınıp götürülerek karakollara doldurulmuş günlerce orada küfür, dayak vb. altında tutulmuştur.

O, bu amaçla halka gözdağı olsun diyerek, şehirde sürekli polis ve jandarmalardan oluşan devriye arabalarını gezdirmiştir. Cadde ve sokaklarda 30-40 metreye bir otomatik silahları, copları ile polisleri volta vurarak dolaştırmış böylece havayı sürekli gergin tutarak halkı yıldırmak istemiştir. İşte bizzat bu otomatik silahlı polislerin koruyucu şemsiyesi altında faşist Ülkü Ocaklı çeteler polisle birlikte, caddelerde açıktan açığa devrimcilere yurtseverlere ve demokratlara (CHP'li yurtsever ve demokratlar dahil) azgınca saldırarak dövmüş, yaralamış direnenleri karakollara götürerek işlerine orada devam etmişlerdir.

O, yine aynı amaçla ülküdaşları olan kiralık çeteleri güçlendirmek için onların yine polisin denetiminde halktan, küçük esnaftan ve zanaatkarlardan haraç keser gibi zorla para almasını sağlamış, vermek istemeyenlerin ise dükkanları, büfeleri bombalanarak tahrip edilmiş veya polis nezaretinde kendi işyerlerinde ya da karakollara götürülerek dövülmüş yaralanmışlardır.

O, yine aynı amaçla, faşist propaganda ve yalan yoluyla halkın uyutabilmek için bastıkları afiş, bildiri ve sloganları; yine polisin desteğindeki faşist çeteler eliyle her tarafa yaymaya çalışmış, bizzat polisin dayadığı merdivenler aracılığı ile en yüksek yerler dahi yazılarla, afişlerle donatılmıştır.

O, bu amaçla, bizzat Hasan Esat Işık'ın da açıkladığı gibi iş bulmak için müracaat eden her

Dev. Sa. 7. Sü. 8'de

ENTERNASYONAL BİR DAYANIŞMA ÖRNEĞİ:

İranlı Türkiyeli ve Almanyalı devrimciler Berlin'de ortak bir gece düzenlediler

İranlı Öğrenciler Federasyonu (CİSNU)nun üyesi "FIS"tan devrimci, demokrat ve yurtseverler, Almanya'da "Mehrigan" günü dolayısıyla bir gece düzenlediler.

Berlin'de yapılan geceye Berlin Kültür ve Dayanışma Derneği ile Almanya Komünist Partisi/M-L (KPD/M-L) katıldı ve gece tam bir enternasyonal dayanışma içerisinde geçti.

Gecenin açılışından sonra, İranlı bir arkadaş, İran'ın ekonomik ve siyasi durumunu açıklayan ve İran halkının faşist Şah rejimine karşı yürüttüğü bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini anlatan bir konuşma yaptı.

Daha sonra sahneye çıkan bir tiyatro ekibi, oynadığı bir oyunla, ABD emperyalizminin, Sovyet sosyal-emperyalizminin ve diğer emperyalistlerin İran'daki sömürü ve baskılarını sergiledi.

Berlin Kültür ve Dayanışma Derneği korosunun sahneye çıkmasından sonra, İranlı bir arkadaş konuşma yaptı; İranlı arkadaş konuşmasında şunları söyledi:

"Yoldaşlar, emperyalizme karşı tarihi geleneği olan mücadelesini Türkiye halkı her zaman kararlılıkla yürüttü ve İran halkı ile her zaman sıkı dayanışma içerisinde bulundu. Bugün Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda kararlı mücadele veren Türkiye halkı ile İran halkı, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde sıkı dayanışma içerisinde bulunacaklardır"

Bu konuşmadan sonra, büyük bir devrimci ruh ile defalarca "yaşasın enternasyonal dayanışma" sloganı atıldı.

Bu sırada sahneye çıkan KPD(M-L)hin korosu, birçok enternasyonal devrimci marş söyledi. KPD(M-L) temsilcisi bir Alman arkadaş, Ekim-1917 devriminin 60. yıldönümünü konu alan kısa bir konuşma yaparak şunları belirtti:

"Lenin ve Stalin'in sosyalist ülkesinde Kruşçev döneğinin iktidarı ele geçirmesi ile ve Brejnev'in bunu devam ettirmesi ile dünya halklarının büyük dostu olan Sovyetler Birliği, bugün dünya halklarının baş düşmanlarından birisi haline gelmiştir"

Gece, Alman, Türkiye ve İran halklarının enternasyonal dayanışmasının somut bir örneğidir.

YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA

Faşist diktatörlüğün baskı ve terörü Pertek halkının mücadelesini engelleyemez

Pertek, Tunceli'ye bağlı 4000 nüfuslu küçük bir kasabadır. Köyleriyle birlikte nüfusu 25000 civarındadır. Tunceli'ye bağlı olmasına rağmen Elazığ'a daha yakındır.

Pertek'in İlçe merkezinde nüfusun büyük bir çoğunluğu sunni Kürtlerden, köylerinde ise Alevi Kürtlerden oluşmaktadır.. Nüfusun geri kalan kısmını ise Türkler teşkil etmektedir.

Faşist diktatörlüğün mahalli uzantıları, bir yandan mezhep ayrılıklarını körükleyerek alevi ve sunni mezheplerine bağlı emekçi halkı biribirine düşürürken, bir yandan da şoven ve ırkçı bir politikayla iki milliyetten emekçi halk arasında düşmanlık tohumları ekmektedir.

Komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının emekçi halk kitlelerini biribirine düşürme taktiği, 1973 yılında Pertek ilçe merkezinde Ülkü Ocaklarının kurulmasından sonra daha da yoğunlaşmıştır.

Faşist diktatörlüğün sivil ve resmi faşist güçleriyle sürdürdüğü tüm baskılar Pertek emekçilerinin mücadelesini engelleyememiş, tersine emekçi halk kitleleri faşist diktatörlüğün baskı ve terörüne karşı mücadeleye atılmıştır.

'1976'dan bu yana gelişen olaylar bunu açıkça göstermektedir.

1976'DAN BUGÜNE:

1976'larda ilçe merkezinde devrimci hareketin geliştiği açıkça görülüyordu. Dersim yöresinde devrimci potansiyelin yüksek olmasından da korkuya kapılan faşist diktatörlük, bu dönemde saldırılarını daha da yoğunlaştırdı. Neticede, ilerici, demokrat ve devrimcilere baskılar daha da arttı. Bu baskılar özellikle öğrenci gençlik, memurlar ve köylüler üzerinde çok bariz bir şekilde herkes tarafından görülür oldu.

İlçe lisesinde çeşitli oyunlar tezgahlanmaya başlandı. Lisede sıksık olaylar çıkıyor ve bu olayların sorumlusu daha ziyade ilerici, devrimci öğrenciler gösteriliyor, bu doğrultuda yoğun propaganda yürütülüyordu. Bu arada bazı öğretmen ve memurlar üzerindeki baskılar neticesinde ziraat teknisyeni iki yurtsever devrimci memur sürgün edildi. Bazı öğretmenler bayağı suçlar lar soruşturma geçirdiler.

Olayla ve baskılar karşısındaki devrimci direniş faşist diktatörlüğün çömezlerini daha da azgınlaştırdı ve adileştirdi. Olayların ardı arkası kesilmez oldu. Okuldan 10 öğrenci uzaklaştırıldı, ama değişen bir şey olmadı. Bazı kişiler ve öğretmenler, okul idaresi olayların sorumlusu olarak gösterildi. Veli toplantıları, ilgililerce yapılan toplatılar iyi niyet gösterilerinden, işgüzarlıktan öteye gidemedi. Sorunlara çözüm bulunamazdı. Çünkü öğrenci velilerinden çok, faşist beslemeler le devrimciler arasında sürtüşme şeklinde geçiyordu, toplantıların gidişi. Neticede geçen öğretim yılında 15 gün kadar okul kapatıldı. Okulun kapanması veya atılan bazı öğrenciler faşist baskılar karşısında yükselen devrimci mücadelenin durmayacağını ve nerede baskı varsa, orada uyanma olmasının da kaçınılmaz olduğu gerçeği birkez daha anlaşıldı.

Okullar tatil olduktan sonra, ilçede olaylar yine devam etti. Bu da gösterdi ki, olayların gerçek kaynağı ilçe lisesi değildir. Faşist diktatörlüğün besleme köpeklerinin halka ve gençliğe saldırması her gün yeni oyunlar tertertiplenmesinden başka bir şey değildi. Nitekim okulları kapalı olduğu için yüksek okullarda okuyup tatile gelen bazı besleme köpekler, yurtsever devrimci bir memura yazlık çay bahçesinde otururken "bize niye bakıyorsun" diyerek saldırdılar ve kendisini yaraladılar. Aradan çok geçmeden bu defa aynı parkta devrimci bir gazete satılırken, satan kişiler, aynı köpekler tarafından saldırıya uğradı ve çıkan kavgada bir devrimci arkadaş bıçakla kafasından yaralandı. Her iki olayda da bazı emniyet görevlileri olay yerinde olmalarına rağmen olay karşısında sessiz kaldılar. Hatta ikinci olayda bazı resmi faşistlerin kalabalık içinde olduklari ve hiç bir şey yapmadıkları herkes tarafından açıkça görüldü.

Yeni öğretim yılı başladığında faşist diktatörlüğün çömezleri öğrenci gençlik üzerinde yeni oyunlar tezgahlamak uğraşlarını hızlandırdılar. Çünkü öğrenci gençlik içerisinde çıkan olayları gençlik arasındaki olaylarmış gibi gösteriyorlar. Bir sürü faşist demagojilerle oyunlarla ilerici, devrimci veliler, köylüler uyutulmaya çalışıyordu. Böylece halk düşmanları hem halkın çocuklarını birbirine düşürüp ilçeyi iki kampa bölüyorlar, hem de ilerici ve devrimcilerin aleyhinde propagandalar yürüterek onları halktan tecrit etmeye çalışıyorlardı. Mezhep farklılıklarını kışkırtarak emekçi halk arasındaki çelişkileri keskinleştiriyorlardı. Bu kutuplaşmayı kendi kişisel çıkarları doğrultusunda kullanıyorlardı. Büyük bir ustalıkla bu iğrenç iki yüzlü oyunlarını gizlemek istemelerine rağmen gizleyemediler. Halk neyin ne olduğunu çok iyi anlamaya başladı.

26 EKİM VE SONRASI:

En son olaylar ilçede 26 Ekim'de başladı. Lisenin dağılması sırasında çarşıda birbirine omuz vuran iki genç arasında başlayan kavga, bütün öğrenci gençliği sardı. Olayın tam da belediyenin önünde olması dikkate değer bir durumdur. Nitekim kavga başlar başlamaz belediyenin önünden ve balkonlarından devrimcilere taş yağmaya başladı. Bu arada iki devrimci bakkal arkadaşın dükkanı faşistler tarafından taşlanarak camları kırıldı. Yine devrimcilerin oturduğu bir kahvenin camları tamamen kırıldı. Bu durum belediyeye daha önceden taş yığıldığını ve orada çalışan bazı faşist memurların kavgaya açıkça katıldıklarını ve öğrencilere sürekli taş attıklarını göstermektedir.

Bunun nedeni gayet açıktır. Yaklaşan mahalli seçimler nedeniyle şimdiki belediye başkanı yerli Pertek halkının oylarının tamamını toplamak için yandaşları ile beraber bu olayları hazırlamıştır. Alevi-sunni çatışması körüklenerek eskiden beri iki kutba ayrılan halk yine faşist diktatörlüğün çömezleri tarafından oyuna getirilmiş, bu çömezlerin çanak yalayıcıları da bizzat bu oyunu pratikte uygulamışlardır. Çünkü faşist diktatörlük özellikle inanç farklılıklarının olduğu bölgelerde bir kesime dayanarak kendine taban oluşturma çalışmalarını sürdürmektedir.

26 Ekim'deki olaylar polis ve jandarma birlikleri tarafından bastırıldı. Bu olayda bazı polislerin devrimcilere karşı şiddet kullanırken, faşistleri himaye ettikleri açıkça görüldü.

Devrimciler, dörtbir yandan gelen taş yağmuru altında, devrimci sloganlar haykırarak, devrimci marşlar söyleyerek, daha ziyade devrimci kesimin oturduğu Kürt mahallesine doğru toplu halde yürüdüler. Yürüyüşe, başta kadınlar olmak üzere mahalle halkı da katıldı. Polis ve jandarma burada da halka karşı saldırıya geçti, ama bu saldırı başta kadınlar olmak üzere mahalle halkının aktif direnişi ile püskürtüldü.

Aynı gece faşistler Kürt mahallesine karşı saldırıya geçtiler. Ama halk bu saldırganları da aynı şekilde püskürttü. Faşist beslemeler kaçmak zorunda kaldılar.

27 Ekim sabahı devrimci bir arkadaşa faşistle-

Dev. Sa. 7. Sü. 4'de

Pertek'teki faşist saldırganların elebaşılarını tanıyalım

SUPHİ VURAL: Şimdiki Belediye Başkanı. Başkan olduktan sonra belediyeyi MHP'lilerle doldurmuştur. Belediyeyi taş, sopa deposu ve faşistlerin yuvası haline getirmiştir. Son olaylarda etkin rolü vardır.

M.KEMAL BOZKURT: İlçe doktorudur. Faşist saldırıların tertipleyici ve düzenleyecisidir. Faşist saldırganlara silah sağlamaktadır. Devrimci ve demokrat kişilerin hastanede tedavi olmalarını engellemektedir.

MUZAFFER KOÇ: İlköğretim müfettişliğine bakmaktadır. Bütün olayların baş kışkırtıcısıdır.

SELAHATTİN ŞENER: Polistir. Tüm olaylarda, sivil faşistlerle birlikte devrimcilere saldırır. 27 Ekimdeki olayların en önünde yer almıştır.

MEVLÜT DİNÇ: Tüccardır. Tüm saldırıların perde arkası yöneticilerindendir.

AHMET AKIN: Polis memurudur. Sivil gezer. Hozat olaylarının tertipleyicilerindendir.

YUSUF YAKIŞAN: Mezhep kışkırtıcılığı yapmakla ünlüdür.

RIFAT ASLAN: Faşist saldırıların tezgahlayıcılarındandır. Ülkü Ocakları başkanlığı yapmıştır.

YAVUZ NALBANT: Ziraat müdürüdür. Dairenin özel arabasını faşistlerin hizmetine tahsis etmiştir.

HASAN KAÇMAZ: 11 Aralık seçimlerinde MHP'nin belediye başkan adayıdır. Daha önce İzmir'de DİSK'e bağlı sendikaların birinde temsilcilik yapmıştır. Her olayda saldırganların başında bulunmaktadır.

Ayrıca Ülkü Ocakları Başkanı ve İstiklal Mahallesi Muhtarı bunlar arasında yer almaktadır. Onlar da faşist saldırıların elebaşlarındandırlar.

HALKIN KURTULUŞU

İZMİR-GÜLTEPELİ DEVRİMCİLER:

"Mahallemize faşistleri sokmayacağız"

Faşist cinayet şebekeleri, halka karşı giriştikleri saldırılar için çeşitli yerlerde mevzilenmekte, değişik yerleri "saldırı üssü" olarak kullanmaktadırlar.

Bilinen yerlerinin dışında, faşist cinayet örgütleri, bır "kitle" tabanı yaratamadıkları, emekçi halkın girmelerine izin vermedği mahallelerde, işyeri adı altına çeşitli yerler, (dükkan vb.) kiralamakta ve buraları birer saldırı üssü olarak kullanmaktadırlar.

Çok uzak olmayan geçmişte, faşistler, İzmir, Karşıyaka-Gümüşpala semtlerinde "halı-kilim" onarımı adı altında bir dükkan açmışlar ve Gümüşpala semtine böyle mevzilenmişlerdi. Bu "mevzi"yi kullanarak da İsmet Kılıç'ı katletmişlerdi. Faşistler bu oyunu buğün de Ferahlı Mahallesinde oynamaya çalıştılar. Ferahlı Mahallesinde de "halı-kilim" onarımı adı altında dükkan açıp çeşitli çalışmalar yürüten bu faşist çetenin asıl amacı, bu semtte kendilerine yayılabilecek bir alan sağlamak ve yeni cinayetler tertiplemektir.

Geçmişten ders çıkarmasını bilen İzmir-Gültepeli devrimciler; faşistlerin bu karanlık niyetlerini açığa çıkarmışlar ve onların gerçek amaçlarını dağıttıkları bildiriyle halka açıklamışlardır.

Gültepeli devrimciler halka dağıttıkları bildiride şöyle demektedirler:

"Daha dün Karşıyaka-Gümüşpala semtinde "halı-kilim" onarımı adı altında dükkan açıp yurtsever halk çocuğu İsmet Kılıç'ı katledenler, bugün de aynı oyunu Ferahlı Mahallemizde oynamaya çalışmaktadırlar. Semtimizde "halı-kilim" onarımı adı altında dükkan açıp çeşitli çalışmalar yürüten bu faşist çetesinin asıl amacı semtimizde yayılacak bir yer sağlamaktır. Bu faşist besleme yığını bir bacımıza fiili sarkıntılık etmek cesaretini bile kendilerinde bulabilmektedirler.

Onların halk adına yapabilecek hiç birşeyleri yoktur. Esas amacları ağababalarının bağlı olduğu, kapılarında çanakyalayıcılığı yaptıkları Amerikan emperyalistlerinin ülkedeki talanlarına yardımcılık yapmaktır. Korudukları şey halkın çıkarları değil, bu işbirlikçilerin çıkarlarıdır. Faşist MHP'ye bağlı Ülkü Ocaklarının militanları olan bu kişiler asıl olarak Ferahlı-Levent-Gültepe halkının yurtsever devrimci mücadelesini baltalamak için burada bulunmaktadırlar.

Bunları iyi tanıyalım. Mahallemizde bunların oturmasına, güçlenmelerine fırsat vermeyelim. Evlerimizde kiracı iseler çıkartalım, iş vermeyelim, konuşmayalım. Kahvelerimizde faşistlerle birlikte oturmayalım. Onları bulunduğumuz her yerde teşhir edelim. Sahte "halkçı" yüzlerini ortaya çıkaralım. Defedelim aramızdan gitsin ağababalarının kapılarında kuyruk sallasınlar."